

TARAMA - WATASI

> GİYOTİNLİ LABİRENT

STÜDYO İMGE

www.cizgiliforum.com

Stüdyo imge Yeni Seri: 4

Türkçe Edebiyat: 4

Birinci Basım: Mart 2001

ISBN 975-7437-66-2

Genel Yayın Yönetmeni: H. Levent Erseven

Editör: Hasan Uygun

Kapak Tasarımı: Fatma Özilhan

©Stüdyo İmge & Arif Kaptan

Baskı ve Cilt: Umut Matbaası

Aşmalı Mescit Mah. Genel Yazgan Sk. Çubukçu

Han No: 24/1 Tünel-Beyoğlu / İSTANBUL

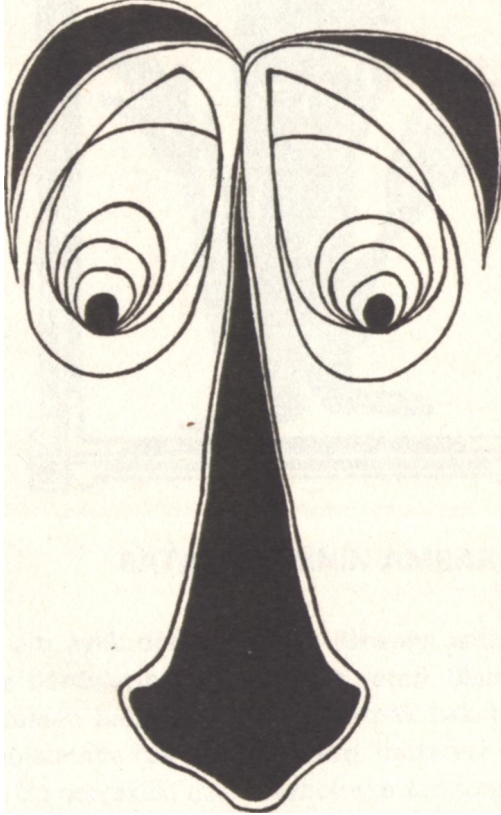
Tel: (0212) 292 78 04 (PBX)

Fax: (0212) 245 02 96

http: www.studyoimge.com

e-mail: kitap@studyoimge.com

GİYOTİNLİ LABİRENT

ARİF KAPTAN

BATAN GEMİNİN AMBARI

Son altı aylık dönem, bütün hikayeyi anlayabilmek için geçmişe dönüşlerin belirsizliğinde yeterli olamazdı. Nerede ve ne zaman başladığına karar vermek bakımından kurgunun bağlamında çok daha gerilere, hatta *var olmaya* kadar uzanan bu gerçeklik, uzun kayboluşlardan sonra *Rock* müzik grubu çalışmamla başladı. Müzik konusunda iyi-kötü bir tecrübem ve piyasaya girebilecek kadar hazırlanmış bir repertuarım vardı. Kalacak yerim, param, işim ve daha önce malze-

memi paraya çevirip harcamış olduğumdan başka bir sermayem yoktu. Sadece kalitesi düşük bir elektrik gitar ve ben olarak, hemşehrilikten tanışmışlığımızın ortamında, yıllar öncesinden yabancı olmadiğim Boğaz'da kendime yatacak bir yer bulmuştum. Mevsim yazdı ve yiyecek için beş-altı arkadaş *kombine* olmahtaydık. Müzik grubu kurmak hedefi ve düşüncesiyle değişik kişilerle tanışıp çalışıyordum.

Boğaz'da her şeyin tatile döndüğü bu sıralar, hazırlık amaçlı prova çalışmaları yapabilecek eleman kalmadığından boş kalmak sıkıcıydı. Bir ara birlikte çalıştığım kişi, bir grubun bar programı için vokal yapacak birine ihtiyacı olduğunu söyleyip adres olarak beni eskilerin takıldığı bir bara gönderdi. Sorular sonucunda elde ettiğim telefonda cevap uygundu, bir bakılacaktı. Durum hiçbir kesinlik taşımamakla birlikte verilen adrese gittiğimde sabah mahmurluğunda dört-beş elamanla karşılaştım. İçlerinden biri ilgili şahıstı. Bu ara provalar yapmahtaydılar. Böyle bir deneme için zamanları olma-yabilirdi. Fakat, yine de bakmakta fayda vardı. Diğer iki elamanla telefonda görüştü. Grup eski ve tanınmıştı, benimle de bir program çıkartmayı düşünmüş olmahtaydılar.

Kısa bir çalışmadan sonra kabul gördüm ve benim söyleyeceğim yirmi parça belirlendi. Bunlar daha çok hazır olduğum şarkılardan seçildi. Ne de olsa onlar *profesyonel'di*.

Bütün yaz Boğaz'dan Eminönü-Sirkeci, oradan da banliyö ile Bakırköy yaptım durdum. Yol paramı ve yiyeceğimi *kombine* etmekteydim. Bazen de barda tek çalarak harçlık bulabilmekteydim. Zaten o dönem herkes böyle bir tarzın içindeydi. Henüz yeni gruplar oluşmamış ve müzik yapılan rock barlar da sınırlı olup eski gruplara ancak yetiyordu. Durum çok iyi olmamakla beraber moralim yüksek, umutlarım canlıydı. Kısa bir süre sonra bu grupta vokalist olarak, eski tecrü-

belerimin de yardımıyla sahnedeydim.

Para kazanamamam da sürekli yeni arkadaşlar edinmekte, çevre oluşturmaktaydım. Daha sonraki gelişmelerde olumsuzlukların sıkıcı diyaloglarından kaçmak tek çarem olacaktı. Neler oldu, neler olmadı. Bunlar önemli değildi. İyi vokal yapıyordum. Daha sonra çevre diye bildiğim bu ortamın *rock* değil, *bok* olduğu anlaşılacaktı. O zamanki heyecanla atılım ve aktivitemi sürekli baltalayıp geri çeken kompleksler ve içinde olduğum kaos, şu an alıştırma da beni delirtmeye yetmişti. Her an patlamaya hazır bir deli gibi kendimi duvardan duvara vurduğum, yerlerde tepindiğim çok olmuştu. Kendi ekonomik yoksunluğumda çaresizliğe gömülmüş, çileden çıkmıştım. Hiçbir şeyi düzeltemiyordum. Kaybediyordum. Ağır konuşmalarla ajite olmuş öneriler, ne çevre'nin ne de grubun ilgisini çekmekteydi. Çerez kabulünden kıtlanmıştım anlaşılan. Herkese ve her şeye küfür edip bir program sonrası kendimi kaldırıma attım ve donuk bakışlarla orada kalakaldım. Grubu bırakmıştım, cebimde ise son akşamın parasından başka bir şey yoktu. Üstelik ne eşyam, ne de gitarım kalmıştı. Galatasaray'da kaldığımız evden de çıkartılmıştık.

Grupla çalıştığım sıralar cafelerde oyalanmaktayken 'Boğaz'da yaz bitmiş, kalacak yer de sorun olmuştu. Bu esnada tanıştığım bir eczacının tuttuğu eve taşınma olanağım olduğunda hiç sekmedim. Çalışmaktaydım, kirayı ödeyebilirdim, artı hepimiz arkadaştık. O odada, ben salonda kalmaktaydım. Güzel bir çatı katıydı, ideal denebilecek boyutlar, koltuklar ve minderler arkadaşlarımızı konuklarken konserlerden barlara gruplar halinde akın etmekteydik. Ve o sıralar iki barda sahne almaktaydım. Grubun özel bir konser için aldığı davete resmen grup üyesi olmadığımından, teknik elaman sıfatıyla ben de katılmış ve diğer Boğaz'daki konsere gitmiştik.

Konserde misafir olarak sahne almış, iyi bir performansla göz doldurmuştum. Geceyi birlikte geçirdiğim şişman kadın da bu fikirdeydi. Dönüşte bütün felaketler beni beklemekteydi. Çatı katı, ev sahibi kumarcılar tarafından kilitlenmiş içerideki her şeye de el konulmuştu. Arkadaşın bağlamında evde barınan iki turist kılıklı dişi fare, çevreyi dolandırmış ve yanlış davranışlardan dolayı basılarak kovulmuşlardı. Ev sahiplerinin kumar oynattığı başka bir tip de eve ortak olmuştu, vs... vs...

Hiçbiri beni ilgilendirmiyordu. Allem ettim, kallem ettim, içinde önemsiz de olsa eşyalarımın olduğu çantamı onlardan aldım. Başkaca da bir şeyim de yoktu. Gitarımı kızlar almış ve kaybolmuşlardı. Konuştuğum bazı çakal suratlı tanıdıklar "Sen o gitarı unut," dedilerse de tam bir hafiye gibi iz sürdüm ve gitarı konsinye bırakılan bir müzik mağazasında buldum. Bu iki fare gitarı bırakarak kötü bir saksofonu karşılık almışlar ve gitmişler. Gitarın bana ait olduğunu, daha önce satın almış olduğum yandaki müzik mağazasından kanıtladım. Ayrıca elimde kalan son mikrofonumu da burada satmıştım.

Gitarı hemen oraya satılık olarak bıraktım ve bir daha elimi bile sürmedim. Daha sonra kızlara uygun bir haber yollayarak, saksofonu bilinen bir yere bırakmalarını sağladım ve yerine iade ettim. Bu dönem sinirlerimin iyice bozulduğu anlardan biriydi. Bir akşam en son çalıştığım barda program öncesi hazırlık için sahneye doğru ilerliyordum ki, bu iki fareyi köşede otururken gördüm. Önce geri döndüm, sonra onlara doğru yürüdüm. Biri beni fark ettiyse de aldırma göründü. O esnada yan boş masada duran yarım bardak birayı tuttuğum gibi yüzlerine serptim. "Biranızı nasıl isterdiniz? Hanfendiler.." dedim. Kısa boylusu "Hey! Ne yapıyorsun, o bira-

nın kime ait olduğunu biliyor musun?" gibisinden komik bir çıkış yaptı. O anda biranın veya bu şıllıkların kime ait olduğu umurumda bile değildi. Daha başka bir şey söylemeden sahnedeki işimle ilgilendim. Tesadüf, o akşam son sahnemdi, nedense böyle karar vermiştim. Bar sahiplerinin "Biz seni seviyoruz bu olaydan dolayı ayrılıyorsan gerek yok," demesine karşın "O bir tesadüftü ben zaten grupla çalışmaktan vazgeçtim. Onların bu ara kaset, vs. işleri yoğun. Benimse işim başımdan aştı," dediğimde kaldırımda oturmaktaydım.

O gece ve devamla bir ay bas gitaristin evinde kalabildim. Bu arada gitarı satıp daha eski ve ucuz bir gitar aldım. Gitar-sız kalmaktan iyiydi, biraz da param olacaktı. Bu eski gitarı daha önceki gitarlarımdan daha çok sevecektim. Üzerindeki kuru kafa resmi ve beyaz boyayla '**One more beer**' yazılmış hafif ve siyah gövdesi, tatlı yumuşak klavyesiyle ona bayılmışımdı. Sokağa düşmemin arifesinde sattığımda çok üzül-müştüm. Param olduğunda geri almak istedimse de alıcının kim olduğunu bulamadım. Bu arada *gitar-vokal* anlamında bir barda iş tuttumsa da alkol ve stres anlaşılması garip davranışlarıma sebep oldu. Bedbahttım. Agresiftim ve tutunamadım. Böyle bir zamanda çevreden tanıştığım bir *Pedagog* imdadıma yetişti. Aslında pusuya yatmış bir çakaldan farkı yoktu. Sağ olsun evinde kaldığım süre içinde de her türlü *bo-ku* tanımış oldum.

Çingeneler barına uğramak alışkanlık yapmıştı. Daha önce birlikte çalıştığım grup haftada bir gece burada çalmaktaydı. Masada bira içerken yanıma oturdu ve "Sen ne zaman çıkacaksın, sıran gelmedi mi?" deyince kendimi pavyon karı-larına benzetmekten geri duramadım. Ya grupla beraberdim ya da değildim, *misafir sanatçı* rollerinden bıkmıştım, bu an-lamda çalışmıyordum, vs. Ayrıca işim ve paramın olmaması

garipsenecek bir durum değildi. Bu alemde böyle şeyler sık sık olurdu. Asap bozucu olmakla beraber görüntü bu yöndeydi. Aptal bir çocuk değildim, kolay lokma hiç değildim. Fakat bu işin de yöntemleri vardı ve *Pedagog* bu işin kaşarı olmalıydı. O gün dostluğumu ve sonsuza kadar da düşmanlığımı kazanmasını bildi.

Önce her gün yağmur sularının bastığı bir bodrum katındaydık. Burası Batan Geminin Ambarı'ydı, sürekli sular dolmaktayken plastik kaplarla suyu dışarıya taşımaktan canımız çıkıyordu. Sabah uyandığımızda terliklerin yüzdüğünü görmek ise sürpriz olmuyordu. Kelimenin gerçek anlamında her bakımdan *bok* içindeydik. Altımız sularla doluyken üstümüz paf-/cüf'lerle oluşmuş bir sis bulutunun içinde yönümüzü bulmaya çalışıyor, zaman zaman ambara doluşan kuşların ötüşlerini dinliyorduk. Kedilerin dışarıya bakan beton çukurundan camları tıklatması hiçbir romantiklik taşımıyordu. Kızarmış gözlerimiz boş duvarlarda anlamsız bir hayalet gibiyken yağmurlar dindi, sular çekildi. Bir an terliklerimizin üzerinde, kuru zemine basarken yaptığımız kahvaltılar tatlıysa da, suların tavanı bastığını anlamakta gecikmedik. Eski bir şemsiye, tuvalet ve mutfak kısmına geçmenin biricik aracıyken, içinde bulunduğumuz durum baş edilecek gibi değildi. Üst katı su basmış ve zeminde patlayan kanalizasyon tabloyu tamamlamışken ambarı terk etmeye karar verdik.

Yine bir yağmur akşamıyken bildik barların birinde karşılaşmış, birlikte evimize gidiyorduk ki *Pedagog* ilk bombasını patlattı. Belki de beni başından savmanın bir taktiği idi: Ben *ne ayak* oluyordum, *fc/'m'dim* ve her şeyi ona *'ötme//'*ydim. Bu anlamsız ve panik yaklaşımlar canımı sıktı. Zaten burnumdan solumaktaydım. "İstediğin anahtarsa al," dedim ve anahtarı ona uzattım. Önce bir durdu, belki de bunu beklemiyordu.

Sonra "Anahtarımı ver," diyerek otistikliğini kanıtladı ve Taksim'de ayrıldık.

Bu hikaye burada bitmeliydi. Neden sonra eve gidip kapıyı çaldım. Yağmur suları ön çukurdan içeriye sızıyordu. Çözüm yoktu.

Uzunca bir süre çıkardığım sesler cevapsız kaldığında, ambarda olmadığını düşündümse de arka taraftaki cam kapı aklıma geldi. Beton çukura atlayıp dıştan demir parmaklıklı cam kapıyı tıklattım. İçerdeki yatakta belli belirsiz bir gölge uzanıyordu. Vuruşların sert ve yumuşak sesleri hep yanıtsızdı. Ölü uykusuna mı yatmıştı? Israrım bir mumum yandığını gördü. Uyku sersemi kapıyı açmaya giderken hızlı ve sert tıklamalar sesin geldiği yönü ona tanımladı. "Kimsin? Nesisin?" diye cama yaklaştığında beni tanıdı. "Sen misin? Uykum var," diyerek tekrar yatağına yöneldiğinde, "Yağmurdan su gibiydim, üstelik yatacak yerim de yok," dedim. "Bana ne, beni ilgilendirmez," dediğinde içerisinin dışardan farklı olmadığını suların içinde yürümesinden anlamıştım. Bir an gitmeyi düşündümse de "Aç şu kapıyı yalandan trip yapma," dedim. Biraz mızızlandı. Ardından cam kapıyı açtı. Demir parmaklığın kilidi için anahtarı aramaya koyuldu.

içeriye girdiğimde hemen yatağına uzandı ve halen anlamadığım: "Bana ne, parasını onlar veriyor," dedi. Uyudu.

Ertesinde yeni bir yer tutmak için mahalledeki komisyoncudaydık, eski yerin sahibinin başı derde girmiş *Pedagog* da uzun süre ambarın kirasını ödememişti. Komisyoncunun bilgisi dahilinde borçlar belirlenerek, başka bir eve taşınma faslına geçtik. Ne yapıp-edip batık ambardaki malları bu çatı katına taşıdığımızda çoğu eşya ilk bırakıldığı yerde hiç dokunulmadan aylarca kaldı. Öyle ki beraber kaldığımız ön odadan salon yoluyla mutfığa geçmek bir labirentten farksızdı.

Su baskınlarından kurtulmakla beraber çaresiz dağılmışlığım *Pedagog'un* bana uyguladığı baskı ve eziyet halini almayaya başladı. Gündüzleri sokağa çıkabilecek kadar parayı buluyor, istisnasız her akşam küp gibi sarhoş olup eve dönüyordum. Sabaha kadar da bir programa vizyon oluyordum. En son evden kovulduğumda hasta ve kafayı yemiş bir haldeydim. Elimde kalan son eşyam eski gitarı sattığımda masraflar ve kira için paranın yarısını istediye de vermedim. Sokakta kalacaktım. Çok hastaydım. Sanki benden özel bir hastanenin muayene ve yatak ücretini istemekteydi, oysa benim beş seneme mal olan müziksiz, parasız ve batmış yıllarımın büyücüsü, felaket tüccarımdı. Bütün bu zaman içinde her türlü sinsiliği, fetbazlığı, gammazlığı ile bana düşmanlık etti. En önemli nedeni bana hükmedememiş olmasıydı. Beni ezmeli ve kuzuya çevirmeliydi. Gerçi yayınevindeki işi o bulmuştu, ayrıca bodrum katını tutarken biraz borç para da vermişti. Ama beni gammazlayan da oydu, bir yığın boka çanak tutan da. Yani yardımsever, sevimli yaklaşımının altında sinsi bir çalka gizlenmekteydi.

Gecenin ikisiyken bana tanıdığı son on beş günden vazgeçerek, "Hemen evi terk edeceksin, ayrıca kaldığın sürenin ücretine ilişkin sattığın gitarın yarı parasını vereceksin," dediğinde, ya kafasını kıracaktım ya da konu yapmayacaktım. "Tamam sabahleyin giderim," dedim. Daha önceden bir arkadaşım ile konuşmuş geçici bir süre için onda kalabileceğim sözünü almıştım. Bu evde daha fazla kalıp moralimi bozmamalıydım. "Hemen gitmeni istiyorum," derken, ne kadar ciddi olduğunu belirtmek kastıyla masaya da elini vurmuştu. Gülümsemeden edemedim. Gerçekten daha fazla oyalanmanın anlamı yoktu, onunla münakaşa edecek halde değildim. Hazırlamış olduğum çantamı omuzladım, hiç konuşmadan

kapıyı anahtarla açtım ve anahtarları üzerinde bırakarak "Anahtarlar kapının üzerinde," dedim ve merdivenleri inmeye koyuldum. İçimden bir ses *puşt!* dedi.

Böylece bilinen seyahate çıkmıştım. Evde gördüğüm bütün düşleri kelimesi kelimesine gerçekte yaşayacaktım. Geleceğime bir kötülük olarak düşmanca sokulma fırsatını ona ben vermiştim ve o gerçek anlamda *puşt* çıkmıştı.

Ana yola çıkınca bir taksi buldum ve kendimi Beşiktaş'ta bir evin kapısından içeri attım. Korsan ve arkadaşlarının kaldığı bu ev çantamı bıraktığım ve haftada iki-üç kez kaldığım, diğer günler sağda solda sabahladığım, hastalığımı atlattırken yaşadığım kabuslu günlerimde sığınabileceğim tek limandı. Gündüzleri, yürüyerek Dolmabahçe parkındaki merdivenleri kondisyon çalışması şeklinde çıktığım ve Taksim'de soluk soluğa kaldığım aç ve bitap hallerimde, geceleri manav artığı sebzeler ile bir nebze iyileşiyordum.

Sokakta dolaşan çaresiz kişilerle arkadaşlık etmekteydim. Bunlar bilinen anlamıyla sokak tipleri olmaktan ziyade ülkeye özgü *hippy* veya *punk* tiplerdi. Beş parasız dolanıp tanıdık tanımadık *sinyal* çekmekteydik. Akşam da yatacak bir yer için 'çevre'den kişilere takılabilmek tek amaçtı. Daha önce takıldığımız barlarda bira *sinyal* çektiğimizden kredimiz düşmüş ve çoğuna alınmaz olmuştuk. Herkes bizi reddederek kendi varlığını anlamlandırıyordu. Bu konumda daha fazla kalıp kendimi yıpratamazdım. Bir şekilde durumu kurtarmalıyım. Fakat bu öyle bir şeydi ki; irade bile, paranoyanın her türlü sü beyinlerimize hakimken havasını alırdı. Anlayacağınız herkes bizi bir kenara itmiş veya aşağılayan mağrur pozlarda takılmaktayken kafayı yemiştik. Aslında, durumlarının komikliği görülmeye değerdi. Ama sağlığım bozulmuş ve itibarım beş paralık olmuştu. Saygısız saldırılara muhatap olduğum

bu girdaptan çıkmalıyım.

Birlikte dolaşılacak bir sevgili, bu durumlarda herkesin tercih ettiği bir ekonomi ve sosyallik idi. Toplumun acıma yargılarına bu derece saplanmış beklentiler, çaresizliğin batağındaki kişilere kişilik elbisesi giydirmekte ve bütün anlaşmalar yetersizliğin giderilmesine ilişkin olmaktaydı. Zaten toplum da böyle değil miydi? Bir çok insanın sığındığı bu liman, şehir kanalizasyonu ile kirlenmiş sağlıklı bir yerdi. Bu kefal balıklarının lağım sularının önünde yemlenmesine benzemekteydi. Çok daha yüksek duyguların hastalığına yakalanmayanlar bu ortamda sağlıklı yaşamlarına devam edebiliyorlardı. Kaybetmişliğin sığıntı durakları belliyken bilinçli olarak hepsini reddettim.

Kendimi kurtarmanın yegane kaybedişi buyken, günlük hayatta bir oportünizm uygulamaktan vazgeçmedim. Bütün sığıntılar çevre artığı kefal balıkları gibi ortalıkta dolanmaktaydı. Birini bulmak veya gruplaşmak an meselesiydi.

Gruba katıldığımda kefal balığı olmadığımı kimse fark etmedi. Ben yalnız bir pranha idim. Amacım onları yemek değil, onlar gibi beslenmenin ve yaşamının yolunu bulmaktı. Doğada beslenmenin bin bir çeşidi olmalıydı. Birinden diğerine geçebilecek kadar kaygan ve yumuşak olmak, sosyal düzende karaktere ve iletişime ilişkin sorunlar yaratmaktaysa da sağlam bir çekirdek dışında her şeyinizi seyrelterek bu geçiş ve dönüşümleri yapılabilirmekte, bilgi ve varoluş süregelmekteydi. Bütün bunların felsefesini yapmakla uğraşacak değildim. Temel güdülerden biri olarak açtım ve diğeri olarak da abazandım. Sosyal realite bir çok seçenek sunmakla birlikte, sadece konumuma uygun olanları seçtim ve yaşadım.

Sevgilim denebilecek biri olmasa da birlikte gezebildiğim bir kaç kız arkadaşım vardı. Bir sevgili edinmeyi bu koşullar-

da nedense kabullenmemiştim. Şimdi düşünüyorum da, bu üzerinde durulması gereken önemli bir konu değildi. Ketaller de tatlı balıklardı, hayatımı onlarla birleştirip soyumu onlar arasında sürdürebilirdim. Tek başına olmanın acısını yaşamak gerekmiyordu. Daha önceki yıllarımdan alışık olduğumdan bu sorunu kolaylıkla atlattım. Dolaştığım grubun asosyal ve asexüel durumu, her günkü stresli koşuşturma sonucu yemek ve uyumak amaçlı beynsiz işler beni sıkıyordu. Kendime sakladığım pozitif aktif sert çekirdeğim parçalanmak üzereydi. Şizofrenlerin bu parçalanma boyutu nereye kadardı bilemiyorum, fakat beynin parçalanmışlığı sonuç itibariyle teke varır. Bir çeşit amip yok olma...

Dağınıklığın girdabında yok olanlar ile girdapta yaşayanları karıştırmamak gerek. Yaşamın gerçekliği var olmaktır ve ortam ne olursa olsun yaşamın bütünselliğinde belirlenmiştir vs...

Benzer fizik açılımlar sosyal matematiklerle aklın alamayacağı versiyonlara sahip olabilirler. Beni ilgilendiren ise deliliğin bir sosyal statü versiyonu olduğu gerçekliğidir. Asosyal veya anti-sosyal davranışlar da aynı versiyondan sayılır. Çevre'nin sizi nasıl tanıdığına aldırmandan sosyal bir statü yakalamanın ne kadar zor olduğunu anlatmak gerçekten gereksiz. Delirmeden bu şansa sahip olamazsınız. Ölümün acı karanlığından geçmemiş biri, deliliğin acılarına katlanamaz. Komik bir arkadaşımın ciddiyet içinde acıyı tatmadığını belirtip, "Sana acıyı tattıracağız," demesi beni şaşırtmadı. Çünkü bunun sınırı yoktu ve onun bildiği acının katlarcaasına sahip olmuştum. Bu nedenle ona sadece gülümsedim. Fakat yaşamın çok daha zor biçimlerinin olduğuna emindim, hiçbir zaman başkalarına acıyı tattırma ukalalığında olmadım.

Beşiktaş'a geleli bir kaç gün olmamış ve henüz evin anah-

tarım almamıştım, kapıyı çaldım. Biraz bekledikten sonra kapıyı hiç tanımadığım bir kadın açtı. Beynime enjekte edilen iki ayrı kadının benzeştiği, düz burunlu, açık kahverengi uzun saçlarıyla daha önceki düşlerimden tanıdığım bu kadını karşımda görünce bir an şok oldum. Gözler ve saçlar birine, burun ve dudaklar diğerine benziyordu. Beynimdeki takıntı bu tür basit parçalanmalara iyice alıştığından daha önceki düşümü ayrıntılarıyla hatırladım. Ve hemen rolümü oynamaya başladım. "Özür dilerim ben üst kattaki arkadaşların misafiriyim. Siz daha üstte oturuyorsunuz herhalde," dedim. "Hayır, ben de aynı yerdeyim girebilirsin," diyerek gülümsedi. Beni bekliyormuş gibiydi. Merdivenleri çıktığımızda Korsan ve sevgilisi içerdeydiler. Korsan, "Bizi telaşlandırdın Kuzgun," diyerek bitişik odanın kapısından görünüp tekrar içeri girdi. Bir anlam veremediysem de kapıyı açan kadının gülümsemesi devam etmekteydi.

Korsan ve sevgilisi yan odadayken ben ve heykeltraşım baş başaydık. Gülümsemesi devam etmekle beraber soran gözlerle bana bakmaktaydı, kimin daha önce konuşmaya başlayacağına karar veremiyorduk. Fazla beklemeden konuşmaya başladım, çünkü hikayeyi önceden biliyordum. "İsmim Kuzgun, sen de Marmara Üniversitesi heykel bölümünde okumaktasın," dedim. Gülmesiyle birlikte başıyla da onayladı.

"Üç kenarlı bir heykel yapmaktasın ve bunu yerleştirebilecek bir platformu düşünüyorsun."

"Evet, ilginç bir çalışmayla iyi bir not almalıyım," dedi.

"İyi bir not mu?"

Bir an durduktan sonra kadının haklı olabileceğini düşündüm, evet iyi bir not almalıydı. "Bence yaptığın heykelin platform üzerinde dönmesini sağlayacak bir düzenek hazır-

layabilirsin. Her üç yüze de üç maymundan birini yorumlayabilirsin, ya da başka bir şey; *görmedim, duymadım konuşmadım* anlamına gelebilir. Olağan durağanlıkta ayırđına varılan bu enstantaneler farklı bir boyutta *hiç* anlamına gelebilir. Platform üzerinde dönebilen bu heykel belirli bir ivmeyle döndürüldüğünde yüzşüz olacaktır. Hatta bu heykeli sonsuza kadar döndürebilen bir düzenek bile yapılabilir," dedim.

"Ben dönmeyen haliyle yaptım, değıştirmeyi de düşünmüyorum," derken gülümsemesi eksilmedi. Bütün gece karşılıklı etkiler olarak *heykel* hakkında konuştuk. Uyumak için iki gündür yattığım pamuklu yatakta uzanmaktaydı. Yatağın yarısına çekilerek bana yer açtığında, Korsan'ın uyuma planı beni diğer odaya taşıdı. Yan oda boştu sahibi gelmemiştı, üstelik yer yatağı da vardı. Bu baskıyı Korsan'ın sevgilisinin yaptığını sonradan öğrenecektim. Odadaki yalnızlığını, sabaha doğru gelen oda sahibinin kapıyı açmasına kadar *heykel* diyaloglarıyla bastırdım. Kadın gerçekten *tripti*. Onu daha sonraları sıfıra vurulmuş saçlarıyla gördüm, kaçırdığıma hep yarınarım.

Beşiktaş'ta sıkışmış günlerden kaçmak için yeni bir yer aradımsa da bulamadım. Bitikliğim herkesçe onaylanmış ve bataklıktan çıkmış bir elin, yardım isteyen işaretleri küfür addedilmekteydi. Belki de bu el hareketi yardım isteğı çağırştırmıyordu. Hakkımda beni paranoyalara sokan dedikodular yapılmakta, peşimdeki katillerin hedef bulmasına elbirliğiyle yardım edilmekteydi. Kaçmalıyđım.

Düşlerimde bulduğum bu kaçma seyahatini yaşamadan önce engel olamadığım bir olay burnumu kıracaktı. Burnumun önünü bile göremeyecek kadar sarhoş olduğum o gün, nedenini bile hatırlamadığım iki okkalı yumruk bu işi halletmişti. Her bakımdan dövülebilecek lüzumsuz bir sokak serse-

risi anlamında sahipsizdim. Gücümü toplayıp bir Arjantin bira bardağıyla saldırıya geçtimse de kalabalık bir grup beni rahatlıkla derdest etti. Hastaneye bile gidememiştim, tanıdığım kişiler beni bir kaldırım kenarında yalnızlığıma terk ettiler. Buna karşın hoyratlığıma devam ettim ve herkese meydan okudum. Beşiktaş'taki evde biraz toparlandıktan sonra bilinen kabus dolu seyahatime çıktım.

Kirliydim, temizlenmek için öğaz'ın duşlarından birindiydim. Bir arkadaşın odasında giyinirken kenardaki spor ayakkabılar dikkatimi çekti. Atılmış ve sahipsizdi. Sorduğumda giyebileceğimi söyledi. Kısa kesilmiş botlarım alt kenarından yarılmıştı. Giyindikten sonra kısa kararsızlığımda Boğaz köprüsünü görmüş, ancak Kuzguncuk mezarlığını düşlemiştim. Televizyonda izlediğim NBA lig maçında beş metreden sıçrayarak yapılan *smack*, seyahatimi bütün ayrıntılarıyla bana anımsattı. Karşı durmak için spor ayakkabılarını giydim ve çıktım.

Bahçeyi geçmiştim ki gözü yaşlı olarak geri döndüm, kaçışımdan kaçmayı başaramamıştım. Yırtık botlarımı giydim ve otobüs durağının yolunu tuttum. Kantindeki yora'nın baskısı beynimi parçalıyordu. Korsan beni katillerime satmıştı. Kesinlikle eve gitmemi, anahtarının olmadığını, birazdan geleceklerini ve evde olmam gerektiğini vurguladığında her şey aşıkardı. Beşiktaş'ta otobüsten inmedim. Son durak Taksim'di. Cebimde iki yüz elli bin liram vardı. Tarlabası tarafındaki ana caddede bulduğum ilk taksiye durmaksızın bindim. Yönümüz Topkapı eski otogarıydı. Unkapanı köprüsünden Balat yönüne döndüğümüzde bütün safraları atmaya başlamıştım. Her zaman yanımda taşıdığım tırnak makası ve evin anahtarını camdan fırlattığımda taksi şoförü pek aldırmadı. Daha sonra cüzdanımdaki telefon numaralarımı ve günlük

yapacaklarımı notladığım akıl defterimi ve diğer gereksiz şeyleri taksi şoförünün ikircikli bir tavır geliştirmesine ve bir şey söylemeden aracı sürmeye devam etmesine karşın fırlattım. Her an takip edilme korkusuyla taksi şoförüne "Lütfen hızlı sürer misiniz? Otobüsüme geciktim. Bayram öncesi olduğundan bir diğerini bulamam," dedim. "Anlaşılan macera peşindeyiz," dediğinde, içimden "Lanet olsun, bayram öncesi... Evet bayram öncesi, her şey düşümdeki gibi gidiyor," dedim. Girdaba kapılmıştım, artık hiçbir şeyi değiştiremezdim. Yoldaydım.

Diğer köprü kavşağından Topkapı'ya doğru döndüğümüzde bir arkadaşımın aldığı ozenle düzeltilmiş parkamı da dışarıya atınca, taksi şoförü "Onu atma bana ver. İşe yarar," dediyse de, "Dönüşte buradan alırsın," dedim. "Dönüş yolum burası olmayabilir," sözünü cevaplamadım. Uçarcasına giderken garaja yakın durduk. Elli bin lira ödedim ve koşarak garaja girdim. Hava soğuk, mevsim kıştı. Üzerimde ince siyah kazak ve pantolonla, saçlarım uzun ve arkadan bağlanmış halde otobüs aramaktaydım. Hiçbir otobüste yer yoktu. Sonra bir ek servis otobüsünde yer buldum. Muavine sorup, biletsiz, solda geriye doğru cam kenarı bir koltuğa yerleştim. Bu çok özel bir otobüs olacaktı, neden seyahat ettiğimi bile bilmiyordum. Cebimde iki yüz bin liram kalmıştı. Muavin yoluyla yeterliliği şoföre sorulduğunda, artık yolcuydum. Üzerimdeki cüzdanda nüfus kimliğimle yan yana çok eskiden kalma bir öğrenci kimliğim vardı. Kısa kesilmiş saçlarım ve bıyıklarımınla çok gençtim, geçmişe ilişkin üzerimde taşıdığım tek belgemi yedim.

Birazdan otobüs doldu, sağ tarafta bir arka koltukta sol gözü kör bir adam oturmaktaydı. Hemen yanıma küt elleriyle bir köylüyü anımsatan, aptal suratlı, koca burunlu kalın

kemikleriyle kaba bir adam oturdu. Rahatsız olmuştum, yer değiştirmek istedimse de fırsat bulamadım. Yanımdaki adam bana yıllar önce işkence eden yeşil kazaklı olanı hatırlatıyordu. Bütün yol boyunca sigarasını içmekten ziyade burnuma doğru tüttürmekte, hapşirmama kuralımı bozmak için sanki kasıtlı davranmaktaydı. Benimse su içmekten başka hiçbir şansım yoktu. Bolu kavşağına kadar ne sigara, ne hapşırık, ne de konuşma olacaktı. Sağ tarafta takip ettiğim İzmit Körfezi tabelaları bitmek bilmiyordu. Dikkat edersem, bu gidişatla Bolu kavşağına kadar bir kaza-bela olmazdı. Tek sorun Bolu kavşağındaki kaza-bela ihtimalini atlatmaktı. Ondan sonra istediğim kadar öksürüp, istediğim kadar sigara içebilecektim. Adam, sanki bunları biliyormuş gibi sol elindeki sigarasına hiç eksik etmiyor, burnuma doğru tutuyordu. Bense garip hareketlerle su istiyor, aldıktan sonrada cama yapışırçasına sol tarafa sıkışıyordum. Adam ne su içiyor, ne de konuşuyordu; sadece sigarasını tüttürüyordu.

Bolu kavşağındaki kaza-belada, düşümdeki otobüs uçarak öndeki araca çarpmamış, sadece sağ taraftan bir araç hemen otobüsün önünden yola girmiş ve trafik ışığına bile al-dırmamıştı. Hafif bir hız kesme, otonun sola kaymasıyla olayı atlatmıştık. Ufak bir heyecan ve kulaktan araca vurulan *tık t/fc'lardan* sonra mola verdik.

Acilen tuvalete koştum. Sanki bir tutukluydum ve kaçmalıydım. Önce tuvaletin arka bahçeye bakan küçük penceresinden kaçmak istedim, sonra cüzdanımla kimliğimi atmak istedim ve sonunda kimliği tuttum cüzdanı dışarıya fırlattım. Tedirgin hareketlerle çay içilen kısma geçtim, kendime bir çay söyledim paramın olmadığını da ekledim. Çayı şekersiz içtim, yan masadan ödünç bir sigara istedim ve tüttürdüm. Henüz çay ve sigara bitmemişken müthiş bir öksürük krizine

tutuldu. Otobüste içtiğim sular bile kar etmedi, yandaki adam insafa gelerek "Eğer sigaradan rahatsız oluyorsanız, sigarayı sağ elime alabilirim," demesine öksürmekten gülemedim. "Önemli değil, önemli değil, fazla sigaranız varsa bir tane de bana verir misiniz?" dedim. Öksürerek bir müddet sigara içtikten sonra sakinledim. Bu arada o da kendine bir su söyledi. Gıcık olmuş boğazımla "Benden olsun," dedim.

İkinci kaza-bela çok ani ve engellenmesi olanaksızdı. Bir virajı dönerken karşıdan gelen bir TIR, otobüsü sol tarafından biçti geçti. Yanımdaki adamın "Ne geçti?" sorusuna "TIR geçti," dedim. Gülmekten kendimizi alamadık. Bu vesileyle kendimizi *tırlatmış'tık*.

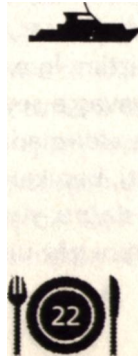
Üçüncü kaza-bela için ne onun ne de benim şansım vardı, Merzifon da indi. O andan itibaren otobüse tekrar göz attığımda bir deli arabası olduğunu anladım. Düğün dernek gidiyorduk. Gelinin akrabaları "Bu o mu?" diye birbirlerine sormaktaydı. Kaynana kılıkli olanı da "Hım, evet o," derken beni ezmeye kararlı görünüyorlardı. Kadın tarafında birkaç kıkırdama ortamı yumuşatmıştı. Sol gözü kör olan adam halen sağ tarafta, yerindeydi. Bir an soluklandım ve rahatladım da, tepeye çıktığımızda sis ve kaygan zemin bana üçüncü kaza-belayı hatırlattı. Hiç şansım yoktu. Aracın düzlüğe varmasını dört gözle izledim, bir an için sağıma baktığımda sol gözü kör adam yoktu. Hemen inmeliydim, Ladik'de durduk. Birileri daha indi. Tekrar hareket ederken hızlı bir şekilde şoförün yanına gittim. İnmek zorunda olduğumu belirttim, kapı açıldı araç yavaşça seyir etmekteyken "Aaa, bu gerçekten deli" sözlerine aldırmadan kendimi dışarıya attım. Otobüs yoluna devam etti, ben kaldım. Havanın soğuk olmasına aldırmadan geriye doğru yürümeye başladım, etrafta *katillerimin* olup olmadığını göz ucuyla kollamaktaydım. De-

ğışık araçlara otostop için el sallamaktayken duran bir şehirlerarası otobüs beni almadı. Hemen arkasından gelen ve kısa mesafe çalışan eski bir otobüse bindim. Paramın olmadığını otobüsümü kaçırdığımı söyledim, gösterilen yere oturdum. Sisli ve kaygan zeminde yolculuğuma devam ettim. İndiğimde, hızlı hareketlerle en kestirme yoldan babamın dükkanına uğradığımda henüz gelmemişti, saat erkendi.

Koşarak eve çıktım kapıyı annem açtı. İlk sorum, "Babam nerde?" oldu. "Az önce çıktı. Bu ne telaş oğlum," dediye de, "Yani ölmedi değil mi?" sorusuna, "Hayır bu da nerden çıktı?" diyerek beni içeri aldı.

"Bu halin ne, palton çantan yok mu senin?" dediğinde "Boş ver uzun hikaye" dedim ve hemen evdeki eski bir Amerikan kısa parkasını giydim. Çarşıya inerek babama uğradım.

Aslında bu üçüncü kaza-bela, babamın ölmesiydi ki aradan bir sene geçmeden, babam öldü. Evde kaldığım iki gün içinde kavga gürültü bütün hikayeyi babamla görüştüm, ayrılırken bana bir milyon lira kefen parası vermesini istedim. Annemden borç aldı, hafif kızarmış gözlerle "Ben her şeyi biliyordum," dedi. Onu bir daha göremedim, cenazesine de gidemedim.

OROSPU METO

Bodrum katını terk edip Tarlabası'na geçmiş yayınevi işini de bırakmıştım. Kısa bir yaz bocalamasından sonra tezgah kurup eski kitaplar satmaya karar verdim. Cücü'nün yardımıyla köşede bir yer edindim. Kimseye takılmadan yaşamak istiyordum ki; ne mümkün. Cücü ile birlikte kalmaya başlamış, ticari kazanımlarımızı paylaşmanın sorunlarıyla ilgileniyorduk. Taşındığım evin *Pedagogla* aynı binada, en üst kat olması bir talihsizlikti. İşimi yürütebiliyor olmam ve yeni ar-

kadaş çevrem onun hiç hoşuna gitmiyordu. Ona göre ben sokaklarda sürünüp bir köpek gibi çöplüklerde lmeliydim. Ne yaptı ne etti eve *tanıdık* birini soktu. Kendi evinde topladığı bu H'ciler hesapta sahip çıktığı zavallı kişilerdi. Kendisinde kalan birinin on beş gün kadar bende kalmasını sağladığında, adamın bu yönünü bilmiyordum. İlk günlerde belli etmemekle birlikte bir süre sonra olay açığa çıktı, gidecek yeri yoktu. Geçen dokuz ay sresinde evi bir eczaneye çevirdi. Civar bağımlılar ve namlı torbacılar evimde mekan tutmuşlardı artık. Truva atını anlardım, ama; bu Orospu Meto'yu anlamak bana pahalıya mal oldu. Böylece ikinci kalemi de onun sayesinde kaybettim.

nce Cc'ye bir bahaneyle şiddet uyguladı. Arkasından eve sahiplenip benle dalaşmaya başladı. Hesapta her şeyi biliyordu, ama başkalarının bir *taşı* olarak ne yaptığını bilmiyordu. Beraber kaldığımız süre boyunca beni *hasta* etti. O gece Taksim merkezli, saat yönünde bir tur atmış, bu hikayeyi yazmıştım. Evden çıkacak ve ona bir oyun oynayacaktım. Yaptım da...

Tezgahtaki günlerim zorlu olmakla beraber keyifliydi. Sırtımda taşıdığım kitapların ağırlığı, Ayazpaşa'nın bilinen soğuğu ve köşedeki esinti canıma okumaktaydı. Buna rağmen benim için sevindirici olan ise; kendi işimi yapmaktaydım, geçinecek parayı da kazanmaktaydım. Tarlabası'ndaki evimin *H* düşkünleri tarafından istilası beni bozmaktaysa da iş speed'i içinde her şeyi unutup alışmaktaydım.

Günler geçerken konular sıkışmakta final yaklaşmaktaydı. Bir şekilde bulaştırılmak istendiğim *H* konusunu sürekli pass'lamaktaydım. Her zaman elimin altında bulunan bu nesneye karşı dikkatli ve temkinli olmuştum, fakat gene de kullanmamazlık edemezdim. Çünkü oyunun kuralı buydu.

Bu bir kağıt oyunu değil bir yaşam oyunuydu. Meto'ya dobra dobra hikayeyi anlattım ve üç *round* üzerinden yapılacak maça hazır olmasını söyledim. O korkusuz bir cengaverdi, hemen kabul etti. Rakibinin bir animasyon kahramanı olduğunu unutmaması gerektiğini söylediğimde, orospu orospu güldü. Kendinden emindi. Ayrıca bu kahramanı gelmiş geçmiş çağların en büyük mask ustası, plastik düşler cennetinin büyücüsü olarak bizzat Meto'nun kendisi taşılayacaktı. Oldukça eğlenceliydi, can sıkıntısına bire birdi. Ben de daha fazla canımı sıkamazdım, Meto'dan kurtulmalıyım.

Alışılmış gecelerden birinde evdeki iki kız arkadaşı dışarıya gönderdik. Şimdi yaratılacak kahraman için kolları sıvamalıydık. Sağ kolumun büküldüğü yerde damarı bulunduğunda, işlenecek plastik kol için gerekli sıvı enjekte edildi. Ona olacak bütün hikayeyi anlatıp kendisine de Orospu Meto dememe aldırmasını söylediğimde, sinsi bir büyücünün sırtmasına benzettiği suratını göz uçlarıyla doğrultarak bana baktı. Hiçbir şekilde inanmayan bjr eminlikle aptal olduğumu düşündü. Sağ kolumda oluşan alerji kabarcıkları için bir an kaygılandım da bunun normal olduğunu ve kolun elektrikli sobanın üzerinde tutularak pişirilmesi gerektiğini anladım. Bir taraftan onunla konuşuyor, bir taraftan da kolumu pişiriyordum.

Daha önce önemsemese de uzun süren bu işlem canını sıkmış ilacın yetersizliğinden şikayetçi olmuştu. "Bence yeterli," dememe rağmen yedek paket bulundu, çıkarıldı. Paketin açılmasıyla içimdeki yamyam maymun kafasını uzatarak neredeyse bir metre mesafeden bütün paketi s/n/f'ladı. Paketi boş bulan Meto, bir an duraladıktan sonra daha önceki paketle karıştırdığını düşündü; arandı durdu. Sonunda içi boş diğer paketi de bulunca O Hery'e küfürler yağdırdı. Puşt pa-

keti boş vermiş olmalıydı. Nasıl olduysa kapı vuruldu, açtığı-mızda O Hery içerdeydi. "Beni mi çağırıdınız, bir ihtiyacınız mı var?" dedi. Durum karşılıklı münakaşalardan sonra Meto lehine bir paketle sonuçlandı. O Hery de geldiği gibi gitti.

Her şey tekrar kendi olağanlığındaydı, ben kolumu pişirir-ken o da tren yoluna dönmüş damarlarından bir tanesinde yolculuğa çıkmıştı.

Neden sonra kendi hikayemize döndüğümüzde, alerji geçmiş, kolum beyaz bir plastik olmaya başlamıştı. Ona bir mask ustası olarak kolumun son rötuşlarını yapmasını söyle-diğim de, mesleğine uygun davranışlarla kolumun daha da sertleşmesini sağlamaktaydı. Bir deneme için izin istediğim de ise kaygısız ve kendine olan sonsuz güveninden ötürü iti-raz etmedi. Elimi yumruk yapıp kolumu dirseğine kadar onun döşüne sokacaktım, ağrı yaparsa haber vermesini söy-lemiştim. Gülmekten kendini alamıyordu. Fakat kolumu bas-tırdığımda bileğim geçmişti ki yüzündeki ifade beni kaygı-landırırdı. "Ne kadar yumuşaksın ulan, ne bassam alıyorsun," dedim ve kolumu geri çektim. Her ne kadar büyücü idiyse de seyrelmenin yöntemlerini bilmemekteydi. "Göğsünde bir ağ-rı var mı?" dediğim anda bana saldırmak istedi. Onu gırtlak-ğından pençeledim. "Gücünü maça sakla" dedim ve pençemi gevşettim. Anlayış gösterdi. Artık zaman dolmuş ve yapılabi-lecek bir şey de kalmamıştı, aslında ona Kaptan'ı düşletmiş-tim. Hikayede Kuzgun'u elde etmek isteyen Meto, esas raki-bi Sarman'la savaşmak zorunda kalacaktı. Düşlerimizin yor-gunluğundan uzanmaktayken, Kaptan'ın küçük bir deneyi için *takıntı* barlardan birine daldım. Kendini *punk* diye tanı-tan bir züppe canımı sıktığında ona hakaretler yağdırdım, çevresindekilere güvenerek saldırmak istediğinde ise çenesi-ne yediği bir *aparguard* onu beş metre havada uçurup kala-

balığın üstünden duvara yapıştırdı. Herkes şaşakalmıştı, görüntü Amerikan filmlerindeki sahnelere benziyordu. "Ne oluyo ya, burda insanlar uçuyo," dedi Garson. Onu ayırttıklarında ne yapacağını şaşırmıştı. "Özür dilerim ufak bir dene-meydi," deyip anlaştık. Ona bir bira ısmarlayıp arkadaşlarıyla oturduğu masaya geçtik. Herkes tanıdıktı, kimi gülüyor ki-mi şaşkın bakıyordu. Garson'un getirdiği birayı sağ elimle ona uzatırken bardak kırılmış bira masaya saçılmıştı. "Oh, I'm sorry sir, I don't care," dememe bütün masa kahkahalarla karşılık verdi. O esnada açılan camdaki kişilere "Tamam, çe-kim yapıldı her şey mükemmel," dedim ve kendi masama ge-ri döndüm. Geçen günler içinde Meto sabırsızlanıyor evde yaratabileceği her türlü huzursuzluğun kaynağı oluyordu. Bir gece uçan kül tablası ve yere vurulan eski sandalye ufak bir münakaşa yaratmış, olayın gerçek boyutlarında bu saldırganlık kendine *göz şişmesi* ve *dudak patlaması* olarak geri dönmüştü. Aslında bunlar başkalarından yediği darbelerdi. Ben onu düşlerinde yenecektim. Bana lazım olan da buydu, çünkü bana zarar vermişti. Artık evi tamamen boşlamış ve ona bırakmışım. Yeterli parayı kazanmaya başladığımdan evin kirasını veriyor hatta ona *çıkma* bile yapıyordum. Evde sadece -eğer buna uyumak denirse- yatmaktaydım. Evde oynanacak hiçbir oyun kalmamıştı. Kale H düşünleri tarafın-dan istila edilmişti.

Bana geleceğinden emindim, kafasına takılmıştı. Onu güçlü olduğum bir sahada karşılamalıydım. Dayanamadı, tezgaha düştü.

Evden ayrılmış Kofti'nin dağılmak üzere olan komününde kendime yatacak bir yer bulmuştum ki tezgahımda beni bul-du. O sıralar bir çok sette oynamaktaydım. Tezgah bir sokak tiyatrosuna dönüşmüştü. Akşamları Kofti'nin komününde

gündüzleri ise tezgahtaydım. Kısa bir süre içinde bütün konuları tezgahtıma taşıdım. Bu bir çeşit son perdeydi. Bütün arkadaşlarımı bu tezgahtan geçirdim ve herkes için son sahneleri burada kurguladım, doğaçladım ve çektim. "Hadi, şu oyunu bitirelim artık," dediğinde "Daha başlamadık ki üstelik savaşacağın tipleri tanıımıyorsun bile. Seni sevgilim ve büyücüm Mona Lisa ile tanıştırim," dedim. Ve devamla, Mona Lisa'ya dönerek "Sevgilim, seni baş belam Meto'yla tanıştırim," dedim. "Orospu Meto bu mu? Yakışıklı adammış," diyerek, yapılacak savaşın şiddetini artırmaya yönelik standart kaltaklıklarından birini yaptı. Canımı sıkmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Meto horozlanarak "Hadi tanıştır bakalım şu tipleri," dediğinde tansiyon yükselmekteydi. Mona Lisa'ya "Öp beni, öp beni sevgilim. Şu serseme kiminle savaşacağını gösterim," dedim. Mona Lisa'nın kaygısız bir öpüşüyle Meto'nun gülüşleri meraklı gözlerde perdelendi. Mona Lisa'nın bile şaşkınlığında "Senin işini işte bu adam bitirecek," derken kendini işaretleyen Sarman oldum.

"İlk karşılaşmamız Baraka'da olacak, zamanını ben belirlerim," dedim ve onu savdım.

Sinsi gülüşler içinde uzaklaşırken Mona Lisa'nın şaşkınlığı halen sürmekteydi. Baraka maçı için bir hazırlık yapmalıydım. Ayrıca bu, Dik Kuyruk'un Sarman'ı vurmasından önce yapılmalıydı. Bilindiği gibi Dik Kuyruk'la yaşadığım aşk, bana pahalıya mal olmuş sonuçta Sarman'ı kaybetmiştim. Cücü'nün kinini de bu maç için kullanmalıydım. Cadaloz Sisters'ların en büyüğü arkadaşımdı, onu da bu sahnede *Lolita* olarak kullanacaktım. Bütün sahneyi ona anlattığımda çok komik bulmuş, benim deli olduğuma daha çok kanaat getirmişti. Ancak aldırmadı bile, "Olur, gerekirse *Lolita* olurum," dedi. Buna karşın onu rol yönünden sınamalıydım.

Güney Koreli bir müşteri benden alışveriş yaparken beklediğim bir anda çıkageldi, Cücü'yü sordu. "Bilmiyorum, fakat birazdan gelir," dedim. Gözü Güney Koreli kadına takılınca "Kim lan bu?" dedi. Ben de sevgilisine yakalanmış çapkın telaşıyla "Eee şey hayatım, yağlı bir müşteri. Kendisi Güney Koreli olup her defasında üç-dört CD satın almakta. Ona önemli bir şahıs olduğumu, memleketteki bütün pop starların tezgahımdan alışveriş yaptığını ve bir çoğuyla da samimi arkadaş olduğum yalanını attım. Aslında bir keresinde tesadüfen, yanımda tanınmış bir şahsiyet vardı. Kadın inandı iyi mi?" Ve devamla, daha da fısıltılı bir sesle; "Tezgahımı bozma, şimdi seni ses sanatçısı Ebru diye tanıştıracam," dedim. "Ne ayak lan bu?" demesine karşın oyuna katıldı. Biz rol yapınca Güney Koreli kadın gülmekten kendini alamadı. Ebru ile iyi arkadaş olduğumuzu fakat biraz kıskanç olduğunu söyledikten sonra Ebru ile beraber *Everthing is for you* diye *Happy birthday to you* makamında bir final şarkısı bile söyleyerek, ellerimizi yüzüne doğru komik bir korkutma tavrıyla "oooo..." deyip hep birlikte gülüştük. O sırada Cücü geldi, onunla da tanıştırdık. 'Aslında biz bir sokak tiyatrosu grubuyuz' gibisinden palavralar sıkarak, kadını eğlendirdik ve uğurladık. Sonuç başarılıydı. Baraka maçı için yapılacak doğaçlama sorunsuzdu. Geriye zamanın geldiği anı belirlemek kalıyordu.

O gün akşam üzeri *Lolitam* tekrar uğradı. Biraz konuştuktan sonra gece için bir yere gitmeye karar verdik. Erkenden tezgahı toplayıp evin yolunu tuttuk. Kadının büyülenmiş gibi programı takip etmesi beni uyandırdı. Tam köşeyi dönmek üzereyken iki bira almaya gittiğinde ben sırt çantamla odaya girmekteydim. Biraz bira içip gecenin programı hakkında konuştuk. "Tamam bu gece senin *Lolitan* olucam," dedi. Ben o

sırada ıslak uzun saçlarımı kurulamak ve sakal traşımı olmakla meşguldüm. Sabırla hazırlanışımı bekledi. Son bir şey kalmıştı, siyah tişörtümün altına bütün kıyafetimi giymeliydim. "Sırtını dön tişörtümü değiştirecem," dedim. "Tamam, tamam bakmayız," dedi. Sırtını döndü, zaman durdu ve tekrar döndüğünde durduğu yerden başladı. "Hani değiştirmemişsin!" deyince "İkisi de siyah, ötekisi kirliydi sadece," demekle yetindim. "Çıkalım artık," dedi ve yola koyulduk. Mis Sokak'ın köşesinde Cadoloz Sisters'larla buluşacaktık. Bu defa biraları ben aldım. Yan yana oturmuş biralarımızı içerken geldiler. Birlikte bir yerlere gidecektik, sonuçta Baraka'ya karar verdiler. Diğerlerinin soğuk tutumu karşısında "Ben gelmeyebilirim," dedimse de *Lolitam* "Hadi, hadi yürü bakalım," dedi ve elimden tutarak çekiştirdi. Onlar önde biz arkada bir müddet el ele caddede yürüdük. Onu gerçekten seviyordum. Fakat sosyal gerçeklik bütün aşklarımda olduğu gibi bunda da bana açmayacaktı. Bu akşam onun desteğiyle bir maça çıkacaktım, bu maçta beni *Lolitam* kurtaracaktı. Tanıdık erkek arkadaşların da üşüştüğü masadan çıkan sesler bana uğultu gibi geliyordu. Daha sonra kadın tarafından biri, eski tanıdık çıktı. Kişinin Kaptan'a ilişkin provokasyonları sonucu vermedi, Kaptan o gece hiç görünmedi.

ilerleyen saatlerde spotlar patladı, muhabirler ve siviller bara doluştu. Hep birlikte Sarman'ı aramaktaydılar. Sorulan soruları ilgiye değer bulup cevaplayan bazı kişiler ise; Me-to'nun birazdan geleceğini, Sarman'ın da ortalıkta görünmediğini söylemekteydiler. Bir an için barda dolanışımdaya kayboldum, ortalık bir yerde *Lolitam*'a rastladım. "Ne bu halin, bu ne kıyafet," dediğinde durumu anladım. Uzun boyum, ablak traşsız suratım ve sırtımda keçeli paltomla yaz günü onun karşısındaydım. Hemen sağımda spotlar ve fotoğraf çe-

ken iki muhabir vardı. "İçine hiçbir şey giymemişsin," deyince, Cadalozlar'dan biri "Fark etmez, baksana görünecek hiçbir şeyi yokmuş," dedi. O kısma bir sis bulutu çekerek "Tesettüre uymak lazım," dedim, bir kahkaha koptu. Sonra ona dönerek "Özür dilerim hayatım, bildiğin gibi Meto'yla maçım var. Bu da benim maç kıyafetim," dedim, gülmekten kendini alamadı. Aynı Cadaloz; "Kız seni tavlamak için ne numaralar yapıyo. Ver lan buna, yazık valla," deyince bir kere daha kahkahaları bastılar. Bense ablak bakışımı maça konsantre etmiştim. Muhabirlerden birisi "Afedersiniz, siz hangi ajans adına çalışıyorsunuz?" diye sorunca; "Pisi Surp Production Center" diye yapıştırdım cevabı. O anda kapıda bir hengame oldu, Meto gelmişti. Herkes bununla ilgiliyken döndüm ve barın ortalarına doğru kayboldum. Tekrar dönüşte karşımda Maho vardı. "Ne haber ulan, sen de hiçbir yerden eksik olmuyorsun," dedi. "Ne var, ne oldu?" dedim. "Buralarda Sarman diye biri varmış, Meto'yla maç edecekmış, herkes onu arıyor. Sen hiç gördün mü?" dediğinde "Hadi ya.. Hiç görmedim. Kafam da çok iyi, zaten önümü bile göremiyorum. Tuvalete gidip elimi yüzümü yıkım," dedim. "Ne zaman ayıksın ki zaten," dedi.

Tuvalete doğru giderken koridorda *Lolitam*'a rastladım, "Neredesin? Ortalık karıştı üstelik ayakta duramıyorsun," derken, yine az önceki aynı Cadaloz; "Nasıl yapıyorsun ulan bunları?" dedi. "Elimi yüzümü yıkayacam, izin verir misiniz?" dedim. "Tamam, bir yerlere kaybolma," dedi *Lolitam*. Tuvalette elimi yüzümü yıkayıp kendime geldim ki, sol omuzumdan bir el beni çevirerek "Nerde ulan onlar, nerede? Kuzgun nerede?" diyen Meto'yla karşılaştım, ve devamla; "İşte bu o, yakalayın," dedi. Meto yakama yapışmıştı. Kapıdaki sivillere

"Özür dilerim içerde kavga var, buradan çıkmak istiyorum," dediğimde "Hayır, buradan kimse çıkamaz," cevabını almıştım. Aynı anda kapının arkasında *Lolitam* belirdi. "O benim arkadaşım, lütfen onu bırakın," dedi.

İçerisi bir hengamedir gidiyordu. Meto, "Bırakmayın, onu bırakmayın!" diye cıyıklarken Sarman onu bir fiskeyle duvara yapıştırdı. Meto duvarda poster olmaktan başka, "İşte Sarman bu yakalayın!" diye cıyıklamaya devam etti. Durumun vahametini anlayan Sarman, "Tekrar görüşeceğiz Orospu Meto!" dedi ve sivillerle kapatılmış kapıya rağmen duvardan geçerek merdivenleri indi, dış kapıdan karanlığa gömüldü.

O anda tekrar Maho'ya rastladım. "İçeride siviller arama yapıyor, sıkıldım gidiyorum," dedim. "Ben de bir haber bırakacam, bekle beraber çıkarız," dedi ve içeriye girdi. Peşinden ben de tekrar içeri girdim. Hemen merdivenlerin bitiminde *Lolitam*'a rastladım. "Nerdesin, herkes seni arıyor bir görünüp bir kayboluyorsun," dedi. "Elimi yüzümü yıkadıktan sonra dışarıya çıkıp biraz hava aldım. Ben çıkmak istiyorum, sıkıldım," dedim. "Tamam kızlara haber verelim çıkalım, sen bekle," dedi. Hep birlikte çıkıyorduk ki o anda kararımı değiştirdim. "Siz birlikte eve gidin ben Maho'yla bir yere uğrayacağım," dedim ve Maho'yla beraber caddeye çıktık. Başka bir barda birileri, yine bana bulaştıysa da Tina beni kurtardı.

Tezgahtaki günlerim hareketli geçmekteydi, hemen her saat tanıdık tanımadık bir sürü arkadaş uğrayıp kendilerince bir oyun oynamak istiyorlardı. Fakat bu oyunların çoğu da sıkıcı olmaktan öteye gidemiyordu. Ben yine de ikinci *round* için hazırlanıyordum. Bu *round*'da sokak köpeği Oscar bana

yardım edecekti. Maç öncesi bütün provokasyonları onun yardımıyla atlattım. Bu köpeği daha yavruyken tanırdım. Evden çıkmak istemeyip vişne çürüğü haliya yatıp uzanmıştı. Sahibi, "İstersen onu sana bırakırım," dediyse de "Gerek yok," demiştim. Büyüdüğünde, zaman zaman hırlaşır kavga bile ederdik, fakat her keresinde bana yardıma koştu. En sonunda onu iğneleyip götürdüler. Bir daha göremedim Bana kötü niyet takılanları hemen anlar ve onları korkutup kovar, iyi niyetli olanlara da kuyruk sallardı. Çok akıllı bir köpekti. Bu tür olayları yazmam gereksizdi, beni Meto'yla yapacağım ikinci *round* ilgilendiriyordu. Üstelik Sarman'da yoktu. En büyük aşkı Dik Kuyruk tarafından beyninden vurularak Kuzgun'a kurban gitmişti. İkinci *round'a* mecburen Kaptan çıkacaktı. Falçatalı Meto'ya karşı Demir Yumruk Kaptan; işte maçın rakipleri bunlardı. Bu arada Sarman'ı öldürmek isteyen katiller sürüsü Kaptan'ın gerçekliğiyle karşılaşacaktı. Hikayenin bu kısımlarını anlatmak uzun ve sıkıcıydı, bilenler bilmeyenlere anlatsındı.

Tezgahta akşam üzeriydi, felaketimi hazırlayanlardan birisi hem gözlemci hem de hakem olacaktı. Onunla sık sık görüşürdük. Bana; "Birazdan Meto gelecek, Sarman da öldü. Kaçmayı düşünmüyor musun?" dedi. Kuzgun'un kaçmaktan başka şansı yoktu, bunu biliyor olmalıydı. Fakat Kaptan'dan haberi olmadığı kesindi. Meto bu ufak ayrıntıyı unutmuş olmalıydı. Ya da bizzat kendisinin şekil verdiği *kol* önemsizdi veya hurafeydi. Ne de olsa Meto *gerçekçiydi*. Biraz sonra geldi. Sakin ve kendinden emindi, kazanacağına olan inancı onu şımartmış, pis pis gülmekteydi. Hakemin de kendinden

yana olmasıyla iyice yavaşlaştı. "Kuzgun'u bize vereceksin," dedi. "Ne diyorsun sen, bakkaldan bisküvi mi istiyorsun?" dememe "Ho ho, ha ha!!!" biçiminde eğlenceli bir gülüş, hem ondan hem de hakemden geldi. Sinirlerim iyice bozulmuştu. Bu yavaşaklarla daha fazla uğraşmak istemiyordum. "Kuzgun benim," dedim. "Bizimle geleceksin," demelerine cevap bile vermedim. Meto terbiyesizleşerek bana bir tokat attı. "Hayır tokat değil falçata at! Falçata!" diye bağırdığımda değişmekteydim. O anda avucunda gizlediği falçatayı sol yanağıma salladı. Çizdiği yer, sol elimin parmakları ucunda suya çekilmiş bir çizginin kayboluşu gibi silindi. Ve o an döşünde ve çenesinde yediği yumrukla beş metre öteye uçtu ve sırt üstü yere düştü. Hakemse cıyaklar bir sesle; "Ne yaptın, öldürdün onu," dediyse de; "Ne orospudur o, kolay kolay ölmez," dedim. Yerinden kalktı ve sendeleyerek bana doğru geliyordu ki hakem araya girdi. Onu öldürmek istediğimi anlamıştı. Hakemi aşmak üzereydi ki Oscar çıkageldi, ona saldırdı. "Onu korkutmaya çalışma öldür," dedim. Meto gırtlığında duyduğu bir acıyla geri çekildi ve "Nerde, Sarman nerede!?" diye bağırdı. Hemen köşede beliren Sarman'ın silueti "Baraka'da, Baraka'da görüşeceğiz," dediğinde Meto ukallılığını sürdürüp; "Seni *Lolitan* kurtardı, bir dahaki sefere elimden kurtulamayacaksın," dedi ve uzaklaştı. Birinci *round* sonunda Sarman'ın ölmesine karşın yeniden görünmesi bir kurgu hatası gibi algılsa da Kuzgun geçmişe bir flaş cakaaktı.

Üçüncü *round'da* kaçmaktan başka çare kalmamıştı. Kapitan'ın başını belaya sokmak istemiyordum. Bu sefer işi ben

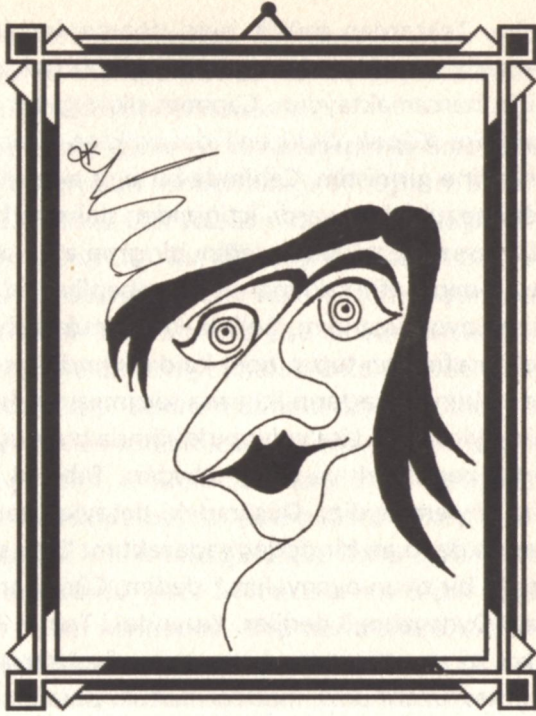
halletmeliydim. Bu sahnede Meto bir grup siville Batak Bar'ı basacaktı. Tek başıma oturmuş bira içmekteyken sırtım kapıya dönüktü. Geri dönüşte beni gördü. Sevimli bir şekilde selam verdi. "Ne haber nasılsın?" dedi. Ben de "iyilik işte uğraşıyorum. Merak etme evin kirasını verdim. Borcunu paran olunca ödersin," dedim. Samimi iki arkadaşın sohbeti, yanındaki "Bu o mu?" sorusuyla anlam kazandı. O anda içeriye hışımla giren bir tiyatro oyuncusu, "Burada Orospu Meto diye biri varmış. Kim ulan o!?" dedi. Herkesin şaşkın bakışları altında "İşte o!" diye gösterdim. "Peki sen kimsin? Kimse benim namımı alamaz, esas Orospu Meto benim," dedi. Oha!.. Durum tam bir tiyatro olmuştu. Üstelik "Ben onu tuttum, o daha yakışıklı," demez mü. "Helal olsun lan orospu sonunda rolü kaptın," dedim. "Yaa..." dedi. Tam bu esnada köşesinde bekleyen Mona Lisa; "Ben de Orospu Meto'yu seviyorum," dedi. Çüş yani; artık bu aşkın ızdırabı bitmeliydi. "Ben de Şebnem'i seviyorum. *Bu aşk fazla sana,*" dedim. Ve kaset çalılarda *Oyun bitti*, şarkısı çalmakta, Mona Lisa da kıvrım kıvrım kıvrırmaktaydı. Adam, "Bunlar benden daha deli ya..." deyip çıktı gitti. Bense üzerime atıldıklarında bir yan binaya geçmiştim. Sonra da barın tuvaletindeydim. Kapıda sıkıştırıldığım da; "Sen de kimsin?" sorusuna, "Benim adım Alper, aradığınız ben değilim," dedim. Bardaki Garson Alper'i tanıdı ve "Ne işin var senin burda, herkesi dışarıya çıkardık," dedi ve beni dışarıya doğru sürdü. Kapıdan çıktığımda pantolonumun düğmelerini tek tek iliklerken, çevreye oval oval bakan Meto'ya "Acıttım mı? Cicim," dedim. Beni tanımadı. "Sen de kimsin ulan, çek git burdan," dedi. "Benim adım Alper Gi-

der," deyince uyandı. "Evet bu, yakalayın," diye feveran ettiğinde ben yolu yarılamıştım. Ona, "Beynini kullandığım için özür dilerim. Fakat daha sonra kol olarak geri dönecektir," diyerek kol hareketimi yaptım.

Köşeyi döndüğümde beni gören olmamıştı. Sadece Şaban'ın bir film çekimi için koşarak burdan geçtiğini söylediler. Anlayacağınız kaçmaktan daha kolay bir şey yoktu. Üçüncü *round* için kendimi zorlamam anlamsızdı. Zaten iki *round'u* da almıştım. Bu iş hakem kararıyla bitmeliydi.

MONA LISA

Zorunlu birinci seyahatten sonra Fındıklı parkında geçen düşünceli günlerime. Taksim köşe tezgahlarındaki arkadaşlara uğramayı ve akşamları bildik barlarda sarhoş olmayı eklemekteydim. Beşiktaş'taki ev boşaltılmaya başladığından son bir ayımı boş odada geçirmiş, ev sahibinden yeni ev tutmakta geciktiğim için özür dilemişim. Yersizliğe bodrum katını tutarak bir son verdim. Bu arada eski sokak çevresinden ve daha eskilerden kurtulmuştum. Yeni arkadaşlar edinmekte

gecikmedim. Tekrardan müzik işine dönmenin bir yolunu bulmak amacıyla bodrum katı gecelerimi yazmak ve beste yapmak için harcamaktaydım. Canımın sıkıldığı bir gece tek başıma bir şişe *Köpek Öldüren*] devirdikten sonra *takıntı* barlardan birine girmiştim. Cebimde bir bira alamayacak kadar madeni bozukluklar vardı, içtiğimden daha sarhoş görünerek yalpalamakta, takılabileceğim bir grup aramaktaydım. Bir ara ayağımın hafif takılmasını da sebepliyerek masanın birine yüzü koyun uzandım. Belli ki kör kütük sarhoş olmalıydım. Sol tarafımdan tutup beni kaldırdığında bir çift yeşil göz, kabarik kumral saçların iki yana saçılması ve desenli kumaşlı elbisesiyle Mona Lisa'yı *hippy* kılığında bulmuştum. Hemen oturup konuşmalı ve tanışmalıydım. Tabii ki kendime bir de bira söylemeliydim. Düşümdeki detayları tam olarak hatırlamasam da, o an bir doğaç yapacaktım. "Eee şey, arkadaşlar sizinle bir oyun oynayalım," dedim. Cüretkar ve emin bir tavırla; "Oynayalım," dediler. Yanındaki Temel Reis kılık-lı *Ispanakçı* itiraz ettiyse de ben oyunu başlatmışım bile. "Şimdi herkes üzerindeki madeni bozuk paraları masaya, önüne koysun," dedim ve cebimdekileri masaya, önüme koydum. Mona Lisa'nın sevgilisi olduğunu iddia eden *Ispanakçı* itirazına devam ettiyse de Mona Lisa bir prenses edasıyla *Ispanakçı*'ya ve diğerlerine bozuklarını çıkarttırdı.

"Eveeet, şimdi fır döndü oynuyoruz ve önce ben çeviriyorum," diyerek elimle boş havayı çevirdim. "Aman yarabbi, hepsini al geldi," dedim ve masadaki bütün bozuklukları topladım. Bazı itirazlar geldiyse de "Oyun bu," dedim. Mona Lisa, "Ne yani, şimdi sana hepsini al mı geldi?" dedi. "Evet," dediğimde avuçlarımdaki parayı saymaktan kurtardığım gözlerimi onunkilerle kilitledim. "Hepsi bu kadar, şimdi hepinize bira ısmarlıyorum," dedim. Bir an için Garson bozuk

attıysa da herkes neşeliydi. Elimde yetmeyen paraya biraz daha eklenip herkese bira alındı ve böylece bira içip yeşil gözlerle muhabbet edebilecektim.

Daha sonraki günlerde arkadaşlığımız dostluklara kadar uzanmış, bu grubun sohbet odağı olmuştum. Biraz şarlatan-caydı, fakat Mona Lisa'ya yakın olmak için değerdı.

Bir gün Mona Lisa, kız arkadaşı ve Gitarist bodrum katımda misafirim olmuşlardı. Geç vakit birlikte dışarı çıktık, yollar gereğı onlar bir tarafa Mona Lisa ile ben bir tarafa ayrıldık. Yabancılığını yenememiş olmanın ürkekliğinde acilen taksiye bindi ve uzaklaştı. Bodrum katıma döndüğümde, daha sonraki bütün zaman için bitik bir aşkın öyküsünü düşledim, yazdım ve oynadım. Onunla çok karşılaştık, öpüştük, sarıldık. Hatta bir keresinde baştan çıkarmalarına karşı *Ispanaka'nım* kafada bardak kırma taktiğine bile konu oldum. Böylece arkadaşlığımız sürdü gitti. Mona Lisa'nın hiçbir kışkırtma ve tahrikine cevap vermedim. Hep kontrollü davrandım. Belki de beni ayartamadığı için Çingeneler barında uluorta, selamsız sabahsız mideme henüz uçamayan bir tekme attı. Ayağı elimde kalmış haldeyken kalabalık onu uzaklaştırdı. Daha sonra onun yanına oturdum, bir fıçı biranın üstünde tünemiş aşıklar olarak onu öptüm. İstedığı buydu her halde, sakinleşti. Karşılıklı bira içtik.

Maçlar sonunda tekrar tezgaha gelip "Ne olacak lan bizim halimiz," dedi. Ne olacağını ben de bilemezdim, fakat onu sevdiğimi biliyordum. Buna inanmak istediğinde fareyi ona verme pahasına aşkımlı anlatabileceğimi söyledim. Bütün hikayeyi kısa zamanda ona anlatamazdım. Saçının sağ tarafını sol elimle kulağının arkasına attığımda, büyük kepçe kulaklarından utanmış hafif kızarmıştı. Oysa bu saç stilinin onu gençleştirdiğini ve çok güzelleştirdiğini bilmeliydi. "Beni

kandırmak için yalan söylüyorsun," dediyse de dudaklarını sol tarafından öptüm. Bu onu ilk istekli öpüşümdü. Aynı anda komşu tezgahçı "Hop hop öpüşmeyin lan orda! Genç kızları kandırmaya utanmıyor musun?" dedi. "Ne diyorsun, burada öpüşmek yasak mı?" diye çıkıştım. O da "Evet yasak!" deyince, "Hayatım burda öpüşmek yasakmış, yan tarafa geçelim," dedim. "Pekala burada öpüşebilir miyiz?" dediğimde gülmekten başka şansı yoktu. Mona Lisa şikayetçiydi, "Ne yani bunlarla mı uğraşacağız? Genç kalmanın hiçbir sakıncası yok," dediğinde kesinlikle haklıydı. "Biz iki aşık olarak güneye bir gezinti yapalım. Sen kedi-fare Mona Lisa, ben de hippy-külhan Kaptan olurum," dediğimde, daha konuşmam bitmemişken heyecanla "Kimsin lan sen? Şu hikayeyi baştan bir daha anlatır mısın?" dedi.

-Olur anlatırım. Şimdi ikimiz güneye gidiyoruz, sen kedi-fare Mona Lisa ben de hippy-külhan Kaptan.

-Hippy-külhan mı?

-Evet hippy-külhan. Çünkü gittiğin yerde kırıtmadan duramazsın, bende de karı kaptıracak göz yok, tamam mı.. Şimdi senle otostop yapıp belde belde geziyoruz, arkamızda da bir yığın mezar taşı bırakıyoruz.

-Sen mi yazacaksın bunları?

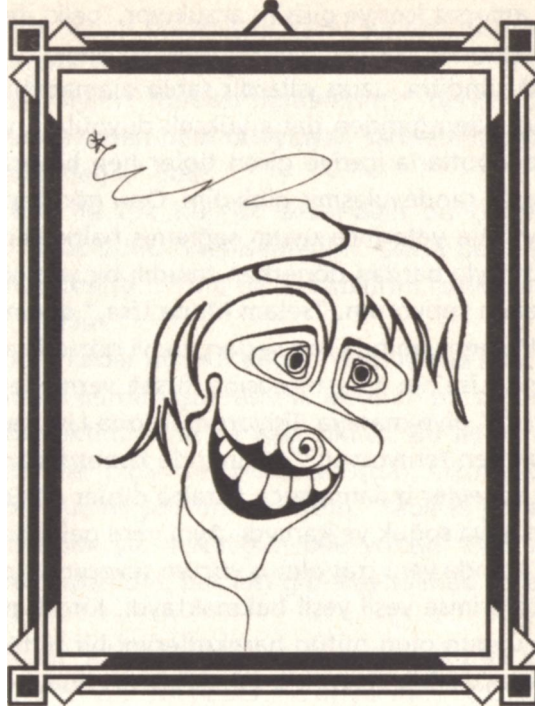
-Hayır, bu sefer ben oynayacam, Kuzgun yazacak. Her neyse işte... Şimdi bir prova yapalım ve otostop için bir poz alalım. Şimdiye kadar hep yüzünü görebildim, vücut hatlarını hep bir paltoyla kapattın. Şöyle paltonu geriye doğru at, vücut hatlarını da görelim.

Mona Lisa dediklerimi yaptı ve şuh bir poz verdi. "Şimdi ben de aynı pozı almalıyım," derken, gözlerim kadının pozuna takıldı kaldı. İki elimle ayıbımı kapatırken siyah tişört ve kot pantolonuyla Kuzgun'dum. Gülerek "Hay Allah yine Sar-

man oldum," dedim. Karşılıklı bu pozlar hafızamın karanlık odasında tab edildi, gönlümün albümüne itinayla yerleştirildi.

www.cizgiliforum.com
WATASI

DİK KUYRUK

Bir kahvaltı masasından astral ayrılma nereye kadar uzanır bilemiyorum. Yapmam gereken bunca iş dururken özel bir seyahatle bir film setine uğramak hiç de kolay değildi. Yoksa bir bara gidip kafayı mı çekseydim? Neye, ne şekilde açlık duyduğumu bilemiyordum. Eskiden geberinceye kadar içki ve ayartılacak tatlı bir kadın konuyu belirlerdi.

Anlamsız bir durgunluk içindeydim. İlk iş olarak içmeye başlıyor ve içeriye girecek kadını gözlüyordum. Onun da be-

nim gibi *amaçsız* içeriye girişini arzuluyor, 'belki de özlemini çektiğim sevgilim olabilir', diye düşünüyordum.

Evet düşündüm, uzun yıllardır sahip olamadığım bir sevgili hissedebileceğimden daha yüksek duygular uyandırırđı. Değişik periyotlarla içeriye giren tipler hep heyecan yaratıyordu. Sanki randevulaşmış gibiydim. Onu gördüğümde sarhoş ve ortama yeterince uyum sağlamış haldeydim. Elimde bira bardağıyla bardan dönerken tanıdık bir yüz görüyorum ve ona selam veriyorum. "Selam Mona Lisa," diyorum. Fakat oda ne! Hemen yanında sarı saçları, mavi gözleriyle Dik Kuyruk. Mona Lisa'nın tanıştırmasına fırsat vermeden "Selam Dik Kuyruk," diye masaya ilişıyorum. Mona Lisa şaşıyor tabii ki, "Nerden tanıyorsun?" biçiminde konuşmalar.

Yazacak şeyler bulamayınca aptalca düşler görürdüm.

O gün hava soğuk ve karlıydı. Aynı yere geldiğimde siyah beremin altında yeni traş olmuş yüzüm sevecen ve parlamaktaydı. Gözlerimse yeşil yeşil bakmaktaydı. Kırçillı paltom kıyafetime uygun olup bütün hareketlerimi bir bütünün içine sığdırmaktaydı. Dik Kuyruk'u gördüğümde mavi gözlerinin parladığını, bütün davranışlarıyla beni yanına davet ettiğini anladım. Çok hareketli ve neşe doluydum, hemen yanında Mona Lisa ve yabancı bir çift vardı. Onlara göz ucuyla selam verirken bendeki değişimin sadece Dik Kuyruk tarafından fark edilmesini sağlamalıydım. Dik Kuyruk'la sıkı bir yakınlıktan sonra, tanışma faslına geçtim. Kendimi Kuzgun diye adlandırdım, anlamının İngilizce karşılığını da aktardım. Dik Kuyruk bu durumu hiç yadırgamadan "Hım.. Kuzgun. Evet Kuzgun'u sizinle tanıştırıyorum," dedi.

Onun dışında herkese yabancıydım. Mona Lisa bilinen kiskançlığıyla oyunu bozmak istediye de bunu başaramadı. Ve hemen kendince bir saldırıya geçti. Kendilerinin *joint* aradı-

ğını, benimse bulup bulamayacağımı şüpheli gözlerle sordu ve kurnazlığına sinsice bir gülümseme ekledi. "Ne yani ben torbacı başı mıyım? Nerden bulabilirim?" derken Dik Kuyruk'a baktım. Hemen beni onaylayan sarmalamasıyla "Evet, o torbacı başı değil," dedi.

Mona Lisa ile Dik Kuyruk arasındaki bu çekişme beni uyandırdı, fakat bunu önemsemedim. Onun bana sarılması çok hoşuma gitmişti. "Yine de bakabilirim, belki şansım yaver gider," dedim.

"Aaa, bu o kadar gerekli değil," dedi Mona Lisa.

Doğrusu bu karda kışta, üstelik gecenin bu saatinde nereden bulabilecektim. Yine de yola çıktım. Bir iki yere bakındım, 'yoktu işte!' hiçbir şey bulamamıştım, fakat yabancıardan *joint* için üç milyon lira almıştım. 'Tabii ki parasını ben verecek değildim ya, meteliğim bile yoktu!' Elim boş geri dönmek istemiyordum, bazıları gibi kaybolmak da bana göre değildi.

Karanlık bir sokakta dolanırken, kısa boylu ve kötü mal bulunduran elaman "Ne haber, ne arıyorsun?" gibisinden bir şeyler fısıldadı. Karanlıkta yüzünü seçememiştim, yaklaşınca yüzü yabancı gelmedi. Yıllar sonra onu *otantik* barların kapı camlarından garip hareketler yapan, pejmürde, kir-pas içinde iyice uzamış sakallarıyla delirmiş bir halde görecektim. Sorulan soruya tereddüt etmeksizin cevap verdim.

"Ya moruk, *joint* arıyorum bulamıyorum," dedim.

"Bende gonca var," dedi.

"Ot mu? yani," dedim.

"Gonca, gonca," diye üsteledi. Deli olmanın esprisiyle; "Deli Gonca," demek istediğini zar zor anladım.

"Şey... *joint* olsa daha iyi olur," dedim.

"Zaten çok az var, kaçırma çok iyi..." gibisinden bir palav-

ra sıkarak durumu kurtarmaya çalıştı. Bir ara tereddüt ettikten sonra almaya karar verdim, bu geceyi kaçırmak istemiyordum. Tanesini bir buçuk milyondan kasmaya çalıştıysa da başaramadı, iki taneye iki vereceğimi söyleyerek ısrar ettim. Çünkü bir milyonu ne yapıp yapıp kapmalıyım. Sonunda anlaşılarak sigara jelatinine sarılmış iki parçayı alıp iki milyon verdim. Jelatinleri açıp otlara baktığımda kazıklandığımı anlamıştım. Deli Gonca'ya benzer halleri yoktu. Biraz mızımızlandımsa da, malın çok iyi olduğunu beğenmezsem geri getirebileceğimi söyleyen anlamsız laflara aldırmadan işimi yapmanın gerçekliğinde olmayı tercih ettim. "Eh, ben torbacı başı değildim. Bunu buldum, bunu aldım," diyecektim.

Ve böyle oldu. İçilen biralardan sonra gidilecek yer için şansımıza bir arkadaş geldi. Dünden razıydı. Belki de *otları* görse vazgeçebilirdi, ama buna şansı olmadı. Lakin kızarmakla ilgili bir lakap taşıyan diğer arkadaşı yanında olmak üzere toplam yedi kişiydik.

Eski bir handan içeriye, asma kilitlerin açılış seremonisinde uzunca bir süre tırmanılan mermer merdivenler bizi grup halinde karanlık bir kapıya taşıdı. Elektriksizliğin kahrolmuşluğunda yakılan çakmaklar ve açılan kapı, bizi yeni bir karanlığa, çayda çıra vaziyetlerde sürükledi. Bütün bunlar yabancılar için egzotik olmalıydı, fakat bizim mızımızımız bitmedi. Mum arandık, tuvaletin yolunu sorduk, sonra aşağıdan gelen müzik sesinin eşliğinde yakalanabilecek armoniyle tuvalet deliğine işedim. Şimdi içerisi aydınlıktı. Ortalık bir eskici dükkanını andırıyordu veya bir atölye gibiydi.

Elaman burayı hem yattığı, hem resim yaptığı bir alan olarak kullanıyordu. Her şeyin tozlu ve dağınık olması, ortalıkta eski stil bir sobanın estetiğinde çevredeki kırılmış gitarlar, tuvallere ve kağıtlara çizilmiş resimlerle kırık dökük kanepeler

görüntüsünde bir film seti gibiydi. Kendimi her şeye hazır hissettiğimden siyah beremi kafamdan çıkarıp halen dökülmemiş saçlarımı biçimlendirdikten sonra paltomu da çıkardım. Siyah yünlü bir kazak ve siyah pantolonla Kuzgun'dum artık. Ev sahibi elamansa ıvır zıvır işlerle uğraşmaktaydı. Kızarıklık lakaplı olanı da Mona Lisa ile çeneleşiyordu. Ev sahibinin bulduğu akustik bir gitar oyalanma konusu olurken, malın kötü olduğuna herkes karar vermişti bile.

Mümkün olduğu kadar çok içersek belki işe yarar düşüncesiyle, var gücümüzle sarıyor ve tüketimi hızlandırmaya çalışıyorduk. Ev sahibinin gitar çalması yanında, benim de gitar çalabildiğim konuşmaları üzerine hatırladığım kadarıyla bir parça çalıp söyledim. Fakat bunu yapmadan önce Dik Kuyruk'un bana gitarıyla eşlik etmesini istedim. Başka gitar olmadığından bu mümkün değil görünüyordu. Böyle durumlarda aşk bana bir oyun oynardı. Nasıl olduysa onun elinde bir gitar, benim elimde bir gitar yan yana oturuyorduk. Sahnede olduğumuzu, çok dikkatli olması gerektiğini fısıldadım ve hemen kulağının yakınına tatlı bir öpücük kondurmayı da ihmal etmedim. Modumuza girmiştik, şarkı bittiğinde alkış aldıysak da şarkı esnasında Mona Lisa'nın kıskanç dansları duruma çok daha gizemli bir hava kazandırıyordu. Gerçekten mal iyi değildi, ama bence bunun önemi yoktu ve peşi sıra onunla öpüştüğümüzde "Tamam bu kadar yeter," sözleri Mona Lisa'dan geldi.

Gecikmiştik, üstelik içtiklerimizden de bir şey anlamamıştık. Yabancılar yola gidecekti, ev sahibi de daha fazla geciksek asma kilitleri koparmakta zorluk çekecekti. Ev kapısı civarında henüz merdivenleri inmemişken Mona Lisa'yı biraz olsun teskin etmek amacıyla ona yakınlık gösterdim. Bir elin beni geri çekerek "Sapıksın sen," dediğini ve bir bıçağı kar-

nima sapladığını gördüm. "Bunu nasıl yaparsın!" dedim Dik Kuyruk'a. Bıçak beni bir bütün olarak geçmiş, geri çekilmişti. Bıçağı onun elinden aldım, ev sahibinin mumları söndürme çabasına ek olarak bıçağı da uygun bir yere koymasını söyledim. Şaşırmış gözlerle bana baktığında bunların basit numaralar olduğunu ve her zaman yapabileceğimi söylemem, inandırıcı olmamakla beraber üzerimde ne kan vardı, ne de yırtık bir şey.

"Eğer aşkıma karşılık beni öldürmek istiyorsan şu iyice açılmış pervazsız pencere, itildiğimde kişiyi uzay boşluğunda yok edecek kadar ilginç duruyor," dedim ve pencereye doğru bir grup basamağı inerek yaklaştım.

Hızla peşimden gelen Dik Kuyruk beni ittiğinde bir boşluktan geçercesine pencereden aşağıya düşmeye başladı ve aynı güç, içimden gelen bir sesle ismini söyleyerek beni de peşi sıra sürükledi. Henüz yere çarpmamışken onu yakaladım. Bütün merdivenleri inmiş en altta diğerlerinin inmesini beklemekteydik. Şaşırmışlığımızı gizleyemedik. Biraz yukarı çıkıp acele etmelerini söylediğimde "Ne çabuk indiniz?" diye sordular. "Siz fazla oyalandınız, herhalde," dedim.

Dik Kuyruk asma kilitler kapanıp yolcu edildikten sonra kızarık tarafından binmesi gereken araca götürülecekti. Ben gelmeyecektim, buna gerek de yoktu. Yakında kalmaktaydım, Tarlabası tarafına doğru inecektim, kaldığım evin tehlikeli olduğunu anlatan *espriler* ona masal gibi gelecekti. Gözlerinde yakaladığım anlamsızlık beni gerçekten korkutmuştu. Bu ona olan aşkımın sonu olmalıydı. Dönmemle karanlıkta kaybolmam bir oldu.

İlk karşılaştığımız gün ismiyle hitap etmiş hemen yanına sokulmuştum. Sağ tarafında bir *gitarist* onun yiyeceği olmak için can atıyordu. Kadın, psikolog olarak çevreyi gözlemle-

yen edasında *gazoz* götürme dürtüsünü gizlemeye çalışmaktaydı. O zaman *Bursa Uludağ* gazozuyla uğraşmaması gerektiğini, neden *Seven Up*'la takılmadığının esprisini yapmış ve bir gazoz görüntüsünde yaklaşmışım. Üstelik kadının müzisyen gazozlardan hoşlandığına ilişkin gerçeğini vurgularken müzisyenliğimi de teyit etmişim. Kısa bir süre sonra kadının, sergüzeşt bir taksi şoförünün hoyratlığında sallanan sol kolunu, dirsek noktasında omzumda hissetmem, gereken bir güvenceydi. Anlaşılan kadın beni götürüyordu. Kadının bu edası *Mona Lisa*'yı çileden çıkarmaya yetmişti, huysuzlaşıp durdu. Bense hiç aldırmayarak kadına sokuldukça sokuluyordum, sarmaş dolaş vaziyetlerdeydik. Neyse ki hemen gelen bir haber *Mona Lisa*'yı huysuzluğundan kurtardı.

Tecavüzcü lakaplı eleman, tanıdık bir şahsın alkolden komaya girdiğini ve hastanede olduğunu veryansın bir şekilde, sanki bir yangın felaketi haberiymiş gibi bağıarak orda olanları acilen yardıma çağırıyordu. Bu durum ordaki güzelliğimizin sonu oldu tabii ki... Gidelim gitmeyelimlere karışan tartışma acıklı ajitasyonlarla sürdürüldü. Diğerlerinin gidelim kesinleşmesine karşılık biz kalmalıydık ve kalmaya karar verdik. Böyle bir götürülme halinde olacak iş değildi. Fakat baskılar ağır geldi, kadının sosyalistlik damarı tuttu. Onları yalnız bırakamazmışız, hatta sahip çıkmalıymışız gibisinden sözlerine karşılık; "Hayatım onlar liseli genç çocuklar değil. Üstelik senin öğretmen olman bu durumu değiştirmez," dedim ve devamla komaya girdiğini söyledikleri kişinin müzmin bir alkolik olup sık sık bu durumlara düştüğünü, olur olmaz yerlerde sızdığını anlattırma da duygu budalalığından kendimizi kurtaramadık.

Hastaneye vardığımızda hatırı sayılır bir kalabalık toplanmıştı. Önemli bir şeyin olmadığını söyleyenler giderken, ge-

lenler; bekleyenlere katılmakta bilgi almaktaydı. Hatta ilgisizliğine ilişkin tutumundan dolayı kapı memurunun kendini görevli polis olarak tanıtmaması bile kişinin taşkınlığını bastırmıyordu. Alkolden dolayı oluşan bu agresyon "pis alkolikler!" sözünde şiddete dönüşmeden, "Evet alkolik olabiliriz, ya da alkolden sarhoş olabiliriz," dedim. "Bunun aşağılatıcı bir şey olduğuna dair tutumunuz anlamsız," gibisinden konuşmalar, diğer elamanları çileden çıkartırken kadının haklılığıma ilişkin desteğini aldım. Konu aptalca bir boyuta varmadan durulduk, Kofti'nin kızgınlığı da ona kaldı.

Kapı önünde beklemenin anlamsızlığına itiraz edenler kalkırken ben ve kadın yola koyulduk. Kadın bir şikayet fırtınası gibi hepsinin aptal olduğunu, nasıl davranılacağını bilmediğini benim ise *deli* olmama rağmen, daha akıllı olduğumu söylediğinde beynimden vurulmuştum. "Deli olmama rağmen ha!.." dedim.

Kadın kendi kendine beni deli bellemişti, ya da öyle olduğuma dair bir ön yargı edinmişti. Bunun kaynağını araştırcağım değildim. Hemen bir oyun tezgahladım ve oynamaya başladım. Onu bindiği araca götürürken solunda yer almış, sol koluyla beni götürmesine izin vermiştim. Hatta beni bir çocuk bilgisizliğinde payladığı anlar bile hoşuma gitmişti. Aslında ben, çok genç ve saf biriydim, fakat bana musallat olan şeytani güçler beynimi ele geçirmiş ve beni yönetmekteydi. Hatta belirli anlarda bunlar animasyon tipler olarak beni silmekte ve yerime geçmekteydi. Onlardan kurtulmamız için, onları bir şekilde öldürmeliydik.

"Eğer Kuzgun'u kazanmak istiyorsan ve seviyorsan, lütfen bana yardım et ve bir plan kuralım. Bu güçler sürekli çevremde olduklarından sana görünebilirler, onlardan korkma. Ve babanın *45'Hk cold* silahını hep çantanda taşı, korkmadan

ateş et ve tam beyinlerine isabet ettir," gibisinden bir şeyler geveledim.

"Bunu nerden biliyorsun?" derken *45'lik* co/d silahını kasetmişti.

"Ben her şeyi bilirim, tatlım," dedim.

Aslında bir oyun peşindeydim. Her şeyin kadın tarafından ciddiye alınmış olduğunu *bilemeden* onu götüren araçların kalktığı yere kadar geldik. Kendisine bana yardım etmek isteğinden dolayı teşekkür ederken dudaklarımda hissettiğim öpücüğü asla unutamam.

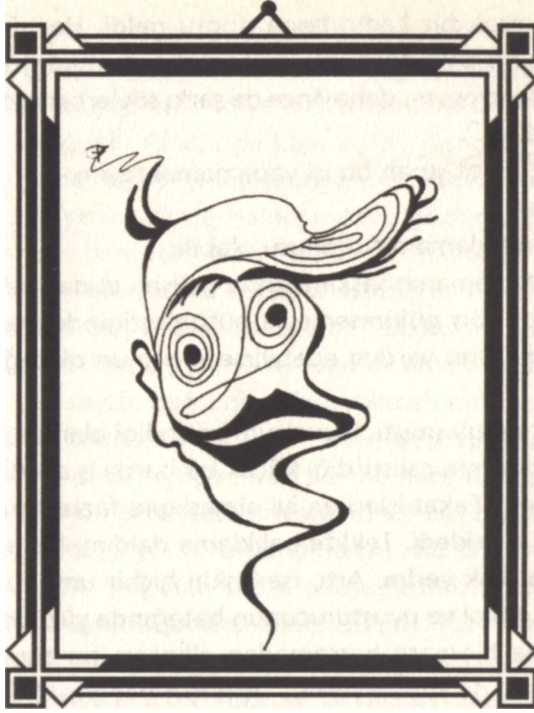
Hemen sonra pejmürde kılıklı, sapık yaradılışlı yaşlı bir adam görüldü. Bazıları aldırmadı, bazıları sinirlendi. Diğer bazıları korkuyla uzaklaşırken, bu adam aracın camlarına dudaklarını dayamış "Seni seviyorum. Seni seviyorum," diye homurdanıyordu. Daha sonra *45'lik cold'la* beyninden vurularak kaybettiğim bu dostum, kadına kurban gitti. Kadın onu, o meydanda önce ayağından sonra da "Beni beynimden vur," ısrarına dayanamayarak beyninden vurduğunda. Kuzgun onu bu dünyadan götürdü. Çünkü kadın, Kuzgun'u istemekteydi. Kuzgun'sa kadına aşık olmuştu.

Sonraki günlerde Kuzgun'u arayan Dik Kuyruk, onu bir daha bulamadı. Kaptan'a sorduysa da hep kaçamak cevaplar aldı. Kendini *Tecavüzcü*'nün yanında nispete sokması Kaptan'ı üzdüyse de sonuç alamadı. Hatta bir akşam başka bir barda *Tecavüzcü* ile sarmaş dolaşken Kaptan içeri girdiğinde, hiç istifini bozmadan rolüne daha sıkı sarılır gibi *Tecavüzcü*ye sarılıp nispet yapıyordu. Konuyu bilen konu-komşu eş-dost kişiler ise Kaptan'ın bir şeyler yapmasını istiyordu. Kaptan bir an umutlandıysa da beklemeyi uygun buldu. "Ooo, sen de mi hurdasın?" sorusuna "Evet, sıramı bekliyorum," demekten geri durmadı. "Önce şunun işini bitireyim, sonra

senin işini de bitiririz," derken alaycı yaklaşımındaki hüzünlü gözler Kaptan'ın dikkatinden kaçmadı. Onu götüren araçların olduğu yere Tecavüzcü'nün götürmesine herkes karşı çıktı. Kaptan'dan bir şeyler yapmasını istediler. Dik Kuyruk, Kuzgun'u istemekle hiç şansının olmadığını anlamak-anlamamak arasında bocalarken, Kuzgun'un *Yeşil gözlerinden muhabbet kaptım*, şarkısını Mona Lisa ile düet halinde söylediği haberi geldi. Kaptan'ın aşkı da boş gözlerde yitip gitti.

THE GOOD MARMARA

Grupla çalışmadığım bunalımlı günlerimde işsiz bir müzisyen olarak Boyutlar barında takılıyordum. Gitar çalıp pop şarkılar söyleyerek küçük bir barda çalışabilirdim. Umutsuzdum. Müzisyenliğimin tükendiğini fark ediyordum, fakat gene de elimde işe yarar bir repertuar vardı. Daha önce çalıştığım gibi çalışabilirdim.

Ben kafamda pirelenen bu vb. yüzlerce düşünce kırıntısıyla cebelleşirken, hemen karşıdan gür saçlı, dolgun yapılı, yu-

varlak kalçalı bir kadın bana doğru geldi. Hazırlıksız olduğum için ne diyeceğime ilişkin şaşırılmış durumdaydım.

-Sizi tanıyorum, daha önce de şarkı söylerken görmüştüm, dedi kadın.

-Evet, fakat şu an bu işi yapamamaktayım.

-Neden?

-Bir anlaşılamamak konusu olabilir.

Anlayamamanın şaşkınlığında gelişen dudak ve kaş hareketleri tatlı bir gülümsemeyle bütünleştğinde, derdimin işsizlik olduğunu yardım edebilirse memnun olacağımı söyledim.

Amacına ulaşmıştı. Durumum onun ilgi alanına giriyordu. Bana kendisinin çalıştırdığı küçük bir barda iş ayarlayabileceğin! söyledi. Fakat işlerinin iyi olmadığını fazla para veremeyeceğini de ekledi. Teklife balıklama daldım. Ne param vardı, ne kalacak yerim. Artı, işe ilişkin hiçbir umudum da kalmamıştı. Alkol ve uyuşturucunun batağında yüzüyordum. Bu koşullarda hiç para harcamadan alkol ve bu tür maddeler gümüş tepside sunuluyordu. "İçin için geberin!" diyordu birileri. Kadının bana yardım mı edeceği, yoksa balık mı avlayacağını kestiremedim. Yıllar sonra bile bu çelişkimi yaşamaktayım. Belki de benden farklı olmayan *yeteneksiz* müzisyenlerdendi. Bunun ne olduğuna dair kıstaslar, yeteneksiz kişilerin elinde olduğundan gerçek değerleri bulmak zor ve anlamsızdı. Bana tarif ettiği yerden onu aramalıyım. Tahminen üç-dört gün içinde bir cevap alabilecektim. Henüz bu süre dolmamışken, sokakta ve aç kaldığım diğer bir gün, geç saatte, barın kapısına dayandım. Bulmakta güçlük çekmeme rağmen adres doğrudu. Değişik uğraşlarıma karşın kapının açılmasını sağlayamamıştım. Yağmur ıslatmaktaydı, kapı üstü koruyucusunu kendime kalkan yaparken kapıya iyice yas-

m

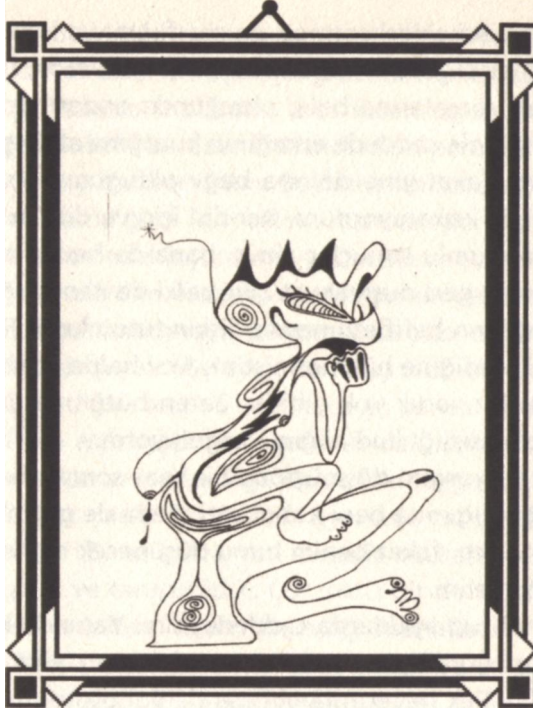
lanmışım. Öylece ne kadar kaldığımı bilemiyorum, artık daha fazla bekleyemezdim. Son kez kapıyı tekmeler gibi çaldım. "Açıl lanet şey, açıl!" diye hırslandım. İçerden "Kim o?" diyen bir ses geldi. Akabinde kapı açıldı. Gençten biri beni buyur ettiğinde, hikayeyi kısaca anlatma fırsatı buldum. Kadın, uykudan yeni kalkmış halde, uykulu gözlerle merdivenlerden inerken beni içeri aldı. Perişan ve ıslaktım. Hiçbir şey söylemem gerekmiyordu, sokakta kaldığım her halimden belliydi ve yatacak yer aramaktaydım. "Geçerken, şu iş meselesini görüşmek için uğramıştım," demek anlamsızdı. Bu yağmurda ve geç saatte birini dışarda bırakmak misafirperverlik olmazdı. Ona umutsuz hikayemin yakın geçmişini anlatırken gözyaşlarımın pınarı içtiğim *nescafe'*me karışmaktaydı. Dolgun göğüslerinde beni sıkıca sarmışken sohbet uzadıkça uzadı. Kadının sıcaklığı yatak rahatlığındaydı. Bu sihirden çıkmadan önce kağıt mendille sildik gözyaşlarımızı. Devamında orada kıvrılıp uyuma şansına sahip oldum. Yarın akşam için kimse olmasa bile gitar çalıp şarkı söyleyecek ve paramı da kesinlikle alacaktım. Ertesi gün az bir dinleyici önünde çalışmam gözyaşlarımla buğulandı. Herkesi duygulandıracak kadar *bok* bir durumdaydım, kısacası ağlıyordum. Müzik hayatımın bir sonu gibiydi. Kadın da bitiklerin sonunu hazırlayan ve kanları halen tazeyken tadına bakan bir Vampirella olmalıydı. Çoğu zaman ona aşık olduğumu düşündümse de bu hissiyat hep beni geri çekti. Güzel kadındı. Çok kereler onunla karşılaştık. Oradaki işi yürütememişler, başka işlerle uğraşmışlardı.

Bir yıl sonra çaresiz bir yolculuk dönüşüydü, kısa saçlarımla farklı sayılmazdım. Gece kalmak için onu seçtim. Telefonunu akıl defterimde bulduğumda hemen aradım. Yokluğuma ve saçlarımla kısıllığına ilişkin güzel bir senaryoyu bütün ge-

ce işledim. Fakat, kırılmış bacağına masaj yapmamı istediğinde oldukça bocaladım, dokunamadım. Ona ilgi duyuyordum, fakat hissiyatım sinirimi bozuyordu. Balkonda geçen yalnız gecemi tercih ettim. Kahvaltının kalabalığından aceleyle uzaklaştım. Apartman merdivenlerini sessiz inmek uyarısında bir çocuk gibi tembihlenmem kaybedişime ilişkin gözyaşlarımı bana tekrar hatırlattı. Sokak tezgahı kurduğum günlerde onunla karşılaştırma da denetleyici gözlerden hep rahatsız oldum. Zorunlu yolculuklarımın diğer birinden dönüşümde, bana barında servis görevi verdi. Fakat patroniçe edaları sindirilemeyecek kadar hamdı. İşimi düzgün yapmama karşın garip bir gözlem altındaydım. Nitekim, İngilizce / *alvays drink The Good Marmara* esprisi, sonum oldu. Evet ben bir sokak çocuğuydum ve asla uslanmayacaktım. Gerçekten de / *alvays drink The Good Marmara*.

SADO'NUN SAADETİ

Ona *walkman*'m'lı geri vermekle birlikte yaşamış gerçekleri tersten anlatmaya başlamış oldum, ilk tanıştığımız bir öğrenci kantininde onu çok itici bulmuş, *şiiir* diye yazdığı şeylere de *ossuruk* demiştim. Fakat yine de olayı tersten anlatmayı yeğliyorum. Tipik bir erkek delisi olduğuna ilişkin çok kanıtlar varsa da, onun bir *lezbo* olabileceği ihtimali üzerinde durdum. Karadeniz'li sevgilisiyle ilgili ilişkisi, bence bir kontrol ve egemenlik hissine hitap etmekteydi. Ayrıca kendi-

ne göre yaşlı erkekleri seçmesi de zayıflığını ve kendine güvensizliğini açıklıyordu. Biraz daha iyi konumlarda. Çiçek Pasajı'nda rakı masalarına balık olduğunda ondan nefret bile edebilirdim. Hele caddede erkeğinin kucağına atlayışına pes.' demeliydim. Fakat yine de ona bağlı olduğumu hissediyordum, belki de kıskanıyordum. Kendisi için verdiği mücadelede oldukça olumlu sonuçlar almış, bana da her fırsatta yardım etmekten geri durmamıştı. Bu belki de kendi kötü günlerindeki acıların hafifletilmesine ilişkin tutumlardı. Fakat, yine de beni sevdiğine hükmetmiştim. Aksi halde, kadın kadar acımasız hiçbir varlık yok gibidir. Zaten bütün yardımlarına rağmen acımasızlığı kadınlığını vurguluyordu.

Perişan ve yorgun düşmüştüm, bir kaza sonrası halimle limanına sığındığımda beni kabul etti. Belki de geçmişten bir intikam alacaktı, fakat benim bunu düşünecek ne halim vardı, ne de mecalim.

Biraz mahcup ayaklarda caddede idim. Yanında kız arkadaşıyla onu gördüğümde omzuma dokunan elin tarafına dönmüştüm. Pek heyecanla olmasa da ilgi gösterdim. Öpüş-tük. Yanındakini benimle tanıştırdı, hiç ilgimi çekmediği halde kaba davranmak istemedim. Kısaca dertlerimden bahsettim. Kalacak yerimin olmadığından yakındım ve "Tekrar görüşürüz," diyerek uzaklaşıyordum ki arımdan seslendi. Çok duygusal bir edayla ve teslim alırcasına "Bende bir müddet kalabilirsin," dedi. Bu söz onun evinden ayrılırken kafamda çınlayan bir kabus olmuştu. "Bilmiyorum, bakarız," dedikten sonraki ayrılmamızın arkasından koşarak, "Buna gerçekten ihtiyacım olabilir. Bana telefonunu verebilir misin?" dedim.

Ona telefonda fetih edilmesi zor bir kalenin dehlizlerinde dolanarak ulaşabildim. "Hemen şu an mı?" dediğinde ise, buna ihtiyacım olduğunu mümkünse hemen şu an olmasını,

yalvarma yalaklığına varmadan söyledim. Hisarda bir çay bahçesinde onunla buluşmaya giderken çok kuşkulu ydum. Bir sırt çantasında toplanmış arta kalan eşyalarım bu sıkıcı yolculuğa benimle beraber katlandı. Son paramla bir tost yiyip, bir de çay iebilecektim. Beklemenin sıkıcılığında, garip bir şekilde kesildiğimi fark ettim. Standart paronayalarım bile beni oradan uzaklaştırmaya yetmemişti, akıldım kaldım, sonucu görmeli ydım. Masaya oturduğuunda çok resmi ve kuşkuluydu, manalandırmaya alıştırma da çözemedim. Kendisine yiyecek bir şeyler söyleyip, bana a olup olmadığımı sorduğuunda, yediğim tost ve içtiğim çayın parasını ödeyebileceğini söyleyip *espri* yapmak istedimse de önemsemedi. Sanki bir görevi yapmanın sıkıcılığında ve bıkkınlığındaydı. Tahminen iki buçuk yıldır düzenli bir işyerinde çalışıp okulunu da değiştirmişti. Biraz sonra yan masada oturan bir erkek masamıza geldi ve tanıştırıldık. Çok sıkıcı bir durumdu, tesadüf olmadığını anladım. Kadın taşındığı mahalleden bir erkeği sevgili edinmiş ve bunu kendi güvenliğine ilişkin bir davranış olarak açıklıyordu. Ev arkadaşı yım dediği adam, arada bir onda kalı yormuş. Bu akşam da kalması için ısrar eden kadın gittikçe gözümde anlamsızlaşıyordu. Yıllar öncesinin tanışıklığı ve arkadaşlığımız anlamsızlaşmış, adam kadının bana uyguladığı bir güvenlik zinciri olmuştu. Pes doğrusu. Olay bu kadarla da kalsa yarın ki apar topar kaışımı anlamlandıramazdım. Kısa konuşmalardan sıyrılmak istedim. Yorgun olduğumu, mümkünse bir an önce gitmek istediğimi söylediğimde, beklememiz gerektiği ortaya ıktı. Kısacası mahalle esprisi süzgecinden geçtik. Biraz sonra iki alkol problemlili kaık geldi. Bunları daha önce Hisar Partilerinden tanımaktaydım ve dolayısıyla referans aldım. Taksiye kadar birlikte ydik. Birisi onu ayrı bir yere çekerek, gelip gelmemesinin gerekli

olup olmadığını sorduğunda şansısma lanetler yağdırdım. Dört kişi taksiyle yokuşu tırmandık, biri yolda indi, diğeri de bilinen adamdı. Girdiğimiz ev düz duvar, soğuk binalardan biriydi, bana hiç sevimli gelmemişti ve halen de gelmez. Anlatacak fazla bir şey yoktu. Boş bırakılmış iki büyük odanın arasında bütün eşyaların tikiştirildiği küçük bir oda vardı. Mutfakta ise, çatal kaşık namına bir alet bile yokken kocaman bir elektrikli fırından çıkartılan tüp odadaki sobaya monte edildi. Kayda değer hiçbir konuşma yoktu. *Boğaz* çocuğu esprisine ilişkin çocukluk bilgilerim, adamın bana ısınmasını sağladı. Gençti, bütün anlattıkları doğruydu, onu *Boğaz'da denize girilmez atlanır*, lafıyla tavladım. Konuşmalar da ağıdalı ve ağır sözcükleri özellikle kullanarak *joint* dumanlı odada felsefe estirdim. Anlaşmış olmamız, iki erkeği kıyasıya dövüşürken seyretme zevkinden onu mahrum ettiğinden sıkıldı. Evin anahtarlarını yarın için ondan alacağımı erkenden işe gitmek zorunda olduğumu söylerken, portatif bir yatak olarak gösterdiği şeylere sarılarak soğuğa karşı dirençli olduğuma ilişkin inadıyla yan odaya zıpladım. Yarım kalmış kolaaj hiç ilgimi çekmedi. Ertesi gün hemen toparlanıp çantamla birlikte hareket edince, adamın soru sormasına fırsat vermeden; durumumun uygun olmadığını, mahallede yanlış anlaşılma, vs. şeyler de dahil olmak üzere kişileri zor duruma sokmak istemediğimi; sorunumu bir şekilde çözebileceğimi söyledim.

Birlikte yürüyerek sahile indiğimizde duraktan ayrılmak üzere olan otobüsü koşarak yakaladım. Yönüme şaşırmış olmasına aldırmadan "Yönüm bu tarafa, hoşça kal," dedim. Yeniköy'den Beykoz ve Kanlıca'da soluğu aldım. Kanlıca'da son iki gün için kalabilme şansımı rahatlayarak kullandım.

Uzun bir aradan sonra ona tekrar gittiğimde çat kapıy-

dım, şanslıydım. Otomatiğin sesine tedirgin bir "kim o?" sesi ismimle rahatlık kazandı. Ondan bir buçuk ay kalma hakkını ve evin anahtarlarını kopardım. Param vardı, bu süre içinde işlerimi toparlayacak başka bir eve çıkacaktım, evi temizleyecek ve dolaba yiyecekler alacaktım. Tüpçüye de gidecektim.

Bütün bunları yaparak gözüne girmeyi başardım. Benden hoşlandığı günler fazla uzun sürmedi, geçici olarak bir barda çalışmışlığım son bulunca nasıl bir iş yapabileceğim sallandı durdu. Hiçbir şey yapamıyordum. Evin ruhu bomboştu. Daha önce yazdıklarımın derleyeceğim bir şiir kitabı ilerlemiyordu.

Caddede tanıştığımız kız arkadaşı ile sinemaya gidecektikler, ayrıca sevgilisi de gelecekti. Ben de katıldım. Sinemanın önünde kız arkadaşı, kendisi ve ben buluştuk. Biraz sonra sevgilisi de geldi. Saçları kırlaşmış mazbut bir adamdı ve dişçiydi, nedense bize katılmak istemedi. Cadde üzeri kararsızlıklar sonuçlandığında *Titanik* Fac/as/'nın son versiyonuna dahil olduk. Sinemanın kapısında içmek istediğime ilişkin krizim her şeyi sarstı, alkoliklerden çok çekmiş olmalıydı. Ona şans tanımadım, beş dakikalık süre içerisinde üç kutu Efes birasını ara sokaklarda art arda devirdim. *Titanik* filmi başka türlü çekilmezdi. Buna karşın sinemada duygulandığım anlar bile oldu. On dakikalık arada sigara içerken yaptığımız film telakkisi, filmde daha büyük bir faciaydı. Kesildiğimizi fark edince, konuyu kariya yavşayan erkek sevgili muhabbetine çevirmek istedimse de hatunun asil duygularını aşamadım. Dönüş minibüsünde son felaket tüccarım Kofti'ye rastladığımda her şeyi anlamıştım. Evdeki sıkıcı *geyikler* sinir katsayımı hesaplayamadığım miktarda katladı. Daha önce söylenmiş olan *İşlerini düzeltinceye kadar bende kalabilirsin*, söz *Bir an önce gitsen iyi edersin'e* dönüştü. Ne yaptım, ne ettim

zamanında evden ayrıldım. Daha sonra onu arayarak bin bir bela ve zorluklarla sokaklarda sabahlarken düzenlediğim şiir kitabımın dizgisini yapmasını rica edecektim. Bir şekilde sevgisini istedim, bana yardımcı oldu. Her şeye rağmen onu seviyordum.

Beni bir *rock* grubunda vokalistlik yaparken tavladı. Çalıştığım barda iş bitimi zil zurna sarhoştum ve ölesiye açtım. Sahneye aç çıkardım, bu benim motivasyonuma ilişkin bir konuydu. Bir tepsie konulmuş yığınla yiyeceği çıkmak zorunda olduğumuzdan terk ediyorduk, kolayından ağza atılabilir bir şeye göz gezdirdim ve yumurta sandığım bir soğanı yutarcasına yedim. Ne olduğu hakkında hiçbir fikir edinemedim. Kendi başıma kaldığım da *Boyutlarda* ilgili bir bara girdim. Bardaki beyaz yüzlü kadın bana hiç yabancı gelmemişti. Bana bir içki ısmarlamasını istedim. Yalnız önce kendisinin denemesinin sağlığını için iyi olacağını söylediğim de aynı şeyden birer tane içtik. Sonra aynı kadının beni elimden tutarak barın dışına çektiğini hatırlıyorum. Tenha bir sokakta duvara yaslandığımda dudaklarımdaki öpüşün basıncı birden kesildi. "Senin ağzın leş gibi soğan kokuyor!" diye bir hayıflanma, bana her şeyin bok olduğunu hatırlattı. "Ben onu yumurta sanmıştım," derken gülemediğimi fark ettim. Evet leş gibi soğan kokuyordum. Beni tekrar elimden tutup caddenin kalabalığına sürükledi, kısa bir yürüyüşten sonra tanıştığımız ve onun erkekler listesinde yer alan bir arkadaşına sarıldı, ağlarcasına "Ağzı leş gibi soğan kokuyor," dedi. Sanki beni sunan oymuş gibi, beni ona teslim edip uzaklaştı. Kötü bakışlar altında ellerimi iki yana açarak "Nerden bilirdim," dedim ve yalnızlığımda kendime geldim. Bu bende büyük bir ukde oldu, magandanın biriydim. Neyse ki *Center Fresh* imdadıma yetişti. Başka bir akşam *Center Fresh*'imi şaklatarak bara gir-

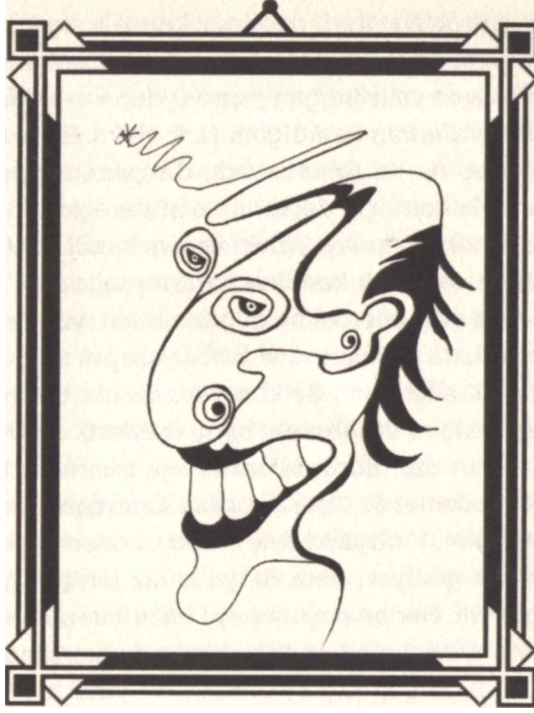
dim. Hiçbir tesadüfe fırsat vermeyecektim. Daha önceki senaryoyu eksiksiz bir daha oynadım. Bu sefer ağzım mis gibi kokuyordu. Tabii ki bar öpücükleriyle yetinmek zorunda kaldım. Ve konuyu da unuttum.

Sonraları sığındığı bir evde ortak arkadaşlar sebebiyle karşılaştık. Gayet temiz, bakımlı ve traşlıydim, *Center Fresh*'lml de cebimde taşıyordum. Altı-yedi kişilik arkadaş grubu içinde konuşulanlar beni hiç ilgilendirmiyordu. Çakır keyif sarhoştum ve yere bir minder edasında serilmiştim. Nedenise bir müddet sonra başımın altındaki yastığın onun bacakları olduğunu fark ettim. Saçlarımın tatlı tatlı okşanması bir meltem esintisi gibi geliyordu. Kendimi bıraktım, dudaklarımdan götürüldüğümü anladığımda aylardan Temmuz olup olmadığını sormuş olmalıydım. O zaman kimse bu espriye gülmedi, bense iç kahkahalarımda boğulacak gibiydim. Sonra konu değişti, arkadaşlardan birinin başka semtteki evine gidilebileceği görüşüne uyum sağladım. Kadın beni götürmeye kararlıydı, kalabalıktan kaçmalıydık. Yolda *duman* erzakı için uzun bir mesafeyi ayrıca kat etmek zorunda kaldım, şanslıydim. Birinin son kalan parçasını allem ettim, kallem ettim, kaptım. Sohbet konuşmalarındaki demagogluğum işe yaramış gözüne iyice girmiştim. Tuvaletten döndüğümde yatmak için yanına sokulurken yorganın açılışındaki davetkarlık, uyku mahmurluğunun masumiyetine son vermişti. Fethedilmesi gereken bir kale gibi bütün kapıları zorladım, yekpare iç çamaşırlarını icat edenlere küfürler yağdırdım. Yırtarcasına iç çamaşırlardan kurtulduk. Sonunda uyumak için çok az zamanımız kaldı.

Ertesi gün kadınlar toplantısına konuk olduğum da sahiplenme faslının başladığını anlamıştım. Bu bağlamda, onun beklentilerine cevap verecek durumda değildim. Uzun bir

yürüyüşle akşam esintisini Galata Köprüsün'de tattık. Tak
sim'e çıktığımızda hayat hikayelerimizin zorlukları bizi başla
dığımız eve götürdü. Başladığımız gibi bitirdik. O, kötü gün
lerden kurtulmuş olmanın saadetini yaşarken, halen sürmek
te olan kötü günlerimin üzerinde saadetini pekiştirdi. Sa
adetler olsun...

MİNİK ÇİNLİ

Onunla ilk kez daha önce çalıştığım bir barda karşılaşmış-
tım. Çevresine sevimli gülücükler yağdırıp arkadaşlarının *ah-
laki* yaklaşımlarını hafiften alaya alarak her önüne gelenle
anlamsız tartışmalar yapıyordu. Anlaşıldığı kadarıyla bir ön-
ceki gece, içilmiş içkilerden sonra onun erkeklere sarkmasını
eleştiren kişiyle biraz sert tonda tartışıyorlardı. Yaşının kü-
çüklüğüne rağmen bu derece *kaşar* takılmış olmasını erkek
kabullenemiyor, *sex özgürlüğü*'ne ilişkin bir kavram karışıklı-

ğı sürüp gidiyordu. Ben, nedense konuyla ilgili olmadığım halde sırtırcasına gülmekteydim. Aslında benim bu tip gülmelerim o anda yakaladığım *espriler'den* kaynaklanırdı. Birden onun tarafından kesildiğimi fark ettim. Bana bakışlarında ne hiddet, ne de şiddet vardı. Gerçekten içinde olduğu tartışmanın kendisi için de komik olabileceğini düşünmüştü. Kısa süre sonra tartışmayı bitirip herkes kendi yoluna döndü. Kadın yalnız ve kendi kendine kafasını sağa sola sallayarak anlamsızlıkla alay edercesine mırıldanmaktaydı. Bense içkimi içip sıradan kafa iyiliklerinden birini yaşayan ve o an gülümseyen sevimli adamdım. Belki de kendisinin benim tarafımdan anlaşılabileceğini düşünerek, bana meyletti. Benim kendisini anlamaktan öte, düşüncelerini boşa çıkaracak kadar ileri gideceğimi bilemezdi, "işte bir salak kafa daha, onun da işini bitirmeliyim," düşüncesiyle "Sen, neden gülüyorsun?" derken, hem gülüyor, hem de yaramaz bir çocuğa parmak sallıyor gibiydi. Her an paylanmaya hazır biri olarak kendime geldiğimde gülen yüzüyle tatlı bir kadın karşımdaydı. Kısa kesilmiş hafif dalgalı saçlar, tombul bir yüze biçimle yerleşmiş burun üzerindeki gözlüklerde kendimi buldum. Önümde iki şık vardı; ilgisizdim yada onu daha önce hiç görmemiştim. Ne hakkında konuştuğundan, ne de sorunun anlamından habersizdim. Bu anlamda bir yüzüzlük yapıp onun beni paylaşmasına hak kazandırabilirdim. Bu, bir anlamda ona ilgi duymadığım mesajını verecekti ki bu gerçek değildi. Beyaz teni, kumral saçları, minik yapısıyla çok sevimli ve hoştu. Ve benimle bu tartışmayı devam ettirmek istiyordu. Sorusundan kaçamazdım. "Ben öylesine gülüyordum. Bu belki de biraz içkili olmamdandır," dedimse de inandıramadım. içtiğim *jo-nr'ten* kafam nal gibiydi. Bu çelişik durum ve içine girdiğim rol, bana komik gelmiş içimden güldüğüm kadarına yakın

bir gülümsemeyle konuşmuştum. Ondan sonra neler konuştuğuma aldırmadım. Konusunda onu haklı kılan davranışlarının ahlak dışı olmadığına ilişkin hemfikir olucu onaylamalar ve bazen de böyle bir yerde *bulunamayacak* türden kültürlü, uygun konuşma tarzımla, farklı biri olduğumu hissettirdim. Bu daha önce hazırlandığım bir şey değildi. Onun isteği bende bu tarzı gündeme getirdi. Aslında çoğu zaman yalaka, lafını esirgemeyen, kaba davranışlarda bulunan biriydim. Bu, ondan etkilendiğim anlamına geliyordu. Kalbim bomboştu ve o hiç acımadan, kapıyı bile vurmada hayatıma girmişti. İşini bilen bir orospudan farksızdı. Karşılaşacağı şeylerin şimdiden üstesinden gelmiş olduğu *güvencesi* rahatlıkla ileri gitmesine neden olmaktaydı. Bir yayınevinde ortalık işçisi olarak çalışıyor. Kazancı yokuşunda pis bir bodrum katında yaşıyordum. Ucuz bira bulabilecek bu barlara gelmekte ve içmekteydim. (Kendimi biraz *kuş* ve henüz yeterince bu çamura bulaşmamış bir tip olarak sunmam kendi olağanlığında oldu.) Arada sırada buralara gelip *marjinal* bir yaşama ilgi gösteren, düzenli hayatı olan biriydim. (Daha sonra böyle olmadığımı anlaşılabaktı.) Yaşlıydım fakat, çok genç gösteriyordum. (Böyle durumlarda olduğundan daha genç ve hareketli olurum.) Müzikle ilgileniyor, gitar ve piyanoyu *tırnırdatma* düzeyinde biliyordum. Ve o hep gülüyordu. Beni ağlarına almıştı ve hareketlerimi izleyerek uygulayacağı plana ilişkin vizyonlar görmekteydi. Daha sonraki edinimlerden onun bir *hayalci* olduğunu hemen anlamıştım. (Bu basit bir bilgi teorisidir, küçük translar her şeyi halleder.) Böylece onun vizyonuna hizmet eder tarzda benden istediği rolü yalan söylemeksizin, kendi konumuna göre ona sunuyordum. Her şeyden önce beni yayınevinde sıradan bir işçi gibi görmekteydi. Oysa ben sıradan bir işçiydim, ona bunu da söyle-

dim. Fakat o, benim mütevazı bir yaklaşımla standart etkileme tarzımda olduğumu varsayarak "Ben seni ayartmasını bilirim," gibisinden düşünmekteydi. Müzikle ilgili söylediklerimin fazla bir önemi yoktu, onun kafasında, *kültürlü* birinin bu derece müzikle ilgili olması olağandı. Yalan söylemiş olacağıma ihtimal vermedi ve aldırmadı da. Daha sonra bana "Bir kere olsun gitar çalmadın zaten kendi başına da çalmıyorsun, baksana toz içinde duruyor," diyerek eski-püskü akord tutmayan ödünç elektrik gitarı göstermişti. Bu tamamen doğrudu, fakat o gitarda çalabileceğim hiçbir şey yoktu. Israr etmesine karşın elime bile almadım. Aslında o gitarla bütün kötü yanlarına rağmen bir albüm hazırlamış, iyi-kötü ritim yürüyüşleri ve sözler olarak konuyu bitirmiştım. İyice düzenleyip kayıt almam gerekiyordu ki içinde bulunduğum durumda bunun üstesinden gelemiyordum. Yayınevinde ortalık işçisi olduğum denetlendikten sonra yayınevinin sahibiyle bir *ilişkim* olduğu kanaatine varmıştı. Bu ilişki ya aşkı ya da cinselliği, onun vizyonunda başka türlü olanaksızdı.

Beni telefonda aradığında *Patroniçe* cevap verdi. "Evladım, seni arıyorlar," derken sesinde bir gariplik sezmiştim. Arayanın hemcinsi olması belki de bu etkiyi yaratmıştı. "Allah kahretsini!.. Benim dışımda herkes olağandan farklı görüyor, mana kumkuması bunlar," dedim. Benim, burada çalışıp çalışmadığımı kontrol etmekte olduğunu hiç çekinmeden söyledi. Ben de yemin-billah edecek değildim, "inanmazsan *Patroniçe'*me sorabilirsin," dedim. *Patroniçe* bu söze biraz gülümseyerek bakışlarını manalandırdı. Gururlu bir kadındı. Hayatı Çağaloğlu'nun kağıt tozlarında sararmasın diye kuyruğunu hep dik tutmuş, özgür olmayı bayrak edinmiş, erkeklerle karşı bir kadının nasıl güçlü ve kültürlü olabileceğine dair sınavlar yaşamıştı. Ona, "Kız arkadaşım bu iş yerinde çalı-

şıp çalışmadığımı denetlemek istiyor. Bunun cevabını siz verir misiniz?" dedim. "Ver bakalım," diyerek ahizeyi aldı. "Evet, söyle evladım... Evet burada, benim yanımda çalışmakta... Yayınevinin sahibiyim..." Kadın benimle konuşmak istemiş olmalı ki ahizeyi bana verdi. Birden muzipleştim, onun sevgilim olduğu inancını hem *Patroniçe'me*, hem de ona hissettirmek için "Söyle hayatım" dedim. İçimden kıs-kıs gülmekteydim. Sonunda topa vurmuştum. Telefonda, bana inanmadığını, konuşan kişinin annem olduğunu hatta buranın bir yayınevi değil, kendi evimiz olabileceğini vurguladı. "Nasıl inanmazsın, istersen telefon numarasını rehberden kontrol edebilirsin, oda olmadı buraya bile gelebilirsin," dememin ardından telefonda "Tamam," yayınevinde ise "Hayır," kelimelerini aynı anda duydum. "Özür dilerim *Patron'h* çe'm, kendisi benim sevgilim olur. Biraz *psşik* bir kızdır. Yakın zaman önce kendini balkondan aşağıya atmış, sonra da psikoloji bölümünü okumak için okula girmiş," dediğim esnada telefonda "Bunları nerden biliyorsun?" gibi sözler duyumsa da aldırmadım. O esnada gözlerim çok meşguldü. "Peki önemli değil, yalnız bir daha olmasın," dedi. Bu benim için bir izindi. Onu buraya getirmeyi düşünmüyordum.

Banliyö istasyonunda karşılaştık, her zaman kartla yemek yediğim yerde yemek yedim, o yemek istemedi... Sadece beni görmek istediğini söyledi. Yemek yerken ağızımın kenarına bulaşmış yemek salçasını kağıt mendille sildi ve bana yaramaz çocuk muamelesi yaptı. Sonra çay içtik, çıktık, öpüştük, ayrıldık, iki sevgili gibiydik. Bu esnada telefondaki ses ısrarla "Sana inanmıyorum, ya Patron/çe'nle aşk yaşıyorsun, ya da o senin annen," demekteydi. "Tamam güzelim tamam. Her şey senin dediğin gibi olmakta.." dedim. Bir an durdu anlamlandıramadı ve güldü. "Görüşürüz"lerden sonra tele-

fon kapandı. Bir an özür dileyen mahcup bakışlarla başımı kaldırdığımda *Patroniçe'ne* baktım. Yüzünde hiçbir ifade taşımadan "Bir daha böyle şeyler istemiyorum," dedi.

Dut gibi sarhoş olmuş ortalıklarda sallana sallana dolaşmaktaydım. Taksim'deki otobüs duraklarında ne aramaktaydım bilmiyordum. Onu daha sonra ıslak bir öpücükle otobüsüne bindirip, "görüürüz" dediğimizi görmüş olmalıydım. Hatta öpüşme biraz uzadığundan otobüsün hareket ettiğini son anda fark etmiştik. Onu yolcu ettikten sonra tatlı bir sarhoşlukla İstiklal Caddesi'ne doğru salınmaktaydım. Birden onu gördüm, barda tanıştıktan sonra ikinci görüşmemizdi. Yanında bir kız arkadaşı, bir de erkek arkadaşı vardı. "Merhaba," dedim. Dostça el sıkışıp yanaklarından öptüm. "Gene sarhoşsun, seni daha önce de gördüm, ayakta duramıyordun," dedi. Bir an kendime geldim. Beni görmüş fakat ben onu görmemiştim ve durumum da onun açısından hiç olumlu değilmiş. Kendimi affettirmeliydim.

Fazla konuşmak istemeden gitmek istediler. Hatta biraz uzaklaştılar bile. Aniden onlardan tarafa bir yönelme yaparak "Eda" dedim. Sesim çok etkileyici ve içtendi.

Döndü ve bana doğru yürüdü. Konuşmalıydık.

-Özür dilerim, bu aralar kendimi çok zor durumda hissediyorum. Uğraştığım şeylerin hiçbiri olumlu gitmiyor. Beni sık sık sarhoş görmektesin ama birazcık olsun kurtarmak anlamında bir şey yapmıyorsun.

-Ne yani seni kurtarmam mı gerekiyor?

Beklediğim cevabı almıştım.

-İnan bana, biraz olsun yardım edersen, senin için çok iyi olacağım. Hiç değilse böyle anlarımda bana biraz ilgi göster. Çaresizliğim yalnızlığıma katmerler vuruyor.

-Tamam böyle durumlarda sana biraz yardımcı olurum.

Şimdi otobüse yetişmeliyiz.

- Teşekkür ederim, her zaman böyle değilim. Normal bir anımda seninle konuşmak isterdim ya da sen beni ararsın. Sana çalıştığım yerin telefonunu verim.

Ondan aldığım kağıt ve kalemle asla hatırlayamadığım telefon numarasını cüzdanımdaki kağıt parçalarına notladığım belirli sayıdaki telefonlar arasından buldum ve yazdım. "Sen de bana telefonunu versene, arayabilirim," dedim. Ve akıl defterime telefonunu yazdım ve hemen yanına da "Eda değil mi?" dedim, cevap vermesine fırsat bırakmadan notlarımı yazdım. "Evet" dedi gülerek, tekrar öpüştük ve ayrıldık.

Orada olmuş olmamı şimdi daha iyi anlıyordum. Yolda yürürken bu aşkın senaryosunu yazmaya başladım.

Her şey caddede tekrardan karşılaştığımız an başladı. Tamamen kendimde ve sakindim. Biraz sohbet ettik. İçki ve uyuşturucuya ilişkin dertlerimin olduğundan bahsettim, istediğim zaman *joint* bulup bulamayacağımı sorduğunda, her zaman değilse bile biraz ararsam bulabileceğimi, bu aralar buralarda bulmanın kolay olduğunu fakat iyi şeyler olmadığını söyledim. Bana kendisinin de içtiğini, ona bulup bulamayacağımı sorduğunda; hemen alamayacağımı bu türden bağlantılarımın olmadığını belirttim. Eğer bulursam kendisini telefondan arayacağımı söyledim, ayrıldık. Sonradan kendisini aradım "istiyorsan kendi paramla alırım, bana parasını sonra verirsin," dedim. Şu anda fazla konuşamayacağını, benim almamı söyledi ve beni arayacağını ekledi.

Beni aradığında *Patroniçe'm* telefona çıkmış bilinen belli konuşmalar olmuştu. Bu arada aradığı şeyin bende olup olmadığına, ısrarla "Aldın mı?" sorusuna da "Aldım bende," dedim. Daha sonra *Patroniçem* "Neymiş aldığın?" diye sorduğunda ise "Eee, şey. Bir psikoloji kitabı, benden istemişti

de kendisinin bulamadığından yakınıyordu," demiştim. Lokantada yemek yerken de yanımda olmadığını eve bıraktığımı ayrıca parasını da alacağımı söyledim. "Bu tür kitapları bulmak hem çok zor, hem de pahalı oluyor," diye dert yandım. Gülüştük.

Ertesi gün buluştuk. "Taksim barlarından birine gidip bir bira içelim," dedim. İçeri girmeyi kabul etmedi, hava yumuşak ve kararmak üzereydi. Şansımıza dışarda oturabilecek bir bar bulduk ve birer bira içip biraz konuştuk. Sonunda parasını verip *kitap*'lı ona vermemi istedi. Üzerimde taşıyamayacağımı, eve bıraktığımı, gidip ordan alabileceğimizi söyleyerek "Alıp gel" teklifini *riskli* ve *anlamsız* yorumlamış oldum. Ev yakındı ve pis bir bodrum katıydı, oraya gitmeye razı oldu. Merdivenlerden aşağıya inerken karanlığın içinden geçip koridor lambası yokluğunda görmenin rahatlığı ve güvenliğinde bir hücre kapısını andıran küçük mazgalı demir kapıyı anahtarım ile açtım ve *espr*i olsun diye, ikinci tahta kapıyı kilitli olmadığı halde filmlerdeki gibi tekmeleyerek içerdeki loş karanlığı belirleyip "Günah yuvama hoş geldin, tatlım," dedim.

Biraz tedirgin de olsa cesurca gülümsedi. Işığı yakıp içeri girdik. Araya bölme özelliği veren kalın perdeleri, bir sinemanın eski stil açılıma benzeterek iki elimle sağa ve sola iteleyip odaya girdim. Duvarlar kazınmış bir renk karışımıyken beyaz kireç badanasıyla atılmış tek kat hiçbir şeyi kapatmamış, renkleri biraz fuluğlaştırmıştı. Hemen caddeye bakan ve kaldırımdan geçen insanların sadece ayakkabılarını görebilen pencere, ünlü ve zengin bir ayakkabıcının bütün zenginliğine rağmen böyle bir evde oturduğu *esprisini* aklıma getirdi. Bunu ona anlatmadım çünkü anlatacak çok şey vardı ve zaman başıma belaydı. Duvarların boş yapısında bir may-

mun posteri dikkati çekiyordu. Bu yaşlı bir maymun resmi olup ellerini enselemiş, hüzünlü kırışık göz altlarıyla muzip tatlı bir öpücük veren dudağından çıkan konuşma balonunda "Hepinizin....im. Mucuk!" sözleri gazete harflerinden kesilerek yazılmıştı. O an yanıldığımı anladım ve bu kolajın orada olmadığını gördüm. Bu terk edildiğimde yaptığım bir kolajdı, hatırladım.

Siyah bir keçeyle kaplanmış sehpa yine siyah bir keçeyle kaplanmış yatakla köşebentti. Oraya iliştüğünü fark ettim. "Şu kitabı çıkarmayacak mısın?" diye sordu. Vişne çürüğü ve çürümekte olan sentetik karışımı halının uzak köşesini kaldırdım, bir mühürlük *joint*] çıkardım. "Ben bunu nasıl içecem?" deyince biraz şaşırarak güldüm. "Bak canım, bunu uygulamalı olarak yapacağız," dedim.

Sabırsız bekleyişlerin baskısı altında çalışmaya koyuldum. Daha önce hiç basmamış sadece nasıl yapıldığını seyretmiştim. Fakat işi anladığımı kısa sürede kanıtladım.

Gazete kağıtlarıyla ısıtılan düşünceler, bir jelatin içinde korunmanın güvenliğinde yaşayan nesneyi, yoğurması, pişirmesi ve kırılabilir bir sertlikte oluşturmaları için sigara paketinin parlak koruyucusunu ateşin yakmadığı bir yemek kabı gibi kullandığınızı düşünün ve sonuca aldırmayın. Bütün bunları yaptıktan sonra tütünün ve kırılmış dişlerin sarılacağı ince sigara kağıdında bir kesme-yapıştırma çalışması gerekmektedir ki bu çok kolaydı. Güzel bir tayyare yaptım ve onu külah güzelliğinde değilse bile iyi bir şekilde sardım. "Umarım bütün bu gözlemlerden sonra nasıl içileceğini sormazsın," dedim. Mühürden arta kalanı kendisine verdim. Sakince aldı ve birazını kırarak bana uzattı. "Bu da senin payın," dedi. Ellerimin umursamazlığında gözlerim sevgiyle parladı. Aşık olmuştum. Sigarayı kimin yakacağı tartışmasına girme-

den ateşledim, derin nefeslerle körükledim ve tütsülenme kıvamındayken ona verdim. Nesneyi normal bir sigara güzelliğinde dumanlarken "Ben içime çekemiyorum," dedi. Sigarayı bana verdikten sonra anlamlı gözlerle yüzümde dolandı. Dumanımı çekip soğutmaya bıraktığım sigaradan gözlerimi ayırdığımda, gözlüklerini çıkarmış ve göz göze gelmenin akabinde yüzümdeki arayışı dudaklarımda mühürlenmişti. Bir an şaşırmış gibiydim, bunu beklemiyordum. Kadının atağı beni teslim almıştı. Kısa bir ayrılmadan sonra ayrılmayacakmış gibi kenetlendik. Ve sonunda kadın bir yorgan gibi üzerime serildi. Bir günah gecesiydi...

O gün evde tesadüfen bulunan, yazarıyla birlikte yaşadığım kabus dolu günlerde daha yazılmadan müsvetelerinin kurcalandığı bir dönemden hatırladığım bir kitap her şeyin sonunu başlattı. Eğitim üzerine yazılmış *sistem* kitaplarından biriydi ve hiçbir zaman okuyamamıştım. Sanatsal anlatımların olmadığı bir ders kitabıydı. Belki de bu tür kitaplara ilgi duymuyordum. Aslına bakarsanız ben pek kitap okumazdım. Her neyse... Kadının ilgisine mahzar olması hiç hoşuma gitmedi. Yazarıyla tanışmak isteğine karşı duramadım. Aslında bir şeylerin kötü gittiğini anlıyordum. Bu *uğursuzluk taci-ri* nasıl konu olmuştu, bunu düşündükçe olayların belli birikimini görmeye başladım.

Gündüzleri çalışıyor, akşam sekiz gibi eve geliyordum. Kadın beni yeşil bir *Japon* giysisiyle karşılıyordu. Daha hiçbir söze fırsat kalmadan elbise sıyrılıp atıldığında ten ve sıcaklık olarak beni sarıyor ve günler bu dolulukta devam ediyordu. Kadın Tanrının bir lütfü gibiydi. Evde olmadığım zamanlar, hafif yanlamasına uzanmış çıplak bir kadının arka fonunda parmaklıklardan sızmış bulutlar bir göz halindeydi. Resim yapmaktaydı. Ona fikren yardımcı oluyordum. Ne resimden

anlardım, ne de diğer sanatlardan. Onun da pek anladığı söylenemezdi. Tatlı bir uğraş gibi devam etmekteydi. Hatta seviştiğimiz gecelerde, o çıplak kadın oluyor ben de uçan ve onu saran göz bulutları. Bu arada boş durmuyor, iş yerinde kartonlara yazdıklarımı, akşam afet işleri bakanlığına ait bir ajandada topluyor ayrıca notlar düşüyordum. O gün eve erken geldim ve standart aldatılmış erkek oldum, içeri girdiğimde bölme perdesine uzanamadan "Lütfen içeri girme," diye bir ses duydum. "Ne oldu, neden?" dedim.

-Çıplağım giyiniyorum.

-Ee, ne olmuş yani...

-Olsun yine de girme.

-Pekala.

Biraz sonra pantolonunun düğmelerini iliklerken perde-nin aralığından çıktı ve arkası sıra da bir erkek arkadaşı... Merhabalardan sonra "Tanıştırım..." İsim asla belleğime girmedi çünkü o anda belleğimin olmamasını düşledim. "İçerde giyinmek zorunda olan sadece sen miydin? Yoksa o da giyinmek zorunda mıydı?" dedim. "Arkadaşım, arada bir buluşuyoruz. Sana daha önce söylemiştim. On beş günde bir..." derken, içimdeki ses *çüş!* dedi. "Ona çıplak pozlar mı veriyorsun? Sakın onun bir ressam olduğunu bana söyleme," dedim. Doğal ki abartılacak fazla bir şey yoktu. Aynı ses "Her şey olabilir. Pööh!" dedi. Onlara çıkabileceklerini benim ise evde kalmam gerektiğini söyledim.

Daha sonraki isteksizliğimi bir şekilde kurtarmaya çalışıyordu. Bir müddet sonra ise esas isteğinin sex olduğunu söyleyince, içimdeki ses "Bu aşk bitti. Umursama oğlum," dedi. Ve böylece "Duydunuz zilin sesini SEX!" esprisine takıldık. Fakat bende ki yara kapanmak bilmiyordu. Bir gün notları-mın arasında bir yazı gördüm. "Notlarımı nasıl okursun, ken-

din not bile düşmüşsün. Bu kadar tecavüze gelemem," türünden ahlak tripleri atmaya başladım. *Notu* kazır gibi karaladım ve hafızamdan sildim. Bana sevimli davranmaya devam etmesine karşın tripden tribe giriyordum. İşte tüm bunların üzerine o uğursuzun evine gitmeye karar verdik. Taksim'e doğru tırmanıp Tarlabası'ndan inişe geçtik, zili çaldık.

Kapı açıldı...

Sahne kapandı...

Açılan kapıda yaşanan olaylar sıradan olmakla birlikte bir cadının inine girmek kadar iğrençti. Yemek artıklarının masadan yere doğru sarkıtlar oluşturduğu görüntüde likitler masada ve yerde aşılması güç büyük denizlere benziyordu. Dağınık ve kirli nevresimlerle bezenmiş bir yatakta dağılmış saçlarla oturan bir homoseksüel baygın gözlerle bize bakmaktaydı. Sandalyede zengin cakasıyla bacak bacak üstüne atmış olanı ise; kirli müflonlu iç çamaşırıyla iğrençlik abidesiydi.

Benim alışık olduğum bu görüntüler onu beyninden vurulmuşa çevirmişti. Baştan beri aradığı entelektüel ve olumlu tipler için yakaladığı manzara bu olabiliyordu. Benim de düşündüğü gibi varlıklı ve entelektüel olmadığım artık anlaşılmıştı, içindeki bu yıkımı belli etmeksizin sevimli olmaya çalıştı. Bende ise bir vurdum duymazlık hakimdi. Kaybedilmiş oyunlar uzadıkça can sıkardı. "İşte meşhur Pedagogumuz bu," dedim. "Kendisi bikarar spastiktir," diye de ekledim. Şaşırmış görünmediler, büyük ihtimalle kafaları *na!* gibiydi. Hatta söylediklerim bir espri olarak algılandı. Gülerek içeriye girdik. Kadın kararsızdı, homoseksüeli göstererek "Bu o mu?" diye sordu. "Fark etmez, onun da ondan aşağı kalır yanı yok," dedim. Sonunda Pedagogumuz konuya vakıf oldu. "Evet benim," dedi. Kadın bana dönüp "İnanmıyorum beni

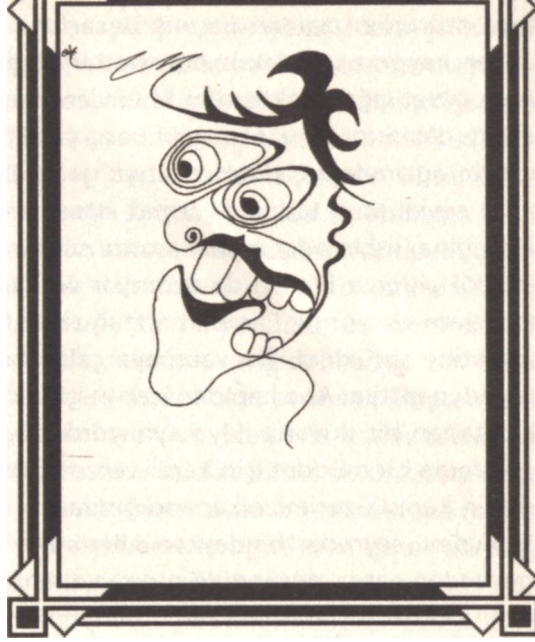
kandırıyorusun," deyince; *Pedagog* bir psikolog edasıyla araya girdi. "Konu neymiş? Anlatın bakalım," demez mi... "Efendim," diye söze girdim. Artık oynamalıydım, daha fazla dayanamadım. "Bu küçük hanım sizin saygı değer kişiliğinizle tanışmak istemekte; onunla beraber kalmaktayım. Kitabınızı evde bir köşede buldu ve 'Kim bu?' diye sorunca dayanmadım 'Tanırım, spastiğin biridir,' dedim. O sırada tuvalette çişimi yapmaktaydım. Boş anıma gelmiş olmalı, özürlerimi sarkıtırım." "Hımm!.." oldu. Kadın bu serzenişten iyice kuşkulananarak "Benimle alay ediyorsunuz," deyince *Pedagog* olacak adam "Neden yalan söyleyecekmişim, evet ben *Pedagog* *filan* *filan*'ım" dedi. "İnanmıyorsan diplomamı gösterebilirim," deyince kadın gözleriyle duvarları taradı, buna benzer bir şey göremeyince "Göster bakalım," dedi. *Pedagog* bunun üzerine yerdeki tırtıklanmış halının köşesini göstererek "Orada halının altında," dedi. Geçmişle bir hatırlatmaya yakalanan kadın şüpheli ve anlamsız gözlerle başını olumsuzca sağa sola salladı, gülümsemekten de geri durmadı. Ben hemen söze karıştım "Ne yani, biz mi bakacağız? Madem ki merak konusu, çıkarda görelim," deyince dağınık yataktan bir kıkırdama duyuldu. Biraz gülüştükten sonra halının köşesi kaldırılarak paramparça olmuş diploma çıkarıldı. Düşünlenlerin ve *espriler*'in aksine çıkarılan gerçek bir diplomaydı. Bazı sıradan konuşmalardan sonra *Pedagog*, kadına ahlak üzerine yazılmış bir ders kitabını verdi. Okuduktan sonra geri getirmesini de ekledi. Bu arada başka misafirler ve benzer tipler olaya ilginçlik kattıkça katıyordu. Daha fazla dayanamayacağını anlayınca gitmek istedi. Ben de ona; "Artık yeterince cesur ve istediğini yapacak kadar da özgürsün," dedim ve otobüsün yolunu tarif ettim. En son bir pazar sabahı sessizce kapımın altına bırakılmış ödünç kitap, kişinin ken-

dine ilişkin ahlak anlayışına yapılmış bir darbe gibiydi. İşte böylesine yaşanmış bir olay "Seni istedim, aldım, kullandım ve işini bitirdim," sözlerinin arkasına sığındı.

Daha sonra düşündüm ve hep kendimi payladım. Hata yapmıştım. İnatla benden kaçtı.

ÇERÇEVEDEKİ KADIN

Sokakta takıldığım günlerdi. Uzun saçlı koparan dudaklı hareketli hoş bir kadındı. Kısa saçlı halini beğenmedimse de etli dudakları beni kaptığında "Hayır," diyememiştim. Çok sık değilse de sokakta sohbet eder şarap içerdik. Bir türlü samimi olamamış, ona olan ilgimi anlattığımda atlatılan bir tavırla karşılaşmıştım. Nedense kadını kafamda toparlayamıyordum. O sıralar müzisyenlik işim de askıda kalmış boş boş dolanıp ne yapacağımı düşünmekteydim. Bir gece Boyutlar

barından birlikte çıktığımızı, kapıda dertleştığımızı ve dudaklarıyla tanıştığımızı hatırlar gibiysem de onunla Caravan'da karşı karşıya otururken zaman geçmiş ve saçlarımız da kısa kesilmişti. Ben kaygısız ve isteksiz davranışlar sergilerken biraz *yavaşça* çiklet çiğnemekteydim ki birden beni kendine çekti ve etli dudaklarını bir vantuz gibi bana yapıştırarak bütün enerjisiyle ağızındaki çiklete saldırıya geçti. Biraz şaşırımdı da bu zevkli anın tadını çıkarmak istedim ve çikletin kimde kalacağına ilişkin *ağız münakaşasını* sürdürdüm. Çevrenin ilgisizliği giderek ikimizi de azdırıyor ve kadının krizi devasa boyutlara varıyordu. Elimden tuttuğu gibi beni Caravan'ın tuvaletine sürükledi. Ne yapmaya çalıştığını anlamadan peşinden gittim. Ana kapıdan içeriye girdikten sonraki alanlık ortadan bir duvarla ikiye ayrılıyordu. Bayanlar ya da baylar kısmına bir müddet için karar veremedikse de baylar tuvaletinin kapısı üzerimize kapandığında dar bir pencereden gökyüzünü seyreder haldeyken ellerimizin çalıştığını fark ettim. Neden sonra düşündüğümde kadının alt kısmında çıkarmak için bir şeylerin olmadığını *el yordamıyla* anlamıştım. Omuzdan askılı uzun bir entariden başka bir şey taşımıyordu.

Bu durum canımı sıkıyordu, birden kaygılandım. Bir barın tuvaletinde bu halde yakalanmak hiç de hoş değildi, kadınsa isterik ve saldırgandı. Beni elinden bırakmaya niyeti yoktu. Böyle bir tuvalet macerasının başıma dert açmaması için hemen bir çözüm bulmalıydım. Olayı frenleyen davranışlarla durumun uygun olmadığını anlatmaya çalıştım ve güç kanat oradan çıkmayı başardık. Bunun neden böyle olduğunu fazla önemsemedim. Fakat durumumun isteksizmiş gibi görünmesini istemezdim. Onunla tekrar karşılaştığımda kulağımın ısırılmasından aldığım sinyale elmalı sabunla yıkanmış

tenimin çarpıcı kokusuyla cevap verdim. Kenetlenmiş vücutların serinliği bizi bir şişe şarap ve bir pet şişe su ile beraber Cihangir Parkına taşıdığında ay gökyüzünde yükselmiş ve gecenin aydınlığı gözlerimizde parlamıştı. Oturduğumuz bankta şarabımızı yudumlarken eskiden ve tanışmışlıklarımızdan bahsettik. Oldukça uzun saçlarımızın kısa kesilmiş haliyle yüzlerimiz ayın ışığında parlamaktayken birbirimize usulca sokulup oynaşmaya başladığımızda şarabımızın bittiğini ve komşu binalardan şikayete benzer sözler duyduğumuzu hatırladım. Bundan daha isterik bir an olamazdı. Orada daha fazla kalamazdık, uygun bir yer bulup *sohbet*e devam etmeliydik. Kararlıydık, ikimizin de gidebileceği bir evimiz veya uygun bir yerimiz yoktu. Yolda sarmaş dolaşken sırayla pet şişeden su yudumluyorduk. Sonunda kadın tecrübesini gösterdi ve beni ara sokaklardan birine sürükleyerek eski, metruk bir evin kapı arkasında duvara yasladı. Hızlı hareketlerde bulunurken ses yapmamamı öğütleyen işaret parmağını dudaklarında dikine tutuyordu. Binada birileri olabilirdi ve her şey yarım kalabilirdi. Bu durum canımı sıkmakla birlikte onun bütün hazırlık çalışmalarına izin verdim. Merdivenleri yatak olarak kullandığımız anlarda yakaladığımız pozisyonlara gülmeden edemezdik. Fakat onun diri vücudu ve benim atak hareketlerim mekanın tozlu, taşlık ve uygun olmamasını aşmış, heyecanımızı en üst noktada bağlamıştık. Keza elimizde kalan pet şişedeki su da bir çok açıdan işe yaramıştı. Böyle anlarda kişinin çevre veya rahatlık yönünden yetersizliği, kaçırdıklarına ilişkin düşünülürse geri planda kalmakta ve anın sihri inanılmayacak biçimde kişiyi başka bir rüyaya taşımaktaydı.

Kapının gıcirtısıyla birlikte kendimizi yolda bulduğumuzda vücutların diliyle tanışmışlığımızın samimiyetinde sarmaş

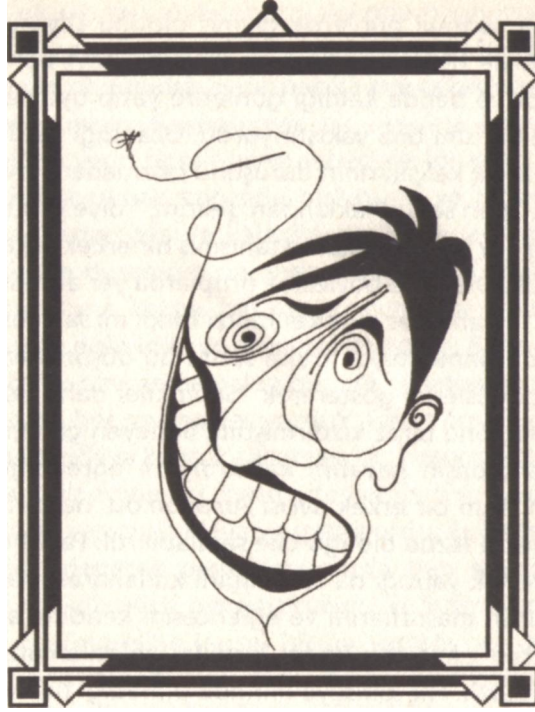
dolaştık. Daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştık. Hareketlerimize bir rahatlık, umursamazlık, ön yargıdan uzak kompleks davranışlar hakimdi. Demek ki her şey buraya kadardı. Bu andan itibaren *samimiyet* başlıyor olmalıydı. Çünkü daha önce ne kadar *tanışık* olduysak da bu anın rahatlığında ve güzelliğinde olamamıştık. O gece yollarımız mecburen ayrılmış *Çerçeve*deki Kadın kendisine kalmak için bir yer bulmuş, bense gecenin karanlığından süzülüp içmek için *takıntı* barlardan birine meyil etmiştim. Onunla tekrardan karşılaşıysam da herkes kendi derdinde olduğundan tatlı öpüşmelerden sonra ayrılmak zorundaydık. Bu aralar kendime tuttuğum bodrum katında evi düzeltmek ve eşya bulmak gibi sıkıntılı işleri beş parasız yapmaktaydım. Böyle bir yere kimse'nin yerleşmeye veya destek vermeye niyeti yoktu. Yani *köpek bağlasan durmaz* cinsinden bir yerdi. Bir arkadaş yardımıyla yeni boşaltılan bir evden arta kalan eşyaları alarak bodrum katını biraz olsun düzmüştük. Aslında onun derdi başkaydı. Kendi *H* tutkunluğuna ilişkin çözümlerde evi bir yer olarak kullanmak istiyordu. Buna şiddetle karşı çıkıp burasının bir çeşit *lokal* olmadığını barındığım evim olduğunu anlatmaya çalıştırma da tatsız tartışmalara engel olamadım.

Bir gün beraber Caravan'a uğramış oturmaktaydık, *Çerçeve*deki Kadın içeriye girdiğinde olağan ve kaygısızdım. Biraz konuştuktan sonra arkadaşım ile hemen anlaştıklarını anladım. Onun da bir *H* düşkününü olduğunu anladığımda kadın eve yerleşmişti bile. Hatta beni itercesine bir kenara sürerek kendini kısa sürede arkadaşın sevgilisi ilan etti ve ev de onlarındı artık. Güçlkle yarattığım bodrum kulübem kıymete binmişti, yapılabilecek fazla bir şey yoktu. Ağır ve şiddetli bir tavırla onları dışarıya şutlamalıydım. İşin garip tarafı aynı dönemde ev *sokak sakinleri'nin* istilasına uğradı. Herkes hoş

güzel bense kötüydüm. Çünkü onlara katılmıyor üstelik engelliyordum. Evin bir *sokak derneği lokali* durumunda olması beni kaygılandırıyordu. Ayrıca herhangi bir sorun benim başımda patlayacaktı. Onların hiçbirinin hiçbir şeyden haberi yoktu. Ağır bir mücadele başlattım ve sonunda hepsini bir şekilde uzaklaştırdım. Geriye sadece *sahte aşıklar* kalmıştı.

Eve zil zurna sarhoş geldiğim anlarda. *Çerçeve*deki Kadının beni yumuşatıcı tutum ve davranışları da fayda sağlamıyor; okşanan saçlar, öpülen dudaklar karşılık vermiyordu. Bu beladan kurtulmalıyım.

Bir Yılbaşı akşamı alkolden *kopmuş* haldeyken demir kapıyı hışımla anahtarlayarak ikinci kapıyı da standart biçimiyle tekmeledim. "Yatak sefanızı bozduğum için kusura bakmayın," dedim. Ve o sinirle duvarda asılı duran *Çerçeve*deki Kadın'ı yere çarptım. Kırılan camlar, yırtılırcasına sökülen resim elimdeyken boş çerçeve duvarda asılı kaldı. "Derhal gidiyorsunuz, hiç şansınız yok," dedim, çıktım gittim. Biraz sonra Melon'la birlikteydim. Ertesi gün çok uğraşılsa da *Çerçevesiz Kadın* bütün mahalleye karşı küfür dolu haykırıışlarında kayboldu. *Çerçeve*deki Kadın bundan böyle *Boş Çerçeve* olacaktı. Hemen sonra bu köhne bodrum Melon'un aşıklarınca istila edilecekti.

MELON'UN AŞIKLARI

Beşiktaş'da bir odada *rock* müziğine ilişkin eski parçalar çalmaktayken Soğaz'dan arkadaşlarla sohbet konusu zaten belliydi. Ortamın güzel ancak bir eksiklik olduğundan bahsettiğinde onu fark ettim. Hafif çekik gözleriyle uzun kumral düz saçları, ince bir burun çevresindeki belli belirsiz çiller ve kenarları kıvrımlı kalkık üst dudak kadınsı şehvetini ortaya vuruyordu. "Her şey güzel de, bizi özendiriyorsun," dediğimde kastettiği şeyin aksine bir vurgu yapmışım. Ona Melon

adını daha sonraki günlerde giymiş olduğu Diyarbakır stili tayt sebebiyle ben takmıştım. Kalın çizgili tayt benzetmeye çok uyuyor ve bende kaldığı günlerde yatıp uyumayı tercih etmesi de bu ismi ona yakıştırıyordu. Uzandığı yerden sergilediğı yuvarlak kalçalarının duruşunu bozmadan, anlamlı bakışlarında "Ben senin hakkından gelirim," diye düşündü. Yapılacak bir şey yoktu, öylesine tanışmış bir erkek arkadaş topluluğuyduk. Onun da böylesine gruplarda yer alması olağandı. "Biraz fazlanız var diye kendinizi farklı mı sanıyorsunuz?" şeklinde düşünmekteydi. Daha sonra bu düşüncesini açıkladıysa da göğüslerini göstererek "Seninkiler daha fazla hayattım," demiş, onu biraz kızdırmıştım. İlerleyen günlerde okuldan bir arkadaşın *hayatını kaydırđığı'ru* öğrendiğimde hiç şaşmadım. Tam bir erkek avcısı Amazon'du, hatta fazla dikkat edilmezse *lezbo* olduğı bile sanılabilirdi. Fakat o tam bir kadındı ve tek yaptığı da cinselliğini kullanarak *macera* sürmektir. Bütün masraflarını ve eğlencesini kendine aşık ettiğı bir erkekten çıkaracak kadar kurnaz, anlatılanlara da vurdum duymazdı. Hiç kimseye minneti olmadığı halde herkese poz verir ve bunu *kandırmanın* bir yolu olarak kullanabilirdi. Üstelik çok iyi bir kadın grubu örgütleyicisiydi.

Kendini her zaman bir *bakire* olarak tanıtmaya ve bazen erkekçe davranışlar sergilemesine ise, tecavüz saldırısına ilişkin taşıdığı paranoya sebep olabilirdi. Kendine bir çeşit zırh örmüş kurnaz ve acımasız bir dişiydi. Kadın bu dürtüyle takılmakta ve karşısındakini göremeyecek kadar kör davranarak her önüne gelene çarpmaktaydı. Daha sonra karşılaştığımızda her nasılsa kısa kesilmiş saçlarımla beni hatırlamakta gecikmedi. El sıkıştık, öpüştük...

Uzun zamandan beri dışarda kaldığını, bir ev aradığını ve tutmak için de bir miktar parası olduğunu söylediğinde aynı

durumda olduğumu söylemiştim. Aslında onun esas yaklaşımı arkadaşlarına finans sağlamak amacıyla paralı birini bulmaktı. Benim de tanıdığım bir *punk*'lı eve ortak etme fikrine ısrarla karşı çıktım. Kaynatılmak hiç hoşuma gitmezdi. Zamanla kaldığı yerin boşaltılması sebebiyle bir grup arkadaşının evinden ayrılmak zorunda olduğunu ve birini bularak fazla uğraşmadan *avanta* kalabileceği bir ev aradığını anlamıştım. Benim durumum da ondan farksızdı. Üstelik hiç param yoktu. Buna karşın birlikte ev tutmaya karar verdik. Onunla sık sık dolandım ve arkadaşlık yaptım. Bana da diğerlerinden farklı davranmamakla birlikte iyi arkadaş olmuştuk. Elimize geçen her şeyi paylaşıyorduk. Fakat önüne gelen her cinsten magandaya kuyruk sallaması hiç hoşuma gitmiyordu. Oysa bunu tarz edinmişti, kendinden emindi ve *yolunu buluyor*'du. Ya da yaşamı *bedava*'ya getiriyordu. Bulduğumuz evlere ilişkin ödenecek para konusunda hep *sallama* yaptı. Kendince çok olasılıklı oynamaktaydı. Ev tutma konusunda çok ciddi görünmesine karşın bütün yaptığı her gün başka bir kişiyle beni tanıştırmak oldu. Bu kişilerin çoğunu zaten tanımaktaydım. Bunlar hiçbir sorumluluk alamayacak cinsten *takıntı* kişilerdi. Hesapta o çevre oluşturuyor ben de *keklenecek balık* oluyordum. Bu dönem belli etmemekle beraber benim de bu *takıntı* kişilerden farkım yoktu. Bir gün tatlı hoş bir kadınla çıkageldi. Dans grubunda çalıştığını söyleyen bu kadın ona yardım etmek istediğini ve belli ajanslarla ilişki kurabileceğini söyleyerek bağlantılar kuracakmış. Melon ise bir ajans bağlamıyla *doğulu bir prensesi* oynadığını söylemesine karşın daha çok çevre kişileri bu tür işlere göndererek para kazanmayı düşünüyordu. Yani anlayacağınız düşünüyor'du, yapabileceği fazla bir şey yoktu. Bunu o zamanlar anlayamayacak kadar kendini kaptırmıştı. Bir keresinde beni de kadro-

suna almış, ajansa figüran olarak götürmüştü. Kendisinin se-
ti ayrı olduğundan ayrılmıştık. Bir minibüse tıktırılıp Ok-
meydanı tarafında bir yere götürüldüğümüzde bekleyen yaş-
lı ve genç insanların arasından seçilip uygun kıyafetle hesap-
ta rol alacaktık. Saçlarım biraz uzamış olduğundan kestirip
kestirmeyeceğim sorusuna *geç!* dedim. Daha fazla sıkılma-
dan oradan ayrılmaya karar verdim. Merdivenleri çıkarken
makyajcı bayan "Hey, nereye gidiyorsun? Sana uygun bir rol
bulacaktım," dediyse de aldırmadan uzaklaştım. Daha sonra
Melon'un elamanı olarak hafif tertip bir fırça yedimse de gü-
lümsemekten kendimi alamadım. Beraber kalmak için yapıla-
gelen çalışmalar hiçbir sonuca varmamış ve onunla daha faz-
la oyalanmanın faydasız olduğunu anlamıştım.

Önceleri kimse ilgilenmediyse de yapılıp onarıldıktan son-
ra talibi çok olan o pis bodrum katını tek başıma tuttum.
Kendi çabalarım ile yerleştiğim bu bodrum katı yine onun
(ben her şeyi yaptıktan sonra) yerleşebileceği bir yer oldu.
Hatta, kirayı paylaşabileceğini söyleyip çantasıyla bana geldi-
ğinde, *boşaltılmış* evden alınan yatağa ve vişne çürüğü halı-
ya da sahip çıktı. Ayrıca eski bir bilgisayar masasının da eski
sevgilisine ait olduğunu ileri sürerek evde bir anda mal orta-
ğı oluverdi.

Bravo doğrusu, fetbazlığın bu kadarı olurdu. Televizyonu-
nu getirip bilgisayar masasına kurdu, kendi yatağını da kar-
şısına yerleştirdi. Bende kaldığı süre içinde bir karpuz gibi
yattı uzandı. Gerçi evde yapılabilecek fazla bir şey yoktu,
ama o tam bir tembeldi. Geceleri uyumuyor sabaha kadar
karşılıklı tavla oynuyor, gündüzleri de akşama kadar uyuyor-
duk. Sadece gündüz iki sularında hiç sekmeden sokaktan ge-
çen mısırcının "Kayniyo bunlar, kayniyo!" bağırıışları beyni-
mizi iğdiş ediyor, bin bir küfürle uyanıyor, bazen de "Oynu-

yo bunlar, oynuyo!" türünden espriler yapıp tekrar yatıyorduk. Yavaş yavaş canımız sıkılmaya başlamıştı ki evimiz sokaktan ve barlardan topladığı aşıkları veya kız arkadaşlarıyla dolmaya başlamıştı. Sonuçta herkes *tanıdık* olmasına karşın kalabalıktan huysuzlanmaya başlamıştım. Öyle ki; bir kere sinde bir kısmını benim de tanıdığım erkek arkadaşlarıyla eve geldiğinde, bu hareketi bardağı taşıran son damla olmuştu. Bütün gece televizyon seyredip uyumak için duvardan duvara insanlar dizildiğinde yerde basacak boşluk kalmamıştı. Hatta birinin ısrarlı bir şekilde Melon'a sarkıntılığı canımı iyice sıkmış herkesi uyandırarak evden kovmuştum. Ve sadece onun ertesi güne kadar kalabileceğini söyledim. Uzun süre sızlandı, zırlandı ama çözüm bulamadı. Evdeki mal kavgası ise "Neyin varsa al ve defol!" sözüyle sonuçlandı. Daha önce de bir çok kereler kavga etmiş, kül tablaları duvarlara çarptıktan sonra şarapnel parçası gibi etrafa dağılmıştı. Orta bölmedeki perde bir çekmeyle yere inmiş, sadece birbirimize şiddet uygulamamıştık. Erkek olsaydı, belki bu da olacaktı ya her neyse...

Eve getirip *sevgilim* dediği salak da çok canımı sıkmişti, onun da *boşaltılan* evden kalma eşya tartışmasına girmesi beni deli etmeye yetmişti. Bana destek değil *köstek* olmuştu. Zaman zaman yumuşadığımız sarılıp birbirimizi okşadığımız olduysa da bu hep anlamsız kaldı, zaten kimseyle de *iş bitirdiği* yoktu.

Kısa bir aradan sonra biriyle beraber yine geldi. Zor durumda olduklarını, kalacak yerlerinin olmadığını, evleneceklerini, vs. anlatıp bir süre kalmak istediler. Üstelik bana parasal yardımda da bulunabileceklerdi. Kendince yeni bir *kaz* bulmuş hesapta yolacaktı. Kadındaki bu sorun sanki bir saplantı gibiydi. Kısa bir süre bende kaldılar. Birlikte barlarda iç-

tik, eğlendik. Belki de onun istediği buydu; beni hep bir koz olarak kullanıp çevresine istediği gibi davranmak. Sanki ben onun aşığı ve koruması idim. Hiç umurumda değildi ve ona hiç aldırımıyordum. Hatta beni kıskandırmak için çeşitli numaralar yaptıysa da yediremedi. Onu bir sorun olmaktan uzak tuttum ve işime baktım. Benimle yalnız olduğu zamanlarda giderek daha farklılaştığını anlıyordum. Gerek benden yardım istediğinde gerekse benim isteklerimde olumlu davranmaya başlamıştı. Belki de ona sonunda kendimi sevdirebilmiştim. Bir süre sonra uygun bir yer bulup benden ayrıldılar. Ben de kendi yalnızlığımda düşüncelerime ve yapmak istediklerime daha yakın oldum.

O gün halsiz ve hastaydım, sıkıntılı halimle yatmaktaydım. Kapı vurulduğunda yine 'densizin biridir,' dedim. "Kim o?" diye söylenince "Benim, Melon" dedi. "Hım... Gel bakalım" dedim. Kapıyı açıp yatağıma uzandım. "Çok hastayım, ayakta duracak halim yok," dediğimde manalı bir şekilde "Demek hastasın, ha..." diyerek karşı yatağa uzandı. Yuvarlak kalçalarını sergileyerek sağ tarafına yatmış haliyle, sol elini kullanarak sol tarafındaki saçlarını geriye doğru attı. "Bakıyorum da benim yatağında yatıyorsun," dedi.

"Hayır, senin yatağın değil. Kendi yatağımı bu tarafa taşıdım. Şu anda uzandığın yatak seninkisi," dedim. Pek önemsememiş davranarak "Aslında ben seninle kalmak istiyordum," dedi. "İyi güzel de ben oynamayla yetinecek biri değilim," dedim. Buna benzer karşılıklı konuşmalardan sonra onun sevgilileriyle uğraşacak halim olmadığını, daha fazla başımı ağrıtmamasını söyledim. Gerçekten bezgin ve yorgundum. Muzipçe tavla oynamamızı istemesine karşılık uğraşamayacağımı söyleyerek gitmesini sağladım.

Daha sonraları caddede ona rastladığımda, kendine film-

ci diyen alkolik yamyamlarla bir arkadaş grubu oluşturmuştu. İşsiz ve parasız olduğum bu günlerde bana yaptığı yardımlar beni sevdiğini gösteriyordu. Fakat onu *aşkın çaresizliği* değil, *hayatın acımasız yükselişi* ilgilendiriyordu. Oynadığı sahnenin bataklığından habersizdi veya bunu tercih etmişti.

Başka bir gece kapıyı çalıp içeri girmek istedi. Telaşlı ve panik halindeydi. Buyur ettim. Kendisine *iğne* yapmak istediğini duyunca sinirlerim tepeme çıkmıştı. Ben bu işlerden anlamazdım ve evimde yapılmasına karşıydım. Beni dinlemedi bile, "Burası benim de evim," dedi ve ön kısımdaki divana oturdu, malzemelerini çıkarmaya koyuldu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Üstelik böyle bir şey yaptığını da bilmiyordum. "Demek sen de iğneci oldun, öyle mi?" dediğimde "Çok sık yapmıyorum, eskiden de arada bir yapardım," derken üzerinden çıkardığı kaşığı küçük bir paketten döktüğü malzemeyle tozladı ve üzerine enjektördeki suyu bocalayıp sıvılaştırdı. Ben deli danalar gibi ortalıkta dolanıp homurdanırken o ma/'ı hazırlamıştı bile. "Hayır, burada yapmana izin vermiyorum," dememe aldırmadı. Kolunu kemeriyle sıkmış dalacak damar aramakla meşguldü. Neden sonra bir de benden yardım isteyince küplere bindim ve hatta telaşlandım. Başıma bir iş gelmesinden korktuğum kadar ona bir şey olmasından da korkuyordum. Çünkü onu seviyordum. *Başa gelen çekilir*, diyerek benden istediği kol sıkma işini ikircikli bir tavırla yapmaya çalıştım. Fakat, Melon balık etli bir kadındı damar bulmakta zorlanıyordu, iyice canım sıkılmıştı. "Sen bu işlerden anlarsın. Şu iğneyi koluma yapar mısın?" deyince, "Ne! Ben bu işlerden anlar mıyım... Ne diyorsun sen, kuzum. Ben hayatımda iğne yapmadım, iğneden de hep korkmuşumdur," dedim. "O kadar da zor değil. Damarı bulunca enjektöre biraz kan çekeceksin, kolu gevşetip sıvıyı enekte

edeceksin," dedi. "Oha yani, çüş yani, demesi kolay," dedim-se de daha fazla çırpınmasına gönlüm razı olmadı. Dediklerini güç bela yaptım. "Umarım bir şey olmaz," diye de dua ettim. Biraz sonra ilacın etkisiyle sakinleşen davranışlarına hafiften aralanan dudaklarını ekledi. Ben şaşırılmış öylece kalamıştım. Ne yapacağımı düşünemiyordum. Beni hafiften öpmesine izin verdim ve geri çekilerek, "Tamam işini yaptın, kendini toparlayıp gitmek istemez misin?" dedim. Hafif bir iç çekmesiyle yerine oturdu, "Birazdan çıkıyorum," dedi. Kapıdan karanlığa doğru süzülürken, "Bir an önce gelip yatağımı ve halıyı alacağım," dedi. Ben de "Ne zaman istersen gel," dedim.

Uzun zaman sonra onu tekrardan gördüğümde izmir'den iki arkadaşıyla birlikteydi. Yeniden okula girmiş ve izmir'i seçmişti. Daha önceki tüm çabaları boşa çıkmıştı. Sarıldık, öpüştük. O gece burada oyalanacak, sabah da izmir'e gidecekti. Bense bodrum katından ayrılmış Tarlabası tarafında tek odalı bir eve geçmiştim.

Geçinecek kadar parayı kazanıyordum. İsterlerse bende kalabileceklerdi, akşam için beni bulabilecekleri yer belliydi vs.

Gece geç saatlerde onu gördüğümde ağlamaklıydı, birlikte geldiği arkadaşlarını kaybetmiş ve hatta arkadaşlarının onu aldattığından yakınmaktaydı. Her yer aynıydı, herkes aynıydı. Bir müddet beraber oyalandık, gelmelerini bekledik, oraya buraya bir çok yere uğradık, en son *Keman Çalan* barın önünde durmaktayken onları görebildik. Sevinmiş göründü, ben de ayrılma vaktinin geldiğini anlayarak gitmek isteğimi söyledim. İsrarla kalmamı, kendisiyle İzmir'e gelmemi söylemesine karşın onu gerçek anlamda dudaklarının üst kıvrımından öptüm ve "Hoşça kal!" dedim.

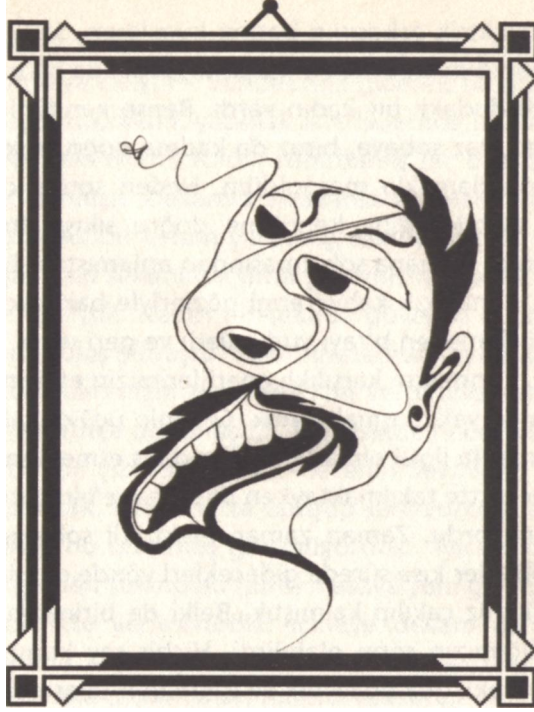
İçinde bulunduğum kaosta daha dürüst olamazdım. Onu seviyordum fakat hiçbir yöne gidemeyecek kadar eli kolu bağlıydım. Ben uzaklaşmaktayken Melon bir müddet daha orada kala kaldı.

Ertesi gün beni iş tezgahımda buldu. Bana telefonunu bırakıp aramamı istedi. Ayrılırken öpüşmekten kaçındım. Buğulu gözleri ve masum yüz ifadesiyle yalvarıyor gibiydi. San ki üzerime gelen felaketi haber veriyor ve onunla gitmemi istiyordu. Çakıldım kaldım.

Onunla İzmir'e gitmeliydim...

TARAMA - WATASI

GEÇENİN SEVGİLİLERİ

Biri siyah, diğeri kırmızı, mavi, beyaz vs. renklerden örölmüş parmak uçları yırtık eldivenlerimin; parmaklarımı donmaktan engelleyemeyecek kadar bir ayazdan, *Batakha-*ne'nin loş ve gürültülü ortamına indiğimde, alkol seviyesinin yüksekliği bile üşümemin belirtisi olan titremelerimi kesemişti. Belki de bu, sabahlara kadar içip, yayınevinin yolunda uykusuzluğumu yendiğim sürüncemelerden kaynaklanmaktaydı. Hemen kendime büyük bir fiçı bira aldım ve alanlık kı-

sımdaki elektrik sobasının başına kuruldum. Solumda şimdi hatırlamadığım bir erkek arkadaşım, sağımda da hafif esmer tenli tatlı dudaklı bir kadın vardı. Bense kendimi ısıtmanın telaşında biraz sobaya, biraz da kadına doğru sokularak biramı yudumlamakla meşguldüm. Neden sonra kadının da üşümüş olabileceğini, kendisine doğru sıkışmama karşılık olarak onun da bana sokulmasından anlamıştım. Biramı ona sundum. Bana açık kahverengi gözleriyle bakmaktan başka bir şey söylemeden birayı yudumladı ve geri verdi. Yavaş yavaş içimiz ısınmakta karşılıklı enerjilerimizin etkisinde gevşeyip daha da yakınlaşmaktaydık. Gecenin üçü olmalıydı. Kimsenin zamanla ilgisi olmadığı halde dans etmekten yorulmuş tipler pistte takılmaktayken *Batakhane'rim* sakinliği gözden kaçmıyordu. Zaman zaman elektrikli sobanın başında oluşan öbekler kısa sürede gidecekleri yönde dağılmaktaydı. Sadece ikimiz çakılıp kalmıştık. Belki de birimizin ayrılması tanışmışlığımızın sonu olabilirdi. Hiçbir şey konuşmamakla birlikte sürekli göz gözeydik ve ısınmanın telaşında ikinci biralarımızı da bitirmek üzereydik. Bir ara bana neden teşekkür ettiğini anlamadan uzaklaşmasına uyandığımda, onu koldan tutup oturmasını rica ederek "Dışarı çok soğuk, burada iyice ısınmakta fayda var," dedim. Hiç itiraz etmeden oturdu.

Aksaray tarafında bir otelde çalıştığını, evine gitmek için vakti kalmadığından işe yetişmek amacıyla burada sabahlamak zorunda olduğunu anlatıverdi. Benim durumum da farklı değildi, Aksaray'a kadar beraber gidebilirdik. Ayrıca Tarla başı'nda tek odalı bir evim olduğundan sokakta kalmasına gerek yoktu. Ve uyumayı düşünmediğim için içki içmeye

devam edeceğimi kızarmış gözlerimin eşliğinde dilim döndüğünce anlatmaya çalıştım. Sohbetimiz giderek tatlanıyorken ben kısa hayat hikayemi, yapmak istediklerime ilişkin mücadelemi anlatmaktaydım. Kadın rahatlamış bir bira daha içmeye karar vermişti. Devamla tanıyanların selamları ve konuşmalar güvenli bir ortam yaratmış, kendisinin de tanıdığı *küçük* bir şair bizi selamladığında gecemizin onayını bir baş hareketiyle almıştık. Kadın bir şekilde güvence duymuş benimle sarmaş dolaş olmuştu. Yakın mesafede seyir eden gözlerimizin dudaklarımızın temasına izin verdiğinde onun dudak bitimine hafifçe dokunuşum, ikincisinde hedef kilitleyen radarlar gibi yan çizmedi. Artık *Gecenin Sevgilileri* olarak, kumrular gibiydik. Her fırsatta öpüşüp sarılıyorken soğuşun donduruculuğunu unutmuş görünüyorduk. İyice ısınmış olmalıydık ki hemen yakındaki tahta masaya yeni gelen bir kaç arkadaşla birlikte yerleşiverdik. İçmeye devam ediyorduk. Tam bu esnada arkadaşlardan birinin terbiyesizliği canımı sıktı. Daha bir şey söylemeden geldi ikimizin arasına oturdu ve burada kalmak istediğini söyleyince tepem attı. Hemen kalkmak istedim, "Neden?, Niçin?" sorularına aldırmadım bile. Kalktım ve tekrar sobanın başına geçtim, kadına da "Ya benimle beraber olursun ya da bu gerzeklerle," dedim. Bu tatsızlık herkesin canını sıktıysa da kadın hemen yanıma geldi, ilk oturduğumuz durumdaki gibi onunla sıkı bir şekilde öpüştük. *Götürme, götürülme* muhabbetlerine girecek değildim. Kadını seviyordum ve beraber gidecektik, hepsi bu kadar... Barışma seremonisinden sonra tekrar masaya döndüğümüzde kadını soluma alarak sağ tarafımdaki korumayı kullanmaktaydım. Bu durum onun da hoşuna gitmiş sahip-

lenmenin güvenliğinde erkeğine yapışmıştı. Böylece dışa karşı görüntümüzü yasallaştırmış olup hareketlerimizdeki serbestiyi sağlamıştık, ilerleyen saatlerde değişen masa elamanları çok daha değişik bir taktik geliştirerek saldırılması gereken bir kale sahibi anlamında beni kuşatmaya almışlardı.

Kadınların *Truva Atı* tribi anlaşılmayacak gibi değildi. Bende ise. *Aptal Kahraman Hector* olacak göz yoktu. *Batakhane Tatlısı'ru* terk edip acil sorunları olan arkadaşlarıma katılamazdım. Öyle ki bu arkadaşlar sokağın kirli zemininde beni yerde bırakıp gidebilecek cinstendi. Göz göze geldiğimiz ince yapılı, kısa kesilmiş saçları, sağ kaşında oldukça belirgin bir yara izi ve sırtında dövmesiyle hoşlandığım bir kadındı. Atak davrandı, diğerinin *kaşarlığı* belki de başarısız olabilirdi. Çok acil durumlarının olduğunu anlatırken birlikte bana gidip gidemeyeceğimizi anlamlı gözlerle sormaktaydı. Hesapta ondan hoşlanma halimi kullanacaktı. Oysa bu tam bi istila planıydı. Buna benzer bir çok istilalar yaşamış olduğumdan Tarlabası'ndaki evi büyük bir itina ile korumaya özen göstermekteydim. (Buna rağmen daha sonra bu kaleyi de terk etmek zorunda kalacaktım.) Bunlar girdikleri evin işini bitirmeden çıkmazlardı. Kadının aşk dolu gözleri tam beni tavlama üzereyken sol bacağımın iç kısmında hissettiğim sıcaklık, *Batakhane Tatlısı'nın* da kadın hassasiyetiyle bu durumu anlamış olduğuydu. Anlaşılan beni bu çeteye yedirmeyecekti ve bu gece ben onundum.

Ona döndüm ve ateşli bir manzarayı, bir aşk güzelliğinde istilacılara sunduk.

Çaresizlik içinde bekleştiler. Derin bir dehlizden çıkmış gibi soluklandığımda hoşlandığım kadına döndüm. "Onun çok

daha acil bir sorunu vardı, sizin şu *acil* sorununuz neymiş ba-
kalım," dedim. Derin bir iç çekiş konuyu bağladı. Karşıdaki
kaşar, "Ben onu ayartmasını bilirim," dedi ve masadan uzak-
laştılar. O gece uyumadık ve yatağımızı hep sıcak tuttuk. Sa-
bah otobüs yolculuğu bizi Beyazıt'a götürürken Unkapa-
nı'nda bana, "Bu kadar enerjiyi nerden buluyorsun?" deme-
sine gülümseyip dudağına tatlı bir öpücük kondurduğumda,
Beyazıt'tan bir önceki durakta inmişti. Onu uzun bir süre da-
ha görememiştim. Ne telefonunu almış, ne de telefonumu
vermiştim. Tekrar Çingeneler barında karşılaştığımızda bir
bira fıçısının üstünde oturmaktaydım. Bana biraz *mesafeli*
yaklaşıp sohbete koyuldu. Klasik hamile tripleri atmaktaydı.
Bu iş canımı sıkmakla birlikte olumlu davranıp evlenebilece-
đimizi veya doğum yaparsa çocuğa sahip çıkacağımı bile söy-
ledim. Oysa anlattıkları bir yalandı. Sonradan çocuğun eski
sevgilisinden de olabileceğini söylediğinde "Önce doğur ba-
kalım, kime ait olduğunu anlamakta gecikmeyiz," dedim. Bu
ve buna benzer konuşmalardan sonra benim olumlu biri ol-
duğuma kanaat getirmişti. Aslında henüz olmamış çocuğa
bir baba, kendisine de bir koca aradığını aşıkaretmişti. Beni
son bir kez daha deneyecekti. Ailesine ilişkin sorunlar *belir-*
s/z'di. Bense kararsız davranışlarımla onu kendi haline bırak-
tım. Arkadaşlarıyla konuşmak üzere yanımdan ayrıldı. Bar-
dan bir bira alarak karşı fıçılardan birinin üzerine geçtiğim-
de, tekrar gelecek fazla konuşmadan beni şehvetle öpecek
ve "Eve gidelim," diyecekti.

Zaman gündüzdü mahalle tutucuydu, kadın püfürdeyen
uzun etekliğiyle aslında duruma ters düşmemekteydi. Konu-
ya aldırmandan eve gittik. İşimizi yapmanın çabukluğuunda ev-

den çıkıp bara dönmeden yolda ayrıldık. Kadın beni bağla-
manın taktiklerini acemice oynamış, benle *yatarak* hesapta
bana bir *zincir* vurmuştu. Bir daha görüşmedik. Arada bir
karşılaştıysak da eski sevgilisiyle barıştığını ve mutlu olduğu-
nu söylemekle yetindi.

Evlenecekti...

KAYBOLAN ÇANTA

Gecenin üçü gibiydi, neden sokaklarda dolaştığımı düşü-
nemeyecek kadar sarhoştum. Hemen hemen alkol alabilece-
ğim yerlerin hepsini dolaşmış gibiydim. O günler içkiye doy-
madığımız gecelerde dörde kadar açık olan insan tuzağı bir
Batakhane'ye uğramadan edemezdik. Gruplar halinde şu ve-
ya bu bardan çıkıp *Batakhane*'ye uğrar, sızincaya kadar içip
gürültülü müzikle beynimizi iyice uyuştururduk. Karşılaştığı-
mızda herhalde gideceğim yerin yolunu bulmaya çalışıyor-

dum. Yalnızdı ve telaşlıydı, hatta numaradan ağlamaklı bile görünüyordu. Alkolün verdiği içenlikle birbirimize sarıldık. "Ee şey, ben batakhaneye gidiyorum," dedim.

"Çantamı arıyorum, onu hiç gördün mü?" diye sorunca, aklım basmadı. Onu sadece akşam üzeri, iki erkek arkadaşıyla Galatasaray Postanesi önünde görmüş, selamlaşmıştık.

"Belki de arkadaşlarında kalmıştır, en son nereye uğramıştın?" dedimse de hatırlamadığını ancak bakılabilecek bir kaç yer olduğunu öğrendim.

"Öyleyse önce *Batakhane*'ye bakalım, çünkü ilk olarak oraya uğramıştınız," dedim ve onayını alarak *Batakhane*'ye doğru yöneldik. Bu kadınla çok daha önceleri tanışmış fakat ona bir türlü ısınamamıştım. Uzun saçlarımızla karşılaştığımız eski zamanlarda, havalı tavırları canımı sıkmış, en boktan anlarında bile havasından vazgeçmemişti. İçimden bir ses "Şu çantayı bulalım," dediğinde, onu ve kötü triplerini düşünerek her an vazgeçebilirdim. Nedense alkol ve kadının yardım isteyen sıcaklığı beni sarmış götürmekteydi. Anlaşılan bu gece film kopacaktı.

Daha önce *keman* çalınan barda, sıradan gecelerimin birinde koridorda ilerleyip tuvaleti bulmaya çalışıyordum ki, kısa kesilmiş saçlar, burunda bir metal ve alt dudakta bir çengel vb. giysilerle *punk* bir görünüş içinde karşımdaydı. Gülümseyip geçmek istedimse de beni durdurdu ve iki eliyle yanaklarımdan tutarak dudaklarını bana yapıştırdı. Fakat alt dudağındaki metalin ağzıma acı bir tat vermesiyle geri çekildim. "Şu metali çıkar da doğru düzgün öpüşelim," dememe kızmış "Hayır çıkarmıyorum," diyerek havalanmıştı. Ben de "Sen bilirsin, robotlarla sevişmekten hoşlanmam," diyerek bulmak istediğim tuvalete çişimi yapmaya gitmiştim. Bu ve buna benzer durumlar bana karşı bir nefret veya kin yarat-

miş olmakla beraber, aslında kimseyi sevemeyecek kadar şaşırılmış ve içindeki ortama küfür eder bir şekilde *kovulmuş* Almancılardandı. Her seferinde ondan kaçmıştım, ayrıca arkadaşlık anlayışı bakımından çok kötüydü. Her türlü olumsuzluğuna karşın onu baş tacı edecek ve bir prenses gibi pohpohlayacaktık. Ve daha neler neler...

Elini cebine atmaz, girdiği ortamlarda hiçbir işe yardım etmez ve en köşeye kurulurdu.

Uğraşamazdım...

Nitekim bodrum katıma bir kaç kez uğradıktan sonra onu bir şekilde kovmak zorunda kalmıştım. Ara sıra çıktığım barlarda rastlaşır her defasında da ondan kaçmak zorunda kalırdım. Bir keresinde nasıl yaptıysa beni *keman* çalınan bara sürükledi, cebimde param da vardı. Üstelik oldukça sarhoştum, zaten ayık kafayla iki kelime bile konuşamıyorduk. Onun tanınmış edepsizliği yüzünden Bodyguardların *nazik* uyarılarına muhatap olmuştum, ayrıca benim ünüm de iyi sayılmazdı. Apar topar oradan çıkıp bir taksiye bindiğimizde ve Ortaköy'de taksi parasını ödeyip neresi olduğunu bilmediğim bir evin kapısını çalar olduğumuzda ayıktım. Kadın gitmek istediği yere varmadan önce içip eğlenmiş, beni de yanına takarak taksiyle kaldığı yere gelmişti. Her neyse...

Yirmi beşin üzerinde bir erkek kapıyı açtı. Kadın hemen içeriye girdi. Ben de içeriye mehil edince "O da mı gelecek?" demez mi... Bu saatte bu kafayla hiçbir yere gidemezdim, üstelik *hamefendi'y]* evine kadar getiren *centilmen']* oynamaya hiç niyetim yoktu. "Ben nescafe içiyorum, lütfen," dedim, içeriye daldım. Ayakkabılarımla odaya kadar geçmiş olmalıyım ki onları çıkarmam konusunda uyarıldım. Arkada genişçe bir odaya geçtik ve ben bir koltuğa kuruldum. Ne yapacağımı bilememekteydim. Sonuçta iki erkek bir kaltağın oyu-

nuna gelmiş olmalıydık. Yatmadan önce içilen nescafeleler biraz beni açıtıysa da halen baygın gözlerle bakmaktaydım. Sabahın sekizine kadar oyalanabilirdik. Anlaşılan yatma şansımız yoktu. Kadın ise hemen yatak gibi bir yerde uzanmıştı bile... Adam tipik bir *çilekeş* olmalıydı. Kadını tanımakta ve akrabalarıyla ilişki halindeydi, fakat sevgilisi olup olmadığı belirsizdi. Aslında sevgilisi değildi. Belki de kadına uygun bir erkek miyim diye sınava alınıyordum. Her neyse...

Mahkeme şansım yoktu. Yayınevinde çalışıyordum, müzikle ilgiliydim, vs., vs.

Sorgu suali değiştirmek amacıyla adamın ilgi alanına dalmak üzereyken, camı tıklatan kedinin içeri alınmasıyla başlayan dostane sohbetler sabahın ilk ışıklarına kadar sürdü. Bu sohbet, felsefi ve dini açılımlardan *bilimsel* modern yaklaşımlara, mistisizmin *derinliğinden* cinselliğin *yüzeyselliğine* kadar sürdü gitti. Kadının toplumsal ve ailevi baskılar altında olduğu, erkekler tarafından *ezildiği* üstelik kültürel yapının yozlaşarak *değiştiği* ortamlarda bunalımların *patladığı*, özellikle de Almancılar'da bu sorunun hat safhada olduğu, yurda geri dönenlerinse bir şekilde *sapıttığı'nı* da eklemekten duramadık.

Bir an için kendimi düşündüğümde, "Valla, ben evliya değilim," demekten geri duramazdım. Kadını tanısam da tanımasam da alkol kafasıyla peşinden sürüklenmiş bir *abazan*'dan farkım olmadığını, dürüst bir şekilde anlatmaya çalıştım. Kısacası benim niyetim belli idi, pekala "Senin niyetin ne?" türünden sorular ise askıda kalmıştı. Zira paranoyam bir şekilde bu tezgaha düşürüldüğüm yönündeydi. Hemen harekete geçip saldırgan bir tutum aldıysam da, bu sadece düşünceye ilişkin olup tartışma ve tavırlarımdaki sakinliğimi korumaktaydım. Kadın yattığı yerden kalkıp karşılıklı konuştuğu-

muz koltukların yanındaki uzun koltuğa uzandı. Adam şefkatli tavırlarla üzerine bir battaniye örttü. Kadın battaniyenin altında anlaşılması zor ve garip hareketler yapmaktayken biz konuşuyorduk. Ben saatin sekiz olmasını beklerken adam da beni göndermenin taktikleri içindeydi. Bir ara kadın "Elini verir misin?" dediğinde uzatılan elim battaniyenin altındaki çıplak vücut üzerinde şişkinliklerden birine bastırılmıştı. Ne yapacağımı bir türlü anlayamadan durumu fark eden adamın şaşkınlığında, bir süre daha konuşmalarımıza devam ettik. Avucumdaki şeylerin oynaklığı beynimi karıştırdıysa da adamla konuşabilecek kadar iyiydim. Bu arada kadının muzipliği bitmek bilmedi, elimin baş parmağını da kulanmaya başlaması durumun iyice karışık olduğuna işaret etti. Hiçbir şey yokmuş gibi konuşamazdım. "Bakın, onunla aynı odada yatma şansım varsa bunu kullanmak istiyorum. Ayrıca sizin de uykunuz gelmiştir. Benim işe geç kalmam o kadar da önemli değil, siz kendi odanızda yatabilirsiniz," dedimse de, "Burası benim odam zaten, saatte yedi buçuk olmuş," dedi. Hemen kadından elimi kurtardım. Kadın; "Uykum yok!" itirazlarına karşın, uygun yerinde yatırıldı. Ben de yeni bir nescafeyi beklemeden duraktan otobüse binerek işime gitmiştim.

Kadının bu isterik sorunlarının çözümü beni bu anlamda ilgilendirmezdi. Kendisine bu yönde yapılan ahlak telkinleri onu daha çok şımartıp densizleştiriyordu. Anlayacağınız tam bir belaydı. Bu dert beni germezdi. Bu ve buna benzer başka durumlarda hep ondan kaçmayı yeğlemiştim, hatta zaman zaman dans edip öpüştüğümüz olduysa da onunla yatmak bir kaostu. Hakkında düşündüklerim bu zamana kadar böyleyken *Kaybolan Çanta'yı* aramaya başlamıştık bile... Anlaşılan bu çanta'nın işini bu gece bitirecektim. Sırasıyla bütün

uğradığı yerlere bakıyor tanıdık tanımadık kişilere *Kaybolan Çanta*'yı soruyorduk. Eğer bir şekilde bulunursa tekrar uğrayacaktık, falan...

Saat dördü bulmuş ve biz *Kaybolan Çanta*'yı bulamamıştık. Bana da dolaşmaktan ve sormaktan gına gelmişti. O gece kadınla beraber bütün barlarda poz vermiştik. Kendi kendime "Madem ki öyle, ben o çantayı bulmasını bilirim," dedim. Kadına dönerek, "Bak tatlım, bildiğimiz her yere baktık ve haber bıraktık, bakacak başka bir yer kalmadı," ve devamla "Tam olarak hatırlamıyorum ama belki de benim evde unutmuşsundur, oraya da bir bakalım," dedim. Amacım eve gitmekti, yeterince dolaşıyştık, sabah tekrardan sorardık. Bir şekilde uyumalıydım. Kadının birden gözleri parladı ve "Bu olabilir. Ben de hatırlamıyorum fakat, belki de senin evde unutmuşumdur," demez mi... Halbuki bırak eve gelmeyi, evimin nerede olduğunu bile bilmiyordu. O aralar Tarlabası tarafına geçmiştik, belki de bodrum katından bahsediyordu. Fasa fiso yani...

Eve geldiğimizde taşınmış olduğumu anladı. Bu ara, yeri olmadığından bende kalan bir arkadaşım içeri girmemize uyandı. "Aaa, sen misin? Beraber mi kalıyorsunuz?" gibi sözlerle hemen yavaşaklığa başlayacaktı ki elaman durumu anladı ve uyuması gerektiğine işaret etti.

Eh artık çanra'yı arayabilirdik. "Şu çantanın boyutlarını bana söyleyebilir misin? Ona göre bir *arama* yapacam," dedim.

"Nasıl yani, öylesine bir çanta işte," dedi.

"İyi de, büyük mü, küçük mü? Küçük ise çantayı üzerinde unutmuş olabilirsin. Bence üzerine bir bakalım... Önce şu montdan başlayalım," deyip, *arama* işini hafif karanlık odada el yordamıyla sürdürürken kadın kıkırdamakta; "Çanta

üzerimde nasıl olsun?" derken *aramaya* da yardımcı olmaktadır.

"Belli olmaz, bu çantanın büyüklüğüne bağlı bir orantı," dediğimde kadının üzerinde aranacak hiçbir eşya kalmamıştı.

Her ihtimale karşın *oraya* da baktım...

taydı. Anlaşılan her şey düşünölmüştü. Bu dönemde ilişkileri-
min halen sürdüğü veya yeni tanıştıklarımın hepsini silmenin
bir oyununu oynadım. Kısa sürmüş ve bitmiş ilişkilerden ge-
ride kalanların bir elemesi yapılmış, hikaye sonuçlandırılmış-
tı. Sırasıyla Kanlıca'da, Hisar'da ve devamla sokakta sabahla-
dığım geceler veya *takıntı* barlardaki gündüzlerim *Taksim*
Kasımpaşa kitabımın düzenlemesiyle geçti. Ve bu işi tamam-
ladım.

Bir ara *Gitarisim* evinde kalmış, gündüzleri öğle yemekle-
rinde akademiye uğrar olmuştuk. Burada tanıdığım *Ressam*
Kız tutunabileceğim kişi olarak görünmesine karşın sonuç,
goodbye marka çoraplarımı giymek oldu. Bu çorapları sade-
ce bir gün evinde kaldığım *Şair'den* almıştım. En zor koşullar-
da hazırladığım kitabımı da Taksim'de eline vermiştim. Öğle
yemekleri için gittiğim akademide sakin ve kendi halimdey-
dim. *Ressam Kız*'la arkadaşlığımız ilerlemekteydi. O gün ça-
lışma odasında sohbet edip bira içecektik. Resim odasını bul-
makta güçlük çektimse de, buldum. İşte öylesine bira içip
stress atacaktık. Sohbeta koyulmadan önce "Streslerimizi
atalım, değil mi..." dedim ve paltomu, siyah kazağımı ve çan-
tamı yüksek bir taburenin arka tarafındaki korkuluklara bı-
raktım. O gün iyice sarhoş edildikten sonra Taksim'de kızlar-
dan ayrıldım. Ara sokaklardan caddeye doğru yürürken *San-
rıların Serna*'ya rastladım. Neler yaptığımı bile sormaksızın
bir arkadaşından boşalmış evi tuttuğunu, işlerini düzene ko-
yup eski yaşamını değiştirecek her nasılsa bir çeşit *mistisizme*
gönöl verdiğini söyledi. Benim ise derdim yatacak yer soru-
nuydu. Kendisinden böyle bir yardım göreceğimi ummadı-
ğımdan bahsetmedim bile. Buna karşın "İstediğin zaman
bende kalabilirsin," dediğinde anlam veremedim. Ben de
"Çok zorlanırsam zaman zaman uğrarım," demiştim. Nite-

kim garip davranışlarına fazla dayanamadım. Gerek O olsun, gerekse *Gitarist*, sanki beni kendilerince yönlendirecekleri bir oyuna sürüklemek istiyor gibiydiler. Böyle durumlarda kişilerin niyeti beni hiç ilgilendirmezdi. Ben ihtiyacım olanı alırdım. Yalan konuşanlar kendilerine bir sebep arasınlar dursunlardı. Nitekim *Gitarist'm* çatı katında, Mona Lisa'nın da bulunduğu bir ortamda, oynanmak istenen hiçbir oyuna ilgi duymadım. Yeteri kadar salak rolü oynamıştım. Durumum zordu, gerzek eğlendiremezdim.

O gece *Herhangi* barda *Ressam Kız*, arkadaşıyla çıka geldiğinde; Mona Lisa, Ben ve Ispanakçı aynı masada oturmak-taydık. *Ressam Kız'm* bana ilgisi Mona Lisa'yı kiskandırma boyutunda; el ele tutuşmak, dudaktan dudağa öpüşmek olarak gelişmekteyken her şeyin bir tesadüf olduğuna inanmak, bunca şeyden sonra saflık olurdu. Aslında her şey Kuzgun'u Mona Lisa'dan uzak tutmak amacıyla yapılmıştı. Ve herkes her nasılsa büyük bir heyecanla bu oyunda rol almak için gôt atıyordu. Yavaşaklığın bu kadarına pes demedim ve herkesin işini tek tek bitirmeye karar verdim. Vezirimi kaybettiğim oyun başından itibaren, zamanla fillerimi, atlarımı ve kalele-rimi de kaybederek üç *piyon'a* kalmıştım. Ve piyon sürmek-ten başka, şahın sorunlu kaçışları oyunun sıkıcılığını kanıtla-maktaydı. Bitmiş bir oyunda halen taş sürmenin sıkıcılığın-dan kurtulmak amacıyla oyunu pokere çevirdim. Eldeki üç *pi-yon'um* artık üç as'dı. Bu kağıtla *ölümüne* girerdim. Fakat acelem yoktu. Oyunu başkasının açmasını yeğledim. Vadc'la-rın oyun dışı kaldığı bir karede As'lar kazanırdı.

Mona Lisa ile giderek birbirimize yakınlaşmamız gözden kaçmamış ve düşmanca davranışlar onu benden uzaklaştı-rmıştı. Bu, tezgah günlerimde onunla yaz programı olarak güneye gitmemizin engellenmesi gibi aşıkardı. Aramızdaki

aşk, sıradan ve toplumsal anlamda cinsellik düzeyinde değildi. Böyle bir birleşmenin olmadığı durumlarda bile sürecekle olan, ruhsal ve duygusal boyutlardaydı. Ömrü boyunca böyle bir aşkı bekleyen fakir kızın aptal öyküsüyle aşkın soylu dürtüsü perdelenemezdi. Yaşamın bu soylu dürtüsü açlık ve cinselliği birinci perdeden aşardı. İlişkilerimizdeki *punk* komiklikler, en komik anlatımıyla bile *mesaj* yüklüydü.

Aslında konuyu *Kofti'nin Dünyası* adı altında, başlı başına bir öykü olarak enine boyuna açacaktım. Fakat gerek görmedim, kısa yoldan *Goodbye Marka Çoraplar*'ı yazdım. Kofti'nin bana karşı gizli düşmanlığı tezgah günlerime ve daha eskiye dayanır. Ve bu hikaye son *round* olarak Kofti aşamasındayken, *pass* geçmeyi uygun buldum. Yani sıkıldım...

O dönem konuya alternatif olan *Ressam Kız* ise küçük oyunlar peşindeydi. Balo Sokak'ta tanıştığımızda ısrarla beni *Yavşaklar Bahçesi*'ne sokmak istedi. Nedendir bilmiyorum. Bu oyunlar iyice sıkılmıştı, içimden "Yeter ulan, başka bir numaranız yok mu?" dedim. O gece başka bir barda içtik. Ayrıntılara girmek sıkıcı ve anlamsız olduğundan çıktık. İsrarla gidilen, istenen, *Hayal Edilen Yer'e* girdik, içtik, öpüştük, çıktık ve sevgilisinin evine gittik. Bütün bu programda sanki bir bok vardı. Benim olayların farkında olamayacağımı düşünmeleri ve zannettikleri şeyleri aptalca yerlerde aramaları iyice sıkılmıştı. Evde rakı içtik, sevgilisiyle sohbet ettik. Bana serilen yatakta yattım. Sabah *goodbye* marka çoraplarımı giydim. Yolda ayrıldık.

Keza Kofti'nin tezgahlarına ilişkin detaylara girmek oldukça sıkacaktı, sadece bildiğimi söylemek yeterliydi. Ayrıca Meşhurlar barda Maho'nun beni satışı, o anda anlaşılmış bir şey değildi. Bunların yüzsüzlüğü karşısında pes demedim sadece *pass* dedim. Üç As'ım vardı...

Onlara ayrıntılı bir hikaye yazacağımı düşünüyorsa beni aldatmış olduklarına sevinirler. Sıkıcı ortamlar ne sanat-saldır ne de eğlendirici. Kendi küçücük beyinlerinde yakalandıkları üstünlük veya akıllılık hastalığı sinirlerimi bozmaktan başka bir işe yaramadı. Belki de istedikleri buydu. Görmek istedikleri şeye ilişkin oynamaya *göt* atan yeteneksiz oyuncuların doluştuğu *çevrem* bana zarar vermekten ileri gitmedi. Bu gruhun satın alınabilir hali de, zaten *kalitelerini* ortaya koyuyordu. Hiç şanslarının olmadığı ortamlarda onlara acıya-acağımı düşünemiyorum. Deli, sapık ve ahmak birine verilecek ceza için sıraya girmiş bu kişilere *acımak*, belki de benden beklenen son salaklık olacaktı. Hiç kimseyi var ya da yok kabul edemezdim. Bunca şeyden sonra aynı kişilerle halen yinelenen ilişkiler kurarken, benim *red* tavrım kişilerin tutumuna vurulmuş bir *ahlak* şamarı olduğundan canları yanmaktaydı. Bir maça ası olarak "Üç pick" diyorum.

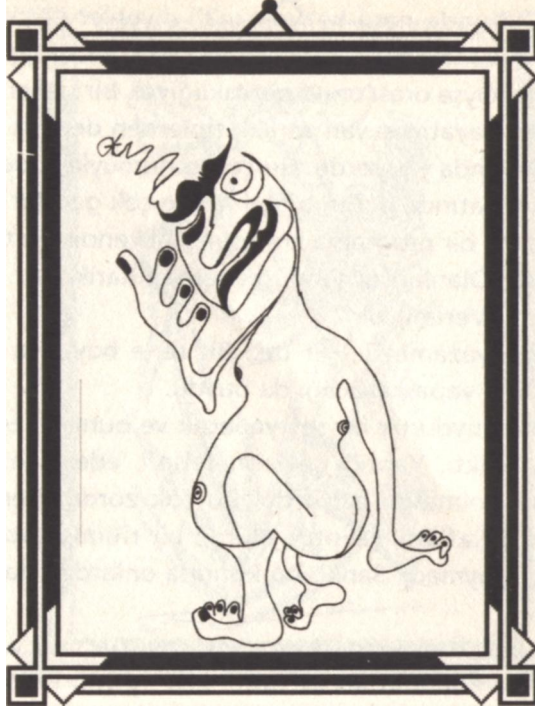
-Dört trifle mi?

-Counter!

-Surcounter mu?

-Pass, sen oyna. Ben de oynadığın oyuna *akord* basım bari...

HAYIRLI İŞLER

"Hayatı harmanlamak gerekir" diye yazmaya başlamıştı. Ne düşündüğünü kendi de bilmiyordu, neden ve nasıl bu işe girişmişti şaşırıyordu. Üzerinde çalıştığı konuyu ancak şimdi tam olarak anlayabilmişti. "Neydi bu? Bir daha düşün" dedi. Ne olabilirdi ki? Akşam düşündüklerinden başka; bunların bir kelimesini bile hatırlamıyordu. Pis bodrum katını da sırf buna hizmet etsin diye tutmuştu. Orada kalınabilir bir durum yakalamak için eve çok emek verdi. Ve halen öyle du-

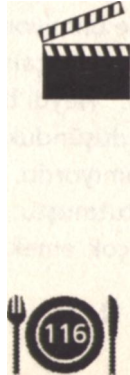
rumda ki "Burada nasıl kalıyorsun?" diyenler vardı. "Daha önce lüks evlerde kalmış rahat banyolarda yıkanmıştım," diye düşündü. Oysa orası onun gerçekliği idi. Bir şeyler yazmak için bohem hayat yaşayan varlıklı tiplerden değildi. Bir çeşit hayal dünyasında yaşıyordu. Gerçek konumuyla ilgilenmiyordu. Bodrum katında geçen bir yıl içinde çok geceler sesli düşünmüş, sanki bir programa konuşur gibi kendisiyle tartışmalar yapmıştı. Olanları düşündüğü zaman harika bir yıl olduğunu anladı. Verimliydi..

O roman yazamazdı, şiir de.. Bir sene boyunca konuştu tartıştı. Yapıp yapamayacağı da buydu.

Tamamen uyduruk bir şey yapacak ve bunu düzeltip satmaya çalışacaktı. Yaptığı şeylerin felsefi, edebi ve müzikal değerlerinin olmasını istiyordu. Bu çok zordu. Herkes gibi boş anlamsız laflara, çalıntı uyduruk bir ritimle yapılan müziklere ilgi duymadı. Sanki, bu konuda onlardan daha bilgiliydi!..

Bir *alt kültür* elemanı durumundaydı. Geçmiş ve ekonomik kültürel konumu ancak buna elverişliydi. Bütün hayatı boyunca *sistem karşıtı* olmayı da başarmıştı. Hepsi bu..

SARMAN

ŞİZOFRENİN

-Yeni iş ne olabilir? Ne olabilir? Ne gibi konular? Çok kısa bir öykü veya uzun bir şiir mi olsa?

Dergilerde yazılan yazılar karın doyurur mu?

-Karın doyurmak için bilinen işlerden birini yapmak zorundasın. Dergi; çevre ve grup demektir.

Konu ve tarz belirlenip ortak çalışma ve görsel toplantılar gibi eylemler içerir. Kendi yazılarından ve yorumlarından oluşan bir repertuar demek.

-Kitap yazmadan önce günlük yazılar yazabilirim. Konu; cinsellik, uyuşturucu, ideolojik açmazlar felsefi ve sanatsal saplantılar çağa ilişkin kavramlar olabilir.

-Konunun ele alınışı felsefi boyutlarda olmalı. Aşk, vahşet ve tutku türü anlayışları da incelemeli.

-Sadece beynin ritimlerini ele almak tek taraflı ve yaşamsal olmayan bir tarz olabilir. Vücudun ritmi ve cinsellik konuları da işlenmeli.

-Uyuşturucu bu açıdan ele alınırsa, sonuçlar değişik olabilir. Bireyi çözümsüzlüğe ve grup içinde yok olmaya itebilir.

-Grup aktivitesinden başka şansı olmayan kişilerle gerçek ilerleme yapılamaz.

-Her zaman bireysel elenmeler, intiharlar veya çöküşler yaşanır.

-Timsah gözyaşlarına gerek yoktur. Bu türden pasifize gruplar bireyi destekledikleri ölçüde yararlı olabilirler. Yoksa, bir sığınak halini alırlar ki zararlı bile olabilirler.

-Her ne kadar ekonomik ve sosyal durum izin vermezse de bireysel yükselişler gereklidir. Ve kişi, tam bir *güvensizlik* içinde kendine güvenmelidir. Her birey, bunun dengesini kendi kurmalıdır ki kendini tanısin.

-Yardıma muhtaç birinin ihtiyacı matematiksel olarak paylaşımcı değil, isteyici ve alıcı karakterde olmalıdır. Yardım eden ise, paylaşım düşüncesiyle eylemini pekala taçlandırabilir.

Bu da ona gönül huzuru verecektir.

-Paylaşım adıyla sığınmacı anlayışlar. Bu benim de çoğu zaman yaptığım bir iş. Şu anda bile.

Sığınma ve dilenmenin mantık teorisi olarak, yaptığım işin aslı bireyin yükünü hafifleten bir ahlak anlayışıdır.

-Verdiği için de almaya hak kazanacaktır. Dilendiği için

değil kazandığı için olmalı.

-Kısa arkadaşlık ve dostluklar duyguları törpülemes.

-Ve suistimaller olmaz. Bu durum uzun sürmez. Alan kişinin bunu almaması yönünde çabasını gerektirir.

-Bilinegelen yardımlaşma ve paylaşım düşünceleri sahte ve züppedir. Gerçek olanı ihtiyacı olanlar bilir. İhtiyacı olmayan bir kişinin bunun teorisi ile ilgilenmesi aptalcadır.

-Teoriler yaşamın bir biçimini öğütler. En temel güdü de yaşamaktır. Yaşamın tek biçiminde demirleyenler teorilerini değiştirmek yoluyla sahtekarlık yaparlar. Oysa, yaşam biçimin değişmedikçe değişen bir teoriye ihtiyacın yoktur.

-Züppe! Hiçbir teori yanlış değildir, sadece konumunu izah eder. Tamam mı züppe!..

-Züppeliğin bu derece yaygın olduğu bu ortamlarda, ihtiyacımız olan şey teori zenginliği değil yaşam zenginliğidir.

-Bilinen şey fikirlerin değil insanların değiştiğidir. Fikirler kendini yaşatan alt grupları olduğu sürece değişmez ve kalır. İnsanlar bu fikirden şu fikre geçerler. Aynı zamanda yaşam olarak da tabi.

-Bireyin kendi başına bir fikir olduğu durumlar yok mudur? Vardır...

-Paylaşma ve yardımlaşmanın gücü parçalanmaya kadar sürer. Herkes gelecek yaşam için gerekli değerleri burada oluşturur ve redlerini belirler.

-Ve bireysel istek saldırıya geçer. Birey grubu aşmış yeni bir paylaşma, yardımlaşma önermektedir.

-Yaşarsa kazanır. Ölüm kaybediştir.

-Bir şey zorsa alternatifi çoktur. Kolaysa tek gibidir.

-Tek bir görüntüde sonsuz gerçeklik her bir insan demektir.

-Yazı tura atmaya paran yoksa tek alternatif kadın de-

mektir.

-Değişik uğraşlar var beynini parçalaman için. Neden en zorunu ve en uygulanamaz olanı seçiyorsun. Belki de kaybetmek için oynuyorsun. Çünkü gelecekte hayat üzerine oynanmış tüm oyunlar kaybetmek sonucuna endekslidir. Bu anlamda hayat kaybedilmek için yaşanır.

Sonuç elimizdeki hayatı kaybetmekse bunu sonsuz güzel-likte ve sıklıkta harcamalıyız. Her anını yaşamanın doluluğundan bomboş düzlüklere varıncaya kadar. Ritim oldukça değişkendir. Sık sık yeni kararlarla yönlenir, fakat yol tektir ve varış kesindir.

-Birisi *İki nokta arasındaki mesafeye yol denir*, dedi.

-Yön ise ana planda başlangıçtan sonuca doğru bilinir. Vücut bir an önce sonuca varmak için çabalar. Bilinç ise yönü kararlarla değiştirerek sonuca ulaşmayı erteler gibi görünür. Bu yol düz bir hat da olsa, inişli çıkışlı bir grafik de olsa sonuca varan bir yoldur.

-Düz bir çizgi çekmektense grafiği tercih ederiz. Ve deriz ki; *En kestirme yol bildiğin yoldur*.

Yoldan çıkmış olmak yoktur.

-Sapılan her köşe yeni açmazlarla devam eder. Sonucu bulamayan fareler engellere çarparlar ve çıkmazlara girerlerse zeki olmadıkları ve hatta, aptal oldukları varsayılır. En kestirme ve en çabuk sonucu bulan zekidir belli ki.

-Fakat fare sonucu biliyorsa, umutsuzca neden denemesin çıkmazları, açmazları son kertesine kadar.

-Kurguyu kaybedersen her engel kahreder, konuyu kaybedersen düz bir çizgi olursun. Hayatı, çıkmazları yaşa. Yaşa ki kahredesin. Fakat bil ki sonuçta sadece bir çizensin.

-Adam konuya eviyle başlamış , bakalım nerede bulacak soluğu.

-Bir çırpıda bütün evi anlatmış ayrıntısıyla bu tarz bence iyi değil. Konuya bir saksıdan dalıp kiremitten çıkabilirdi. Evle ilgili nesnelere değil, anılara olaylara hatırlatmalara veya haricen bir konuya girebilirdi. Bir evin bacasından başlayıp, diğer bir evle duvar aralığına girerken bütün kısımları anlatıp kapıyla bitirmek gibi..

-Aslında bütün sorun kapıyla ilgili anlatmak isteğimdir.

-Buna uygun tarz, derin dipnotlardan soluklanıp taze ve sığ bir kıyıda oyalanmak ve anında dipsiz bir kuyuya düşüp dar bir dehlizden geçerek bir mağaranın alanlığında konuklanmak olabilir.

-Çok keyifli ve üstelik tehlikesiz.

-Buna cesaret denmez şans ve dayanıklılık denir. Kişi içinde olduğu şeyin tehlikelerinden korku duymaz. Çeken dipsiz kuyular bir alana açılır. Korku anlamsızdır. Dönüşü olmayan bir yolculuğa girdiysen; korku yerini yön aramaya bırakır. Tek hedef vardır, sonunu bulmak.

Kendince bir çok son yazabilirsin. Önemli olan boyutunu bilmek, hareketini ve kütleni korumaktır.

-Konuya kapıyla başlasam mı, ne dersin?

-Gidişatın sonuçlarını hayal ederek değişik sonuçlar üzerinde kurgu yaparak yaz. Yaz ki roman olsun, ya da bütün değişik sonuçları yaşayan ama aslında ölmüş olan bir ihtiyardan bahset. Öldükten sonra olabilecek sonuçlar üzerinde şansını zorlayan bu ihtiyar bunak, aslında bir roman kahramanıdır. Her şey onunla ilgili olup düşündükleri veya yaşadıklarıdır. Bir liman kentinin ıslak sokaklarında tükenen bir ihtiyarken aynı zamanda güzel bir çiftlik evinde oturup, köylü kadınları baştan çıkarmaya çalışan uçuk bir ihtiyardır.

-Bir anda elde edilen para veya parasızlık gibi...

-Barlar eğlence ve umut yerleridir, yabancılar hep umut

taşırlar. Macera sıradan, vazgeçilmezdir.

Umutsuz, parasız ve çaresizler umut, para ve macera ararlar. Hiçbiri yoktur!..

-Sadece orada olmaları bir gerçekliktir ve kolonileri yaşamaya devam eder.

-Fırtınalı beyinler her şeyi yaşar ve sanat bu beyinlerde yükselir. Fakat hiçbiri sonuç alıcı değildir. Zaman geçer, para-yı ve macerayı gerçek olarak bulanlar, umutsuz parasız yok olup ölenler veya amaçsız bir yöne hareket edenler bir noktadan ayrılan oklar gibi değişik yönlerde vücut bulurlar.

-Nokta artık bir geçmiştir ve bir daha yaşanamaz.

-Değer burada ortaya çıkar ve onu yaşayanlara asla yaramaz. Değeri yaşayanlar değeri kullanamaz ona sahip olamazlar. Öyleyse kazanç, yarattığın değere sahip olmaktır.

-Bu ihtiyarı köylü kadınlarıyla çeneleşirken görmek çok hoşuma gidecek ve ben çok güleceğim.

-Bu sunakta tadınca aşkı eğil de bir bak umudun kaderine. Az değil hani, zor gelecek düşler dünyasından ayrılmak. Gözler çizgi bulutlar kaygısız, damla damla sarar bedeni gökyüzündeki sağanak. Renkler tadınca, ışık sararmakta mı ne? Düşünür, düşünceye saplanmış bıçak; soğuk, durağan ve anlamsız. Gürler, sakinleşir kokuşurken toprakta kök salmış bitki. Sarı otlarla bezenmiş yamaçlarda çalışır insanlar, eğilmiş iki büklüm saygı gösterirler toprağa. Tann'nın habercisi bir ok gibi düşer ve hareketlenen otlar ritmik bir dansın girdabına sokar her şeyi ve gümüş rengi süslü vazo durur ortalık bir yerde. Kum tepelerinden süzülen kızılılık, yaradan sızan lav, köpürür merakla yoklar çakıl taşlarını ve yükselti kayalıkları. Şimdi ölümün sivri oklarına güdümlü bu yaşam, öyle ki en ucra köşelerde bile bulur devşirir zaman. Koridorlar, kalabalıklar, gelgit halinde kabaran dalgalar, kaderi çizen ay yoktur

artık, yoktur! Sıyrılıp kopamazsan dünyandan rahat tut gön-
lünü, Kasımdayız tam bir sene olacak. Kırmızı zeminde oyna-
şan siyah çizgiler örgülü saçlardan sıyrılmış özgür tanecikler-
dir. Ve soluksuz ve sakın Kara Kuş bir şarkı çınlatır.

-Umut kaynar kapakta, uyum başlar sokakta yaşam ağlar,
ağlar altında. Yüzümde solan ışık yakamozlar sarmalar okya-
nus dibi gibi beynimdeki dalgalar. Işık ve siyahlık ritmin gir-
dabında aşk, gelgit halinde bir fırtına. Çıplak tenimde dü-
şümde beyazlar içindeki kadın.

-Sabret, derin sularda göğsü susamışlık, sancılar, tutkular,
tutsüler, kör beynimde umutlar; aşk...

-Bu kapakta pişti hayat koptu bağlar, altı da üstü de yok-
tu, umut yoktu damarlarımda. Ve solan bir ışık dumanlar al-
tında neye yarardı kararlar, altı da üstü de yoktu. Anladım.
Uçup gitmişti limon yeşili gerçek. Durdu trafik, saatler yan-
mıyor; ışıklar düşünceler... Karaköy'de, iskelede vapurlar.

-İşte böyle dostum, oturup bu kafayla yazı yazmak lazım.
Yapılması gereken işler mi? Şimdi sırası değil, hayat bağladı
onları. Düşünmek, düşünmek düşünmek anlamsız gibi geldi
bana. Şimdi, *Çay içelim, çay içelim*, dedi birisi. Uygun taksit-
lerle güne geldik belli..

-Bu gün hiç de keyifsiz değilim diye başlamak isterdim. Ni-
ye mi? Ben de bilemem, başla işte bir şeye. Borçlarım var
ödenecek, işlerim var düzelecek. Bakın, bakın ne kadar da
doluyum. Hayat için çok şey yapmış olmalıyım.

-Oof, yine sıkıntı verdi her şey. Coşku bana göre değil.

-Bakın, bakın hayat için ne çok şey de yapmışım. Yıllar
sonra, sırtımda bir parka ayaklarımda bot; izbe bir bodrum,
ekonomi yok. Durum bombok. Ne yapsam ne etsem çözüm
yok. Endişeler diz boyu yokluklar, sevgilim terk etti desem
yalan olur.

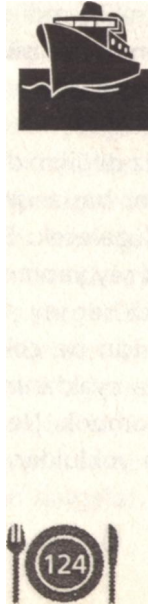
-Boş ver, aldatma kendini, yoksan zaten sorun yok.

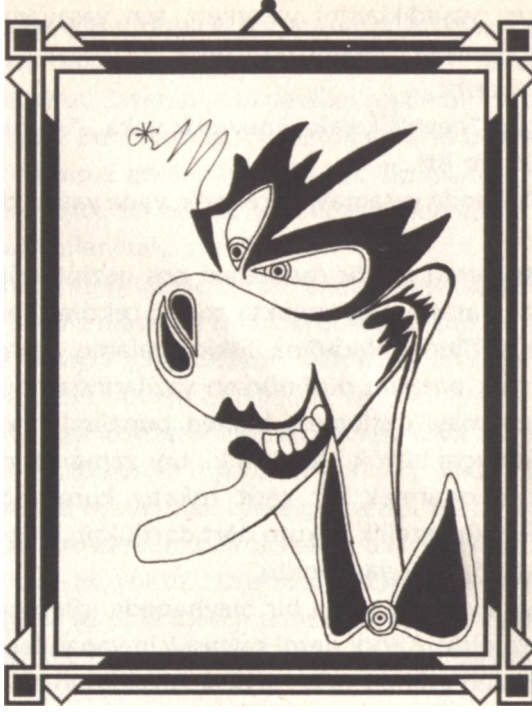
-Koca bir yıl daha geçti. Boş sayılmaz ama ne çare. Çalışmak ve yaşamak bütün derdim bu. Yok artık umutlar başarılar, gerilerde kaldı. Mahkumum yıllara, yaşanacak.

-Toplumun insan tüketme kanallarında açılımlarını zorlayarak şiir mi-öykü mü konusundaki çizgiyi oportünistçe kalınlaştırıp, altı çizilmiş beylik laflarla koyulaştırmaya çalışan bu adam; başındaki leğende kesik bir öküz başı taşıyan kadına ilişkin düşündüğünde, sadece yazmış olduğunu buldu. Belki de çizmişti. Karadeniz'in fırtınalı dinginliğinde beyin travması geçirmiş olmaktan başka. Uçan cisimlerin yoğunluğundaki kor maddeleri bir ışık olarak göremiyorsan, ölümün karanlığında yaşıyorsun demektir.

KUZGUN

Mart '99

KAPTAN'NIN SERZENİŞLERİ

Bir hafta süre içerisinde para kazandıracak bir iş bulmam olası görünmüyordu. Yazarak kazanmanın belirsizliğine sürüklenmek içinse çabalarımın tükenmiş olması gerekiyordu. Önerilen küçük bir miktar bile buna yeterli olabilirdi. Akşam yatışlarını sağlama alırsam günlük harcamalarımı karşılamak önemsiz görünüyordu. Tanıdık kişilerden bir sonuç alamamıştım. Yeni kişilerse şimdilik konuya uzaktı.

Meto, yazdıklarına ilişkin kendisini *onore* ettiğimi belir-

terek "Ben yaşadıklarımı yaşarken, sen yaşamadıklarını yazarak yaşamaya çalışıyorsun," dedi.

Tabii ki sırttı..

Pedagog "nevrotik vaka., nevrotik vaka..." dedi.

Tabii ki zor işti..

Yazdıklarında yaşamayı becermek, yada yaşadıklarını yazmak.

Yeni tüccarım *Editör* caddedeki boş gezintilerimde beni buldu. Çay parasını koparmakta zorluk çektim. Kendi ev sahibini de *ie//f*'lerini alacağına ilişkin oyalamış olmalı. Elli bin liralık ekmek parasını düşünürken yazılarından büyük miktarlar koparmayı düşlemesi, bilinen bunalımlarından farklı değildi. Sonuçta büyük işler tabi ki, boş zamanlarında da kişileri satışa getirmek bir çeşit *tokatçı* kurnazlığı olmalı. Adamdaki müptezellik boyutu dört dürtlüktü, bilinen örneklerinden aşağı kalır yanı yoktu.

Konuya ilişkin ilk satışı bir meyhanede içilen bozuk rakı muhabbeti oldu. Kendi dergi sayfası için yapabileceğine ilişkin kanaatleri aslında yalan sayılmazdı. Günün alacakaranlığında dumanlanmış kafalarla, Karaköy'deki *uygunsuz* yerleri dolaşmayı önermesi ve hemen intihar konularında zevzelenmesi, konu bunalımına girdiğini göstermekteydi. Hep sokak döküntüleriyle uğraşmak onun *rant* şekli olmalıydı. Çıkamazı da buydu işte...

Beni normal zamanlarda kullanamazdı. Ancak aklımı veya sosyal dengemi bozduğu zaman muhtaç olma halimi kullanabilirdi. Toplumun müptezelliği de bu değil miydi?

Tam bir düzen puştuydu. İnsanın onun gözündeki değeri bir boy aynasında kendine bakmaktan başka bir şey değildi. Tükenişlerinin açmazları sonlarını belirlediğinde herkes onları lanetler hatta bazılarının cesedi çöpleri kokuturdu. Yok et-

tikleri dürüst kişiler onların bu sinsiliğini anlayamazdı. Güvenilir kapılar onları terslerken bu müptezeller amaca uygun yaratılmaktaydı. Zaten *piyasa* denilen şeyde bir *orospu* pazarı değil miydi? Bu anlamda, kaybettikleri onu bozmuş ve düşüncesini olumsuz etkilemiş olmalıydı. Tipik akrep sosyetesine takılmaktaydı. Bu büyük işleri kovalarken küçük işleri kovalayanları kullanmak, olabilirdi.

Bana bu anlayış içinde çarptı. Kullanmaya ilişkin tecrübesi bilinen haliyle maddeci taktiklerdi. Küçük miktar ekonomileri çevre yoluyla çözümlerken sermayesi altında topladığı grup üzerindeki bilinen bürokratik faydacılığında, alışık olduğu bu kurum kurnazlığını eski çevresi veya ailesinden almış olmalıydı. Devamlı ilişkilerini bunun dışında tarzlıyamıyordu. Onunla oyalanmak işime gelmezdi. Ne bir grup çalışması, ne de bir *kale* sunabilirdi. Fakat, bazı ilişkilere ihtiyacım vardı. Belki de hiç yoktu... Düşünecek durumda değildim. Yeni bir tezgaha sürüklenişimin arifesinde eski tiplerden birinin aranışı beni hiç ilgilendirmezdi. Yeni kişilerle tanışmayı daha uygun bulmaktaydım.

Evet, yeni kişiler...

Senaryo yazılmış olmalıydı, kovalanışlarım yakalanışlarıma denk düşüyordu. Eski yaşadıklarımıza ilişkin yaşayamadıklarımızı yazmak yeni bir yaşayış şekli değil miydi? Ritim akışkandı, neşeli ve kıvrak. Hareketsizliğin bu olağanlığında sürüklenmenin hareketini düşünmek, olabilirdi.

Gündüzden kaçmak için gittiğim bir ortalık kahvesinde yazdıklarımı bir kez daha okudum. Son paramla da iki çay içtim.

Bira alkolizme, bakanlık kapitalizme götürür, kuyumculuk nereye götürür? Müptezelliğe mi?

İnsanları kullanmanın sömürü tuzakları hakkında görüş

belirtirken rant'ın para üzerindeki geleceğinin feodaliteye öykünüş mü olacağı o kadar da şüpheli bir durum değildir. Feodalitenin bürokrasi mirası bazen *Bonapartizm*, bazen de *Bolşevizm* olarak biçimlenirken Mao'nun öğretileri Tao'ya mı, yoksa Kama Sutra'ya mı öykünür, bu konuyu Konfiçyus feodallere anlatmış olmalı.

Müptezelin sitilinde *Editör'ün* sinsiliği yatar. *Bulunmaz Hintli* yanında hafif kalır. Düşmüş insanların can pazarında hayal tacirliği yaparken, Kofti daha gerçek bir *maddecidu*. Grubu ve şebekesi sağlam olup yekpare bürokrasiye dayanır. O hiçbir zaman çevresini geleceğe taşımak amacıyla değildir. Grup yapmasının amacı kişisel rantını kurmaktır. Müptezelliğin standart satışları veya söze ilişkin paralel söylevler...

İsyan Avrupa'sı çağlarında soylular veya kilise tacirleri de yeni ahlak metinleri yaratmıştır. Lui aptal olmasaydı, bir devrim yaratmaya o zaman da gerek yoktu. Maria'nın neden giyotine gittiğini halen anlayamamış olmasındaki haklılık, abartı metinlere karşın sadece *pasta* önermesindeki masumiyette yatmaktaymış. Andre'nin yıllar sonra dirilerek Avrupa'nın en köhne feodal mekanında oligarşiye methiyeler düzen soylu aşk dizeleri, doğum yeri hastalığı da olabilirmiş. Masumiyetin bu derece duygusallaştığı ortamlarda, abaran metinlerin sloganik sonuçlarını irdelemek, devrime ilişkin ne yaratabilirdi ki...

Maraza bir topluluğun müptezel şefleri sosyal hayatın çözülmüşlüğünde kendini yinelerken yenilenmenin devrimle değilse bile yaratmakla ne ilgisi var. Manipülasyona endekslenmiş küçük beyinler, hayat için eğitimini tamamlamanın mutluluğunda yaşanan mutsuzlukları sömürüp bir adım bile atamamak tutukluğundayken aklıma bir fıkra geldi:

Adam bir noktada dururken, gayri ihtiyari bir adım atmış

ve telaşla geri adım atıp "Ne yaptım ben? Ne yaptım ben?" diye hayıflanarak kendini sorgulamış. Deneysel kritiklerin de yardımıyla "Hım., bir adım attım," demiş. Sonra bilinçli olarak bir adım atmış ve yine telaşla geri adımlamış. "Ne yaptım ben?" sorgulamasına ise bilimsel analizler sonucunda "Hım... bir adım daha attım," demiş. Anlayacağın seninki *yürümeye* başlamış. Eh., aşama sayılır tabii ki...

Yaratıcılığın böylesi devasa metinlerine kul olmamak ola-sı değil. Varoluşa ilişkin bu yaratıcılık benim cahilliğimle bir-leşince böylesi matrak metinler yaratır. *Sit down trajedi* de-ğilse bile *stand up traji-komik* mevzular yani...

Oyunları izlemediğim halde bu *post sinyal* duyumlar, du-varın kolonuna iki paslı zincirle asılmış tuvaletler tabelası gi-bi *sit c/ovvn*'nuna ilişkin tek yönü okluyordu. Yaratacağın şe-ye ilişkin yediğin haltlara neden bakmazsın? Çünkü fikir ve-rir. Deneyselliğin sonuçlarını hep birlikte karıştırırsak yaratıl-mış şeye ilişkin oluruz belki de. Konunun masa olması klozet-leri değiştirmez tabii ki. Doğu egzotizmi içinde bütün hacet-lerini oturarak halletmek, mistisizmindeki felsefi oluşumlara bürokratik açılımlar bulmak, düşünce bazındaki devrim yara-tışlarına engel olmaz. Hatta uygarlaşmanın modellerinden biridir belli ki. Arazi akışkanlığında edilmişliklerin götürdüğü gübrelemede, hasır altı kahvelerindeki hasılâtın paylaşımını hesap eden *özgür köylü*, düzgün kesilmiş bıyıkların ve İtal-yan takımların içinde iktidarını kurarken, oligarşinin *medi tarhana* krizi beni ne derece ilgilendirir ki. Tuvaletini araziye yapmanın ibriğini de tepside verse bari. Amerikan *blue je-an*'leriyle sosyalizmin geri yapılanmalarında, devrimini yarat-mak çabasındaki bürokrasi, doğu çıkmazının dalga dipteme-siyken yükselen dalgalarda sörf yapabilme yeteneğinde de-ğilsen, arazi sulanırken gübreden başka nesindir ki? Yüksel-

menin alan kodunda suların bir ileri araziye sı/vepr'lemesi kaçınılmazken, metinlerin ajitasyonu kütleyi ileriye götürmüyorsa adım atmış olmanın espirisi ne? *Sit down trajedi* mi?

Gelenler için "kim geliyor? Neden geliyor?" diye sorgular uçucu kuşlar. Ovalıklar "Ooo.. sahip gelmiş" eğilimliğinde *sit down* yaparken, yüksekliklerin *gamataları yağlayalım* demesi tek başına çok mu farklıdır? Dağların ve ovaların birleşmiş oportünizmi Hindistan ise Orta Asya'nın düzlüklerine ne anlatır ki? Yolun çatal olduğu bu kavşakta düşünmektense *post sinyal* bir tabela olmayı tercih ederim ve üzerime yazarım ki, "Tuvaletler az ilerde üstüme oturma". Belki de Asya'dan Avrupa'ya bilmem ne başı gibi uzanan gerçeklik budur. Tabii ki Kama Sutra fikir verir. İzolasyon içindeki rahatlıklar yüzyıllara uzarken, yol üzerinde oturup düşünmenin rahatlığına sahip olduğunu varsayanlar, başkalarının hacetlerine konu olacak bir *sit down* merkezi olabilirler. Vuruş alanlarına yönelirken, parende atmanın espirisini kullanmak, arkayı sağlama almak anlamına gelebilir. Ya da sırt üstü yat, üstünden geçsin. Ben yine de *sörf* diyorum. *Kama Sutra stand up* yani..

Hareketin bileşenlerini farklı zamanlarda düzlüklere ya da kayalıklara itmek bir rakip kurnazlığıdır. Sığıntı alanların olmadığı bugünkü gerçeklik, teknolojiye ilişkin bilinç taşır. Zamanın törpülerinde aşınan kayalıklar düz olmayacak mıdır? Hattın da sattın da bir olduğu h/'ç'likte yakalanacak teknik üstünlük, *varoluş'un* yekpare edinimlerini anlatır. Cephe de kaybetmenin veya kazanmanın hiçliğinde olmak keskinliği, bir kuzey hastalığı değildir artık. Taktik bunaklıkların sonucunda yaptığın *sit down* sence bilinç midir? Fırtınada gemisini karaya oturtan kaptan başarılı olabilir. Limana çekmiş olsa farkı nedir? Yükünü kaybetmişse.

Sekterliğime ilişkin şüpheci gözler beni sorgularken espiri takıntıları bir mutluluk zinciri oluşturmaktaydı. Yılların törpülediği romantik duygular, gerçekliğini bulup yok olmuşken, çevredeki duygusal açılımlara ilişkin duyumsallığım tabii ki espiri bazındaydı. Aşkın yok ediciliğinde kaybolmuşluğumu ararken, *yokediciye* sarılmak karakter bunalımları yaratmaz mıydı? Vahşetin ezdiği tutkular seni bir fırtına gibi sallamaktayken gözyaşlarının karıştığı deniz suyu sence tatlanırmıydı? Yağmurlar kıvamı seyreltirken ıslanmışlığın göz pınarları aşk mıydı? Kuledibi kahvesinde zımbalayarak toplamaya çalıştığım *hatıratım*, muzipçe yaşanmış bir geçmiş miydi? Yoksa aşkın duygusallığında kahrolmuş bir *hiçlik* mi?

Sorgulanmaktan bunalmışlığın bu çıkmazında, sorgulamanın sertliği kendi bunaklığım olabilirdi.

Analizlerin ve deneysel kritiklerin toplumsal bir frikik yarattığı ortamlarda, matematiksel olarak ölçülmüş biçilmiş bir vuruş yapmak o kadar da gerekli miydi? Gelişine vurmanın hareketliliğinde, ceza sahasındaki sürüncemeler, artık bir alışkanlık değil de neydi? Yakalamanın akışkanlığında yakalanmışlıklardan sıyrılmak hareketliliğinde devam etmekten, sistem matematiklerinde vurucu bir pozisyon almak, duyumsallıkta bir kurnazlıksa; duygusallığı yaşamak sonuca ilişkin değil miydi? Trajik sonların hüznünü dramatize etmektenense yaşanmışların esprisinde komik olmak, sonuca ilişkin değilse tabii ki gülünç olurdu. Traji-komik kazanımları sonuçta bulamadıysam, kahretmişliğin trajedisi neden beni ilgilendirsin ki? Kendince yakaladığın sonları biçimlendirirken, hareketine ilişkin estetik veya komik veya kaba olmanın önemi var mıydı ki? Kaçırılmış anlardaki yetersizliklerin estetik kaygısındaki ukalalıkları yinelense de, sonuca ilişkin kabalıklarım elde edilmesi gereken değil miydi? Rakibi bozmak bir

oyun güzelliği değilse başarılı ve hareketli bir press'in sonuca ilişkin güzelliğini bilmek ve oyunu okumak, detay saplantılara *gark* olmuş fetişistleri tabii ki kızdıracaktı. Düzenli ve estetik bir hareketin yarattığı hayranlık sonuç olarak kaybedişlerde hüzne boğulmaz mıydı? Kaldı ki sürecin bütünselliğinde elde edilmiş kazanımsal taktikleri anlamak at gözlükleriyle olası değildi.

Duvarda mühürlenmiş *fıravun* çağa ilişkin neyi görebilirdi ki, kendisi için gerekli ortam ve zamanlamayı beklemekten başka? İki bin yıllık mahrumiyetten sonra, binlerce gelmenin bilgeliğinde, yaşanan bu ahmaklık komik değil de ne? Parçalanmışlıkların küçük birimleri teknolojiyle donanırken, bekleyişteki aşkın hüznü yeni bin yılın oligarşi mavrasına benzeyen duygusal metinlerde küflenmez miydi? Mumyalanmış olsaydı farkı ne olurdu? Tekrar pişirilen topraktan elde edeceğin *hasılat*, sosyal düzenekte *Tahin Helvası'yken*, ölmüşlerin ruhuna bu hitap niye? Umutların kül olduğu bir malzemeye öykünmenin bunaklığında yaratılacak yeni çıkmazlara aşık olmak, fare kurnazlığı mıdır sence? Terk etmemiş olmanın bilincini, batan bir geminin kaptanıyla paylaşmak anlamında yaratılan bu hitap, batan geminin malları sokak-pazar arşınlanırken, sahile vurmuş bir kaptanın batan gemiyle artık alakası ne? Kaptanın duyumsallığındaki bu hüznün, gülümseyen muzip dudaklar değil de ne? Bir liman kentinin köhne barlarında yaşarken, ortalık kahvelerin umut tacirliğinde oynanan oyunun birasız ve bakansız olmasının trajedisi komik değil de ne?

Yoksa *Bulunmaz Hintli'n'm* çay satma kurnazlığı mı?

Tepside dolandırılan nevalenin, sabahçı kahvelerinde masabaşı yapmış yorgun yolculara iletilmesinde, *tak!* diye uyarıran sese ait masaya vurulmuş klasik ince belli çay görüntü

sünün hitaba ilişkin verdiği mesaj ne? Kısa Samsun paketinden çekilen sigara, düşüncelere dumanlanmış tütünse alkolizme ve kapitalizme bu serzeniş ne? Aşka ve umuda ilişkin hoyratça sunulan çay ve sigara alkolizmi ve kapitalizmi benimsemiş bir toplumda istikametlerin sürüklenişi belliyken, bordadan ve iskeleden yana çırpınan dalgalar kadar komik değil de ne?

İsyan umutsuzluğundaki toplumsal serzenişlere çanak tutan eski *ilerici* umut tacirlerinin son mohikanları, müptezelliğe ilişkin gerçekliğinizde giydiğiniz bu kıyafet bir tiyatroya, partilerdeki maskeli balolar ne? Gülümseyen dudaklara yağın göz pınarları tiyatronun bir yüzüyse, bu yüzüzlük ne? Uyuyan masaya *sit down* yapmış yorgun yolcuların yazma fasıllarına sıkıştırılan *tak* sesi, tepside sunulan "ister misiniz?" şeklindeyse, uyku aralarına giren kültürel öğelerin vizyonlarında ahmaklandırılmış kişiler söz konusuysa, *çaykolik* ile *alkolik*'in farkı ne? Maddenin çay ya da bira olmasındaki fark, yarattığın bir trajedi olsun diye mi?

Hareket etmeksizin, hızlı bir araçta renklerin düz çizgiler olduğu manzaraya takılmak ve gerekli uzaklıklara gerektiğinde *zoom* yapmak keyfindaysen, neden yaşarsın ki; yapacaklarına ilişkin yakın olmanın bilinci yanı başında değilse. Çırpınmış olmanın gerçekliğinde yaşarken *sit down* yapmak girdap kurnazlığı mıdır sence? Yukarıya çektiğimiz grafikler yoksa kaçınılmaz bitişin anlamı mı ne?

Bu kapitalizm değil de ne?

Müptezel şeflerin şebeke soygunları çetelerden kurtulmuşsa, yasallığın dayatmacasında duygusallığın kaybetmiş hiçliğine yakalandığım traji-komiklikler, boş anlarıma sığındığım yazma krizlerimdeki bu bunalım, *Paragon'un* açılış partisi şerefine içilen iki yüz elli bin TL'lik biralar komik değil

de ne?

Karakter ayarları bu derece oturmamış, bıçak sırtındaki bir cambazken biranın günahı ne?

İnce belli orta karar iki çayın parasını dört yüz bin TL. olarak öderken yazdıklarıma son bir kez daha baktım. Gülmeden edemedim.

Çıkmadan önce tuvalette çişimi yapıp aynada saçlarımı halen düzeltme şansına sahipken musluktan alaturka tuvalette uzanan kendinden çizgili plastik hortuma mistisizm bakımından bir anlam veremedim. Abarmanın garipliğinde yaşamaktansa düzlüklerde koşturan bir atın manzara akışkanlığında yakalandığı hiçliğini tercih ederim, tek şartla; gözlüklerim dalgıç stili olsun ki diplemenin keyfine varayım.

Tavla zarı tıkırtıları faciaya ilişkin duygusal bir müzik parçasına Celin Dion'la birlikte düet yaptı. Galatasaray maçı için gittiğim birahanenin dumanlı gürültüsü armoniyi tamamladı. Kendimi kurtarmanın yalnızlığına taşındığımda caddenin tragedyasında *solist* oldum.

Hiçbir şey ya da her şeydi müzik; katılamadığım zamanlar hep kendimi eksik hissettim. Bu eskiye dayanan bir öykü, açılımları geriye doğru kurgulayıp kendimi çocukluğuma kadar taşıyabilirim. Sorgular mıyım bilmem. Şarkıda Bob Marley *Why?* diyor. Aman Ya Rabbi, yine *hippy* muhabbeti "abi, baydın valla, ya" diyebilecek kadar farklı bir kültürel yaklaşımı sindirebilmek artık üzmüyor beni. Olmak istediklerime ilişkin toplumsal reddediş olamadıklarıma doğru neden sürükledi ki?

Yaşam felsefesi gibi ahmaklıklarla tabi ki uğraşmayacağım. Yaşanmışların felsefesini yapmak da anlamsız. Teoriler ürettiklerin anlamında sana aittir, başkalarının ihtiyacı yoksa. Yükselen duygularımı müzik yoluyla beslerken bütün bu

yazdıklarım müzik duyumsallığında olsaydı keşke. Jaco Pastorius'a takılmak çok hoş, yazmanın bittiği yerde.

KAPTAN
Mart 2000

TARAMA - WATASI

Bir maça ası olarak "Üç pick" diyo

-Dört trifle mi?

-Counter!

-Surcounter mu?

-Pass. sen oyna. Ben de oynadığın

V

Hayata ilişkin kaybedişler, büyük başlangıçların dönüşüdür. Ardından soluk soluğa terk edilmişlik duygusu: içinden hüznün geçen bir tren gibi. Yolların belirsizliğinde kendini raylara teslim edersin. Nereye kadar mı? Aslında raylardan çıkmadığın sürece emniyettesin.

Sonra en başa dönersin.

Aslında yolculuklardan artakalandır yazı. "Hayat tecrübelerin bütünüdür," diye iddia edersin. "Ama hayır!" diye karşı çıkabilir yazar. "Bazen yaşamak istediklerini de yazabilirsin." *mââ^lm***,.....

Giyotinli bir labirent tam karşında. Konu belli: Giyotinli Labirent.'

On beş öyküden oluşan bu kitap oldukça öznel, ve ama bir o kadar da nesnel bazı anlatımları içeriyor. Aslında bütün bunlara öykü demek de pek yerinde değil, çünkü anlatım o kadar ilginç ki bazı yerlerde öykü kurgusuyla makalenin birbirine karıştığını hissedersiniz. Otomatiğe alınmış bir tüfek gibi. sözcükler ardı ardına patlıyor: Ben kimim, neyim, neredeyim, ne yapıyorum, herkes ne yapıyor, sonrası ne olacak? Bütün sözcükler yerini buluyor mu? Bu da oldukça öznel

Arif Kaptan böyle izmiş. Sen nasıl yazardın?

